

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

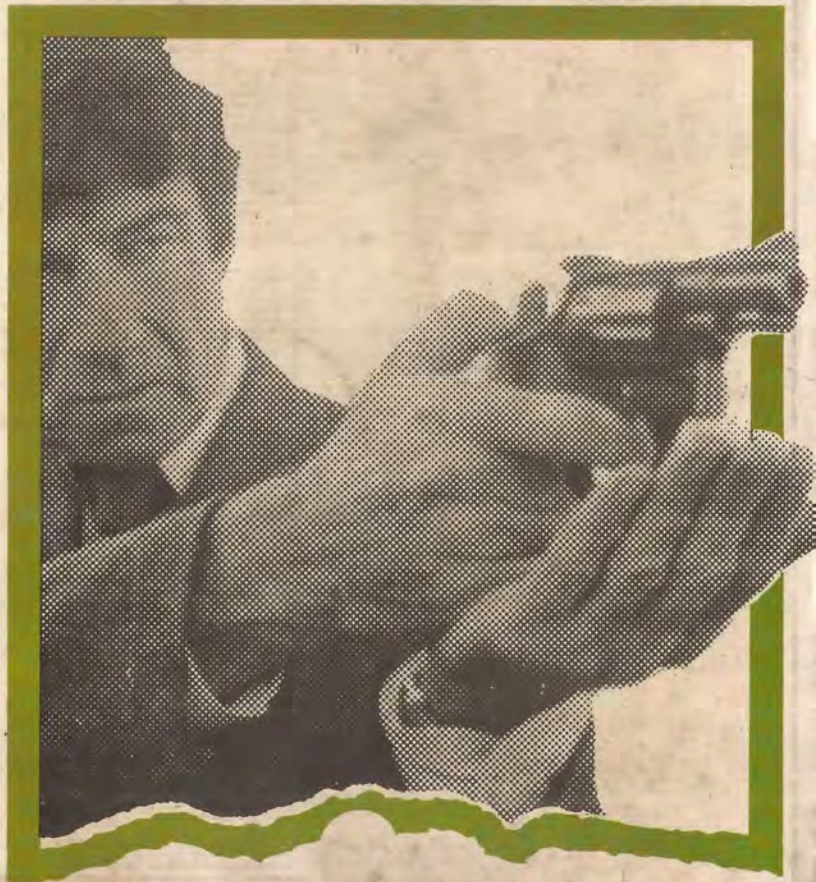
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

roman

cellât

Noel Pierce

CELLÂT

Müstakbel bir katil, onu ortadan kaldırmakla görevli bir ajan ve ajanın güzel ve mutsuz eşi ölümcül bir aşk ve ihtiras üçgeninde birleşiyorlar.

Kocasını Rob'u delicesine seven genç ve güzel Felicia, FBI ajanı olması sonunda evliliklerinde meydana gelen ve giderek genişleyen çatlak nedeniyle üzgün ve endişeli. Eve ne zaman ya da hiç gelip gelemeyeceğini bilememek, onun kendi hayatının tehlikeli yönlerinden karısını korumak için sürekli olarak tetikte bulunması gerekliliği... Diğer yandan Felicia'ya kalan mirasla New York'un genç ve zengin

noel pierce
CELLÂT

YAYINLARI • KOZA YAYINLARI

«CELLAT»

Noel PIERCE

NOEL PIERCE

cellât

Türkçesi :
Mine ÜNEL

«Cellât - Messenger From Munich» ● Noel Pierce'in romanı ● Koza Yayınları, Roman Dizisi : 9 ● Dilimize çeviren : Mine Ünel ● Kapak düzeni : İbrahim Köktürk ● Dizgi, Baskı : Uycan Matbaası ● Düzeltili : P. Yüce ● Kapak filmleri : Sadık Grafik ● Baskı : Diskopress Matbaası ● Cilt : Murat Mücellithanesi ● Yayın hakkı (Copyright) : Noel Pierce/Kesim/Koza Yayınları Tic. Ltd. Şti. (Nuruosmaniye Caddesi, Özaydın Han, Kat : 4, Daire : 6-7. - Tel. : 22 00 26, İstanbul).

Birinci Baskı : Mart 1974

BİRİNCİ BÖLÜM

KÜÇÜK ANTİKA SAATİN tıkırtıları odanın derin sessizliği içinde oldukça güçlü duyuluyordu. Felicia saati ters çevirdikten sonra elindeki gazete sayfalarını huzursuzca karıştırmaya koyuldu. Sayfalardan birinde kendi adına rastladı. Büyükbabasıyla birlikte operadaki locaya girerken çekilmiş bir fotoğrafının altında, «Eski elçilerden Jared Eliot'un torunu Felicia Eliot Schuyler, Avusturya saray mücevherlerini takmış olarak Carmen'in galasına gelirken. Genç kadının kocası Adalet Bakanlığına bağlı Cinayet Masası uzmanlarından-
dır,» yazıyordu.

Acı acı gülümseyerek elmas kutusunu açıp, kocaman zümrütleri avucuna aldı. Bir FBI ajanı olan kocasının geliriyle bunlara elbette sahip olamazdı. Bu mücevherleri kendisine çok düşkün olan büyükbabası doğum gününde armağan etmişti.

Rob'a ait bir çift kol düğmesi, bir kayak kazağı ve altın bir çakmak çıkardı. Rob'ın artık bunları kullanacak zamanı olmuyordu. **Son olarak ne zaman birlikte kayak kaymış, dans etmiş, müzik dinlemiştik acaba? Opera locasında onsuz oturmak. O sıralarda Rob bir polis baskınında mıydı, yoksa lâboratuvarında bir suçlunun parmak izlerini mi inceliyordu? Bense hem oyuncularını alkışlıyor hem de: 'Evet, büyükbaba. Çok güzel bir arya idi,' diyordum.**

Stereo'yu açıp, plakları yerleştirdi. Eşi olmadan tek başına dans etmek, hatırlanan melodilere uyup parmaklarını şaklatarak sessizliği yok etmek istiyordu. Kestane rengi saçlarını ağır ağır fırçalamaya başladı. Ne olurdu şimdi saçlarının arasında Rob'ın elleri dolaşsaydı.

Gümüş bir çerçeve içinde Rob'ın açık bir arabada ünlü bir kişiyle çekilmiş bir resmi duruyordu. Kendisine soğuk bakışlarla bakan bu gözler, yüksek mevkide bulunan, suçluları sorguya çeken bir polisin gözleriydi. Resmi eliyle kapattı. Bu bakışlar Felicia'ya bakarken yumuşar, sert çizgili ağız kendi dudaklarının üstünde erirdi. Resimdeki güçlü vücut da kendinin kine sahip olmuştu. Şimdi Rob karısına neden fazla zaman ayıramıyordu sanki? Ya birşey olur da, çocuklara renk vermeden yalan söylemek zorunda kalırsa?

Huzursuzluğunu geçiştirmek için ev işlerine daldı. Oysa, gömlekleri saymak, kahve için su kaynatmak, gümüşleri parlatmak, yanında Rob olmadan gideceği yerlerin davetiyelerine karşılık vermek, televizyonu açmak neşesini yerine getirmiyordu.

Bana gerçekten ihtiyacı var mı? Yoksa evli olduğumuz için mi arasına yanıma gelmek zorunluluğunu duyuyor, diye geçirdi içinden.

Rob sadece: «Flix, Doğu Yakasındaki doklarda araştırma yapıyorum. Bir mesele var da,» demişti. Fakat bu meselenin hiç de küçümsenmeyecek bir görev olduğunu Flix biliyordu.

Hayvanat bahçesindeki kafesinde bir aşağı bir yukarı dolaşan dişi aslandan farkı yoktu. İkiz kızlarından Tabitha: «Bu aslan sana benziyor, anne,» demişti. Daha sessiz olan Tessa ise: «Ama annemin pençeleri yok ki,» karşılığını vermişti. Şimdi boş olan çocuk odasına girip, renkli kalemleri, etrafa saçılmış oyuncakları topladı. Bir kalem açarken tırnağını kırdı. Seviştikleri öğleden sonralarını, Rob'un beklenmedik zamanlarda çıkıp gelivermelerini hatırladı.

Aynadaki görüntüsüne gözü takılıverdi. Boyu uzun, göğüsleri dolgundu. Gururlu bir görünüşü vardı. Saçlarını geriye atarken anahtarın kilit içinde dönmesini bekledi. Evde bir sürü kilit vardı. Çocukların, kendi odalarının ve servis kapısıyla ön kapıdaki kilitler. Evde rahat dolaşamadıktan sonra bütün bu konforun ne gereği vardı? Yerde serili ipek gibi Buhara halısı, kristal avizeler, oturunca içine gömülünen koltuklar, Rob'un sevdiği viskiler, Büyükbabanın av partilerinin hatırası olan içi doldurulmuş sülünler.

Elektronik kilit çok sinirine dokunuyordu. Açmak için döndürürken yanlış bir çevirmeyle kazlar gibi tıslıyordu. Evde hiç kimsenin dokunamadığı Rob'un ba ucundaki emniyet telefonunun üstündeki kartal şeklindeki kilit. Fakat Felicia'nın kocasını bekleyen vücudunun kilidi yoktu. Kaburga kemiklerinin üstündeki yara izini ve vücudundaki öteki izleri hatırladı. Kızlardan biri: «Babacığım, bacağına ne oldu?» diye sorduğunda Rob: «Bir ayı pençelerini geçirdi,» diye karşılık vermişti.

Fakat benim vücudumda yara izi yok diye düşündü. Soru sormadan onu kollarıma aldığım için eve, benim yanıma ge-

liyor. Belki de artık birkaç soru sormamın zamanı geldi. Hızla perdeleri yana çekti. Çok aşağılarda canavar düdüklerinin sesleri geliyordu. Yangın merdiveninden bir kadın aşağıya küfürler savuruyordu. Düşen saksının çıkardığı tok bir ses duyulduğunda sek-sek oynayan çocuklar kaçıştılar. Bodrumda da köpekler havlıyordu.

Kulenin tepesinden bakan öteki kadın kimdi diye düşünen Felicia saçmalıyorum diye geçirdi içinden... **«Gölgelerden baktım artık,» dedi. Lady of Shalott(*)** Sokak kapısının girişinde bulunan dolabı açıp, Rob'un ceketlerini fırçaladı. Dolabın en üst rafında iyice geriye itilmiş eski bir şapka kutusu vardı. Uzanıp, kutuyu aşağıya çekti ve kapağını açtı.

Yerdeki Türk halısının üstüne sustalı bir çakı ile bir tabanca düştü. Polislere mahsus 38'lik ağır silâhı ve çakıyı eline aldı. Düğmeye bastığında onsekiz santim uzunluğundaki keskin bıçak ileri fırladı.

Boynuzdan yapılmış kabzasında, 'Auf Wiedersehen' (Alla-haısmarladık) yazılıydı.

(*) Lady of Shalott: 19. yüzyıl İngiliz şairlerinden A.L. Tennyson'un konusunu ortaçağ romansı olan Kral Arthur ve Yuvarlak Masa Şövalyelerinden alan bir şiiri.

İKİNCİ BÖLÜM

ETRAFTA AĞIR AĞIR dolaşan siyah araba yağmur altında fazla kalmış elden düşme bir otomobile benziyordu. Ön camdaki eski bir kurşun deliğinden içeriye nemli nehir havası dolmaktaydı.

Büronun arabasının sürücüsü bir şeyler bulmak için başka bir yan sokağa saptı. Gözleri çevreyi tarıyordu. Direksiyonu tutan iri ellerine bakarken derin bir nefes aldı.

Lâstikler sivri ve biçimsiz yerleştirilmiş parke taşları üzerinde kayarken Rob direksiyona sıkı sıkı yapıştı. Az sonra arabayı bir kenara çekip kontağı kapattı ve çevresine kulak verdi.

Yorkville'in kenar mahallelerinden birinde, çıkmaz bir sokağın ortasındaydı.

Sigarasını içerken toplantıda kendisine verilen direktifi hatırladı. «Nehrin Doğu yakasındaki dokların yakınında terke-

dilmiş bir bira fabrikasının yanındaki bekçi kulübesini ara.»

Yükselen nehir suları kıyıdaki süprüntüleri örterken mar-tılar çığlıklar atarak çöplerin üzerinde uçuşuyorlardı. İki Li-man Polisi motoru Hell Gate'e doğru gidiyordu.

«Bazı yıkıntılar göreceksin. Eski bir ahırın yıkıntısı için-de bir giriş vardır.»

İlerde gezinen polis motorlarının bu meseleyle bir ilişkisi var mı acaba? diye düşündü. Aniden aldığı ve CIA ile işbirliği yapmasını zorunlu kılan emir canını sıkıyordu. FBI ile CIA an-cak çok acele emniyet tedbirleri dışında birbirleriyle işbirli-ği yapmaktan kaçınırlardı.

Büronun Yorkville Kontrol noktasından alınan sinyallerle aniden bir telâş başgöstermişti. Kendi şifreli adı olan LYC-5 durmadan çağrılıyordu.

Bir an Flix ile çocukları düşündü. Çocuklar herhalde ban-yoda oyuncak ördeklerini yüzdürürken annelerine, «Babam ya-kında eve gelecek mi?» diye soruyorlardı. O da onları pembe havlularıyla kurularken, acı acı gülümseyerek, «Hayır. Baba-nız bu gece yemeğe gelemeyecek çünkü işi var,» diye karşı-lık verecekti.

İlerde bir seyyar satıcının tezgâhı gözüne çarptı. Kiralık garajlar ve boş depolar arasında bu adam ne satıyordu aca-ba? Böyle تنها bir semtte ne işi vardı? Tezgâhın üstündeki ipte ucuz kravatlar sallanıyordu. Satıcı arabasını sürdükçe çınlayan bir de çingirak asmıştı. Rob otomobilden çıkarak adama doğru ilerledi. Yaşlı satıcı kördü. Yoksa numara mı yapıyordu? Acaba beni mi bekliyor diye düşündü Rob. Ken-disini gözlemek için mi buradaydı?

Satıcı gözlüklerinin arkasından Rob'un giderek yaklaşan gövdesine bakarken doğudan esen soğuk rüzgârla titredi.

Rob gülümseyerek: «İşlerin burada iyi mi bari?» diye sordu.

«Bitte?» (Pardon?) diye karşılık veren satıcı sesin geldiği tarafa doğru elini kaldırdı.

«Benim senden bir şey satın almamı mı bekliyorsun?»

«Nein.» (Hayır.) Satıcı daha iyi duyabilmek için başını yana çevirdi. Rob yer değiştirerek kara gözlüklere bakmaya devam etti.

«Bir şey alır mısınız?»

«Ne satacaksın?»

«Bir kravat? Karınız ve çocuklarınız için birer kolye?»

«Kravat alacağım.»

«Hepsi çok güzeldir. Bakın,» diyen adam bir kravatı kolunun üstüne koydu.

«Hangisini alayım. Kırmızıyı mı, yoksa yeşili mi?»

Satıcı elini kravatların üstünde yoklar gibi gezdirdikten sonra birini seçip, uzattı. «Bunu, yeşili alın.»

«Wieviel kostet's? Kaç Para?» diyen Rob yeşilini bana vermesini ona kim söyledi acaba diye düşündü.

«Elli cent, bitte (lütfen). Danke (teşekkür ederim).»

Rob elini cebine daldırdı. On ve onbeş dolarlık paralardan başka sadece altı senti vardı.

«Altı sent bozuğum var. Senin gibi namuslu biri için yeterli değil.»

«Verin altı senti. Bana yeter.»

Satıcı uzaklara bakarken, avucuna düşen bozuklukların sesini dinliyordu.

Rob, Flix'in hediyesi olan Thaibok ipeğinden yapılmış, satranç taşları desenleriyle süslü kravatını adamın eline tutuşturdu.

«Was ist das?» (Nedir bu?)

«Bilmiyorum ama ne olduğunu kısa zamanda meydana çıkaracağım.»

«Bitte? Verstehe' nicht.» (Pardon, Anlayamadım.) Fakat yaşlı satıcı bu adamla karşılaşmasının önemini biliyordu. Zaten bu nedenle bu çıkmaz sokakta bulunuyordu. Ellerin titremesine engel olamadığı için arabası ve elindeki pahalı ipek kravat da birlikte sarsılıyordu.

Rob ucuz yeşil kravatı boynuna takarken yaşlı satıcı da ipek kravatı ipe astı. Geldiğini etrafa haber veren bir cüzzamlı gibi çingırağını çalarak uzaklaştı.

Toplantıda ajanlardan biri, «Rıhtıma doğru in. Kırmızı yangın pompasının yanından sola dön ve bir sonraki sokağa sap. Dinamit bölgesine gelince dur,» demişti ama önüne bir satıcı çıkacağını kimse söylememişti.

Büyük siyah arabayı rıhtıma doğru sürüp yan sokağa saptı. İşte, işaret levhası oradaydı. **TEHLİKE. DİNAMİT ATIM ALANI. YAKLAŞMAK YASAKTIR.** Yanında da **JASON YIKMA İŞLERİ** yazan küçük bir tabelâ vardı. Rob'a verdikleri ad da Jason idi.

Rob yıkıntıların arasına daldı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

1890'LARDA YAPILMIŞ olan kemerli yapının yıkıntılarından keskin rutubetli bir koku yükseliyordu. Düşen tuğlaların bıraktıkları oyuklar bir canavar ağızına benziyordu. Bira taşıyan arabaları çeken katanaların bir zamanlar koşumlarının durduğu bu yer, şimdi paslı fıçı demirleri ve gereksiz âletlerle doluydu. Uzakta bir köşede nöbetçi kulübesi yer alıyordu. Çevresi dikenli telle çevrilmişti. Rob, bir sundurmanın altına çekilmiş ve cinayet âletleri tahlilinde kullanılan kamyonun arkasını gördü.

Burası CIA ile ilgili bir bölüm olsaydı cinayet masası memurları ve Manhattan Doğu Yakası polislerince bilinirdi. Yoksa özellikle gizli mi tutulmuştu? Burası terkedilmiş bir yapıydı ama...

Sundurmaya doğru yürüyüp, ellerini tahta kapının üzerinde gezdirirken yerdeki bir kütüğün altından çıkan kocaman bir

fare Rob'a bakmaya başladı. Eline geçirdiği bir tuğlayı fare-
nin kafasına olanca gücüyle indirdi.

Tam o sırada sundurmanın kapısı açılmıştı. Rob kapının arkasının çelik kaplı olduğunu gördü. Kulağını dayayıp, dinledi. Aşağılarda bir jeneratör çalışıyordu. Elini kapının üstünde gezdirip fotoseli bulunca üstüne vurdu.

Çok aşağılarda bir sürü ışık yanıp sönüyor ve bir elektronik beyin: «LYC, kırmızı. LYC kırmızı. Local Yorkville-5, Yorkville Kontrolu-5» diye yazıyordu.

Sokak seviyesinden iki kat aşağıda bir çift göz düşünceli düşünceli elektronik beyinin yazdıklarına bakıyordu. «Yorkville-5 gecikti. Önüne işportacı çıktı. İşportacı izleniyor.»

Jason: «Adamı içeri alın,» dedi.

Masasının üzerindeki düğmelerden bir kaçına dokunup dosyayı eline aldı.

«Robert Schuyler. Yorkville Kontrolunda özel istihbarat görevlisi. Geçmişi - Ceza hukuku. İkiz kızları var. Yaşları altı. Adları, Tabitha ve Tessa. Karısı, Felicia.» Jason kâğıdın kenarına bir çizgi çekip, «Felicia, mutluluk demektir,» diye yazdı. «Karısının büyükbabası emekli bir diplomat. İki dünya savaşı arasındaki yıllarda Avusturya sınırındaki bir düklükte Amerikan elçiliği yapmıştır. Avustralya maden piyasasında milyonlar kazanmıştır. Ajanın çok hızlı silah kullandığı söylenir. İlk önce ateş eder, sonra konuşur. İki kez öldürülmek istenmiştir.»

Jason, bütünüyle hiç de fena değil, diye düşündü.

Rob beton bir koridora girip jeneratör odasının, mikro film laboratuvarının ve teçhizat deposunun önünden geçti. Camdan dolabın içindeki patlayıcı maddelerin plastik uçları çöreklenmiş gri yılanlara benziyordu. Yolun üstünde bir elektrik

santralından başka bir röntgen odası, otomatik telefoto alıcılarına mahsus bir yer, parmak, avuç ve ayak izlerinin alındığı bir oda vardı.

Gördükleri bir adamın kalbini yerinden söküp atabilecek, beynini patlatacak ve omurgasının sokağın karşısındaki yapının duvarına yapıştırabilecek cinstendi. İçeri serindi ve limon çiçeği kokuyordu.

Rob sessiz koridorda durakladı. Saçlarının dibi terliyordu. Bir denizciye ait hikâyeye geldi aklına. CIA, bu tür malzemeyle Newfoundland açıklarında yakalanan bir köpek balığının midesinde çıkan bir elin kime ait olduğunu bulabilmişti. Bilekteki dövmeden ve ezilmiş nişan yüzüğünden denizcinin adını, rütbesini, gemisini ortaya çıkarmış ve 'eli' Sicilya'daki ailesi ne göndermişti. Rob bunları düşünürken koyu renk elbise giymiş genç bir adam yanına yaklaştı.

«Bu koridorun sonuna gideceğiz. Arkamdan gelin, lütfen.»

İlerdeki asansöre bindiler ve sokak seviyesinden aşağı inmeye başladılar.

Genç adam sinek kaydı traş olmuştu. Soluk dudakları, fare tüyü renginde saçları vardı. Soğuk bir nezaketle: «Burada bekleyin, lütfen,» diyerek Rob'u bir kapının önünde yalnız bıraktı.

Tepedeki elektro gözden donuk, beyaz bir ışık süzülüyordu. Ağacın tepesine tırmanıp aşağıdaki adamın üstünde madeni keskin uçlu âletler ve silâh olup olmadığını kontrol eden bir kediye benziyordu. Elektro göz çektiği fotoğraflarını bilmediği bir yere gönderirken Rob bekliyordu. Işıklar ağır ağır tepeden tırnağa üstünde gezinirken, görünmeyen eller sanki ceketinin altındaki silâhını elliyordu. Sıra saatine gelince acaba ışıklar alarına geçecek miydi?

Saatinin yüzünde güneş, ay ve yıldızlar vardı. Tabitha ve Tessa saatin takvimini incelerken, «Babacığım, Afrika'da saat kaç? Orada hiç kar yağar mı? Reisler uzun elbiseler mi giyorlar?» diye sorarlardı. Saatin kapağının içine gizlice yerleştirilmiş çeşitli mekanizmalar da vardı.

Üzerinde gezinen ışık durdu. İçerdeki adam bir şeyden mi şüphelenmişti?

İçerden aceleyle çıkan esmer bir adam elini Rob'a uzattı.
«Ne istiyorsunuz? Bilet mi?»

«Silahınızı efendim.»

«Neden?»

«Elektrogöz madeni eşyalardan hoşlanmaz da.»

«Kahvaltıda ne yer bu elektrogöz acaba? Tunçtan paça mı?»

Adam soğuk bir şekilde: «Emir böyle, efendim,» dedi.

Rob birdenbire bir kakhaha attı. Bu şakadan hiç hoşlanmadığını belirten hareketlerle silâhını çıkardı. «Madem ki bir süre sende kalacak, temizle bari oğul. Bir de elektrogözün çektiği fotoğraflarımdan birini isterim. Hatıra diye saklayacağım.»

Adam tekrar elini uzattı.

«Başka ne istiyorsun?»

«Saatinizi.»

Rob durakladı. Saatin içindeki karışık mekanizmayı gerçekleştirmek için aylarca uğraşmış olan Zürih'teki yaşlı saat ustasını düşündü. Bu mekanizma uzaktan telsizle çalışan bir alarm sistemiydi.

Adam sabırsızlıkla parmaklarını şaklattığında aniden çenesine yediği bir yumrukla olduğu yerde döndükten sonra duvara çarptı.

«Dinle beni orospu çocuğu. Hangi düğmeye basacaksan bas da içeri gireyim. Hadi, kımıl da bakalım.»
Tepedeki elektro gözün ışığı sönmüştü.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BASINÇLI HAVAYLA rayların üzerinden kayan kapı açıldı. Odada bir iş masası, dosyalar ile duvarlarda kentin çeşitli kısımlarına ait haritalar vardı. Tavandan sorgu odasındakiler gibi donuk beyaz ışıklar geliyordu. Vazoadaki çiçeklerin kokusu silah ve kimyasal maddelerin kokusuyla karışıyordu.

Masada şişman, sivri çeneli bir adam oturuyordu. Bu adam yabancı casuslar için bir efsane kahramanıydı. Jason'un eline Avrupa ve Asyadan gelen bir sürü casus düşmüş ve gereken yapıldıktan sonra da ortadan kaldırılmışlardı. Jason, J-Bölümü Harekât Dairesinin başıydı. J-Bölümünün ne olduğunu hatırlayan Rob, bu kötü bir iş olacak, diye düşündü.

Jason ağır ağır yerinden kalktı. «Bizi hemen ziyarete geldiğiniz için teşekkürler.»

«Bir şey değil. Beni çağırdığınıza memnun oldum.»

El sıkışırlarken Rob, adamın uykusuzluktan kızarmış göz-

lerine baktı. Jason gri yünlü pantolonunun üstüne dirsekleri süet kaplı bir ceket giymişti. Düzgün ve pahalı bir görünüşü vardı. Parmağına antika bir yüzük takmıştı. İyi cins tütün ve çam kökuyordu. İçki sürahisini, buz ve bardaklar ile sigara tabakasını masanın üstüne dizdi.

Rob bardağını sırf viskiyle doldurup masanın karşısındaki deri koltuğa oturdu. Jason önündeki not defterinden başını kaldırmıştı.

«İlgimi çektiniz, Bay Schuyler. Bir hukukçu olduğunuz halde çocuğu öldürdükten sonra cinayet yerinden kaçan bir sapığın belini kırmışsınız. Hem de onu havaya kaldırıp, parmaklıklara çarparak. Fransızca, Çekçe ve Almanca biliyorsunuz. Eski bir elçi olan karınızın büyükbabasının iki büyük tutkusu ikiz kızlarınız ve paha biçilemeyen kılıç kınları koleksiyonu olduğunu da biliyoruz.»

Rob başını salladı. «Yağmurlu günlerde kızlarım kâğıttan yapılmış bir ejderhaya Büyükbabasının ucu bıçaklı bastonunu batırarak oynarlar da.»

«Tüfek ve tabanca kullanmakta çok hünerlisiniz. Bir kırlangıcı kanadından vurarak öldürebilirsiniz. Kaçan bir katilin suratını kuleden attığınız iki kurşunla dağıtmışsınız.»

«Biraz tesadüf, biraz da şans.»

«Ya kırlangıç?»

«İddiaya girmiştim. Karım yapamayacağımı söylüyordu. Sonra da ağladı.»

«O katile kuleden ateş ederken nasıl bir silah kullandınız?»

«25 defa büyüten Lyman dürbünlü otomatik bir Remington,» diye karşılık veren Rob huzursuzca kıpırdandı. Öldürücü kurşunların sesi kulaklarında çınlıyordu.

Jason önündeki notları yırtıp, tablada yaktı. «Bay Schuy-

ler. Sizin millî emniyettekilerle karşılaştırdınca bizim CIA metodlarının yıpratıcı olduğunu biliyorum. Bizlerin dostluğu pek makbul değildir. Fakat çok acele ve önemli bir sorun her ikimizi de ilgilendiriyor. Buraya gelene kadar epey ürküttük sizi. Ama buna mecburdum.»

«Burada bir mahalleyi uçuracak kadar patlayıcı madde var.»

«Burası bir deneme bölümüdür.»

«Doğru. Bunu biliyoruz. Fakat bizim bürodan hiç kimse sizin Korku Müzesini henüz görmedi.»

«Beklenmeyen ziyaretçilerimiz olur bazen. Bazıları geldiklerinde halâ sıcaktır ve nefes alır. Bazıları da soğumuşlardır. Cinayet masası cesedi teslim almadan önce hiç de zevkli olmayan bazı morg işlemlerini yaparız. Bazıları yabancı gemilerden atlayıp rıhtım taşları arasında saklanır ve birkaç tane si de boğulur. Her şey olabilir, değil mi Bay Schuyler?»

«Otopsi odanız var mı?»

Jason, evet anlamına başını salladı.

«Nehrin Doğru Yakasından neyin geleceğini umuyorsunuz? İspanyol Donanmasını mı yoksa? Bu günlerde özel olarak orada araştırma yapmakla görevliyim zaten.»

«Dokların sonunda balıkçıların yılan balığı yakalamak için toplandıkları yerden şüpheleniyoruz. Gece karanlığında yaklaşan bir motordan kâğıtları, pasaportu, parası, bıçak ve silâhlı olan bir düşman karaya çıkabilir ve on dakika sonra bir birahane de köpüklü birasını yudumlar.»

«Buralarda kimi arıyorsunuz?»

«Yorkville dolaylarında dolaşan şizofren bir caniyi.»

«Kurban var mı?»

«Henüz yok, Bay Schuyler. Zaten siz de bu nedenle buradasınız.»

«Ulusal güvenliğin bozulacağından korkuyorsanız, neden kendi polisinizi görevlendirmiyorsunuz?»

«Strateji olarak biz bu işden uzak durmalıyız. Siz buraları avucunuzun içi gibi bilirsiniz. Öyle değil mi?»

«Buralarda oturanlar, aralarında bir caninin aranmasından hoşlanmazlar. Kimse kimseyi ele vermez. Yaşlılar halâ Gestapo'nun etkisi altındadır. Bu insanlar Avusturya, Alman, Macar ve Slav asıllıdırlar. Birbirlerini çok tutarlar. Bu adam hakkında ne zaman bilgi edindiniz?»

«Dün. Ama daha önceden de elimizde ufak tefek bilgiler vardı. Münih ve Bonn Bürolarımızın şefleri bir adamlarını gönderdiler ve işin çok acele olduğunu bildirdiler. Aradığımız adam buraya merkezi Münih'te olan gizli Nazi Partisi tarafından gönderilmiş. Yeni Alman nasyonalizminin bir anarşisti. Münih'te çok güçlüler. Her ne pahasına olursa olsun, onlar hakkında her türlü bilgiyi edinmeniz gerekiyor. Örgütlerinin sizden haberleri yok.»

Rob adamın söylediklerini bir daha tartarken sivri çeneli yüze, uykusuz gözlere baktı. Henüz söylenmeyen çok şey olduğu anlaşıyordu.

«Akıllı başında her polis istediğinizi yerine getirebilirdi.»

«Siz ve ben akıllı polisleriz, Bay Schuyler. Bu adamı ortadan kaldırmadan önce ikimizden biri ölebilir.»

Jason masanın üzerindeki renkli düğmelere bastığında karşıdaki sinema perdesinde Yorkville bölgesinin planı ortaya çıktı. Rob'un LYC Bölümü kırmızı, bölge polis karakolları da yeşille işaretlenmişti. Çeşitli yapılar, fabrika ve imalâthaneler ile lüks apartmanlar arasına dağılmış adi ve ucuz mes-

kenler de gösteriliyordu. Rob nehir kıyısındaki parka baktı. Tabitha ve Tessa o parktaki dönme dolabın pembe atına binerlerdi. Evinin bulunduğu noktaya gözü takılınca, Flix'in bu akşam kendisini yemeğe beklemeyeceğini hatırladı. Köşeyi düşünce çocukların Bayan Güneş Işığı adını verdikleri (kadının adı söylenemeyecek kadar güç bir Slav adıydı) dadının oturduğu mobilyalı odanın bulunduğu bina yer alıyordu. İş olsun diye sorduğu halde, Interpol'un Olga Czhenzunska'nın kâğıtlarını neden geciktirdiğini merak etti.

Jason, Yorkville'in fakir bir semtinin üzerine baş parmağını koyarak: «Düşmanın burada gizlendiği sanılıyor. Özel bir görevle buraya gönderildi,» dedi.

«Yeni Naziler hesabına mı çalışıyor?»

«Vatanına çok düşkün. Hepsi böyledir. Edindiğimiz bilgiye göre spora aşırı bir tutkusu var. Asıl maksadı örtmek için akıllıca seçilmiş bir nokta. Futbol maçları ve bowling karşılaşmalarında ortak bahislere giriyor. Haltercileri, Avusturya-Alman atletlerinin izlerinden giden genç sporcuları çok tutuyor. Sadece gerçek maksadını gizlemek için tabii.»

«Eğer onu yan sokaklardaki sporcu gençlerin devam ettikleri barlardan birinde bulursam, size mi getireceğim?»

«Evet. Fakat yakalaması pek de kolay olmayacaktır.»

«Herhangi bir ip ucu var mı? Resim falan gibi.»

«Çok az. Şifreli adını henüz çözdük. İki g ile başlıyor. Münih'teki Büromuza göre düşman belgelerinde adı hep gg diye geçiyormuş.»

«Sülâlesinin topraklarını ihmâl ederek avlanmakla vakit geçiren baron ve kontlar olduğu söyleniyor. Soylu biriymiş. Ailenin tek erkek evlâdı oymuş. Kralcı olan büyükbabası bir dükahlık birliğine komuta etmiş. Krallık ortadan kalkınca aile

de çökmüş ama gg büyükbabasının etkisi altında Avusturya İmparatorluğunun özlemiyle büyümüş.»

«Bütün bunlar bana pek saçma geldi.»

«Anlattıklarımı saçma bulmakla delilik edersiniz, Bay Schuyler.»

Rob'ın ensesinden süzülen bir ter damlası sırtına kaydı.

«Bana fiziksel bir özelliğini söyleyebilir misiniz?»

«Sağ elinin orta üç parmağı birinci oynak yerine kadar birbirine yapışık. Hapsburg dudağı gibi aileden gelen bir kusur.»

«Farkedilmesi zor olmayacak.»

«Onu sakın küçümsemeyin. Herhangi bir canı gibi değildir. Boğaz tokluğuna çalışmıyor. O bir aristokrattır. Çok kurnaz ve çok tehlikeli biridir. Cinayet işleme ve ırza geçme konularında eğitilmiştir. Hatta her ikimizden de daha kurnaz ve akıllı olabilir.»

Rob, Jason'un puro tutan elinin titrediğini ve adamın yüzünün bir an endişeyle buruştuğunu gördü.

«Beni bu işe zorlayan neden nedir?»

«Aileniz fertlerinin tehlikede olabileceği.»

«Felicia ve çocuklarım mı?» diye şaşkınlıkla soran Rob ayağa kalkmaya çalıştı. Yüreği çarpıyordu.

«gg'nin karınızın ailesiyle ilgi kurması veya onlara zarar vermesi ihtimal dahilinde. Sizi uyarmak isterim.»

«Karımın büyükbabası mı?»

«Evet. Edindiğimiz bilgilere göre, gg karınızın büyükbabasına derin bir kin besliyor. Eskiden olan bir olay yüzünden duyulan şahsi bir kin sanıyoruz.»

«O sakın, yaşlı adama mı? Alay ediyorsunuz herhalde.» Rob odayı arşınıyordu. «Karımın büyükbabası avuç içi kadar

bir dükalıkta elçilik yapmış. Saraylar, geçit törenleri, balolar falan. Tam sınırda minicik bir yermiş.»

«Fakat savaş sırasında oraları epeyce karışmış.»

«Tanrı aşkına söyleyin. Ne yapmış bizim ihtiyar?»

«Soylu ve fanatik Prusya subayları ordularını dünya egemenliğini elde etmesi için hazırlarken, büyükbaba, ava birlikte gittiği birkaç kişi ve elçilik muhafızlarıyla onların bu hareketlerini bastırırvermiş.»

«İhtiyar, bir fare bile öldüremez.»

«O zamanlar biraz başkaymış herhalde. Prusyalı bir general olan yaşlı Kont von Gottfried'in cesedi, başı parçalanmış olarak Isar nehrinde bulunmuş. Aradığımız adam da bu generalin torunu.»

Rob, bunaldığı için gömleğinin yakasını gevşetirken, işportacıdan aldığı yeşil kravata gözü takıldı. Köpekbalığı kapsın diye mi işportacı ona bu kravattı satmıştı? Köpekbalığının dişlerini görür gibi oldu. Doğum günümde verdiğin kravattı değiştirdiğim için beni affet diye içinden geçirdi.

Büyükbaba hakkında bütün bildiklerini düşündü. Teddy Roosevelt döneminin diplomatıydı. «Ağır ve yumuşak adımlar at ama kalın bir baston kullan,» derdi. Carolina'da bıldırcın avına çıktıklarında büyükbabanın söylediği sözler aklına geldi. Rob av köpeğinin tasmağını hızla çekince hayvancık bağırrıvermişti. Büyükbaba köpeğe bakarak: «Kuşu ağzında sıkmadan tut, Rob. Belini kırma,» demişti.

«Peki ya karım? Ya Tabby ile Tess? Büyükbabalarının Noel Babadan sonra en ulu bir varlık olduğuna inanan masum çocuklar...» Onların da tehlikede olduğunu hatırlayınca sustu, Jason'un kendisini böyle avucunun içine almasına kızmıştı ama görevi bir başkasına veremeyeceğini de biliyordu. Tehlike al-

tında bulunanlar kendi ailesiydi. Eve yorgun döndüğünde, ıslak ayakkabırlarla dolaştığında veya telefon etmeyi unuttuğunda üzülenler onlardı.

«Şimdi beni dinleyin. Burada emniyetteyken bana: 'Atla ve tavşanı yakala, Adamın peşine biz değil sen düşeceksin. Karının başına bir şey gelmeden, biri büyükbabasını Isar Nehrine attı diye gözünü kin bürümüş bu çılgın Prusyalı, çocuklarını birşey yapmadan onu bulmak zorundasın' diyemezsiniz.»

«Düşman unutmamış, Bay Schuyler. Hatırlıyor.»

«Fakat yıllar önce...»

«Evet. Ona ettirilen ölüm yeminini asla unutmamış. Bu fikri kafasına çocukken sokmuşlar. Ailesinin başına gelen utanç verici olayın intikamını almayı aklına koymuş.»

«Büyükbabanın yaptığı suç sayılabilir mi?»

«Hayır. Dünyanın neresinde olursa olsun Amerika'ya ait topraklara yapılan saldırılara karşı koyulur. Elçinin yapmak zorunda kaldığı hareketi yapmaya hakkı vardı çünkü elçiliği Amerikan toprağı sayılır. Bir gece harekete geçivermiş ve bu konu üzerinde de şimdiye dek hiç konuşmamış. Bütün bildiğimiz bu kadar. Fakat intikam almaya gelen bu genç şimdi Yorkville'de.»

«O zamanlar küçük bir çocuk olmalı.»

«Altı yaşındaymış. Yalnız ve huzursuz bir çocuk. Sadece dedesi yaşlı kont ile dadısını severmiş. Barones olan annesi seks delisi bir kadıymış. Babası da boynuzlunun biri. Çocuğun nefret duygusu yıllar geçtikçe güçlenmiş. Güçlü ve para sahibi olmak, çevresindekilere baş olmak istemiş. Sonra Hitler gençliğine katılmış ve orada kendini göstermiş. Savaş sonrası ortaya çıkan Yeni-Nazi örgütünde beklediği fırsatı elde edince yükselmek için bir an bile tereddüt etmemiş ve sert Münih

örgütünün belli başlıları arasına girmiş. İnanın bana, komando eğitiminde öğretilenler bu adamın doğuştan tabiatında bulunanlarla karşılaştırılmaz bile.»

«Karımın büyükbabasını öldürebilir mi dersiniz?»

«Evet. Fanatik düşünceler şizofren bir bünyeye her şeyi yaptırabilir. Elçiye bir zararı dokunabilir.»

«Ya çocuklarıma? Felicia'ya? Onlara da saldırır mı?»

«Söz konusu sizin aileniz olduğu için hiçbir şeyi olurlarına bırakmayacağız. Onu bulun.»

Rob, Jason'a acı bir bakış fırlattı. «Canlı mı yakalayacağım?»

«Onu öldürmeyin, Bay Schuyler.»

«Neden?»

«Uluslararası güvenlik için onu canlı yakalamamız çok önemli. Adamı sorguya çekmek istiyoruz.»

«Ne için? Bu işi bölgemin sınırları içinde bitiremeyecek miyim yani?»

«Hayır. Bu adamın bir canı olduğunu unutmayın.»

Rob, Flix'i, çocuklarını ve büyükbabayı düşündü. Canı de Yorkville'deydi.

«Asıl görevi nedir?»

«Partinin cellâdıdır o. Hedefi de şimdi uluslararası hukukta ün yapmış, bütün dünyaca tanınan ve Nürenberg Savaş Suçluları Mahkemesinde Amerikan yargıçlığı yapan adamdır. Yargıç emekliye ayrıldığı için yakında Washington'da şerefine bir ziyafet verilecek.»

«Ne zaman?»

«Gelecek ay.»

«Münih'teki örgüt eski bir hesabı kapatması için buralarda oyalanmasına neden izin veriyor?»

«Görevi bu şartla kabul etmiş olabilir. Yapacağı işin karşılığı olarak öne bunu sürmüştür. Düşünün, Bay Schuyler, arka arkaya iki cinayet. Tanınmış eski bir elçi Park Avenue'deki apartmanında öldürülüyor. Arkadan da ünlü bir yargıç Washington'da ortadan kaldırılıyor. Amerika ayağa kalkar. Bir Yorkville barında futbol maçları üstüne ortak bahis oynayan bir spor delisini aramak kimin aklına gelir?»

Jason diafondan gelen sesi: «Şimdi olmaz,» diyerek susturduğunda Rob atıldı.

«Çocuklarımı ve karımı bu işe karıştırmamalıyım.» Boğazı kuruyordu. Viskisinden bir yudum aldı. Beyni de uğuldama-ya başlamıştı.

Yorkville sokakları adaleli gençlere düşkün, yabancı marka araba kullanan, **gemütlich** (rahat) bir dairede yaşayan, kadınların peşinden koşan spor sevdalıları ile doluydu. Verilen görevi yerine getirmek imkânsızdı ama başka çaresi de yoktu. Üstelik zaman da çok azdı.

«Ailenizi bu işe bulaştırmamak elimizde değil. Ama onları koruyacağız. Bir adamımız okul otobüsünde çocuklarınıza refakat edecek. Biri de karınızın arkasında olacak. Bu görevi yapacak adamınız var mı?»

«Evet. Harris. Büyük bir mağazaya konulan bombayı imha ederken ayağı sakat kalmıştı. Şimdi benim şoförlüğümü yapıyor.»

Jason, Rob'un söylediklerini bir kâğıda yazarken Rob, eline aldığı bir kalemi ortadan kırıp, yere fırlattı.

«Bana bütün bildiklerinizi anlatın, Jason.»

«Gelecek ay ziyafeti Devlet Bakanı veriyor.»

«Onu uyardınız mı?»

«Hayır. Hükûmet dünyanın tanınmış hukukçularına gön-

derdiği davetiyeleri iptal ederse, Münih'li anarşistler başımıza belâ olurlar.»

«Demek bir ay vaktim var.»

«Bir aydan daha az. Gecikmeye gelmez.»

«Öldürme tarzı nasıl?»

«Boğarak.»

«Elle mi, iple mi? Yoksa eşarp veya tel mi kullanıyor?»

«Avucunun içine sakladığı naylon iple.»

Rob ellerine bakarken, parmaklarını arasında dolaştırdığı gür ve parlak kestane rengi saçları hatırladı.

Jason: «Yıldırım hızıyla hareket ediyor,» diye devam etti. «Suç işlemeye yatkın olan böyleleri öldürürken zevk alırlar. Bu adam işini sessizce görür. Naylon ipe çelik iğneler kakılmış. İğneler belki zehirlidir de. Gg'nin arkasında bıraktığı izlere rasladık. Bonn ve Münih'te faili meçhul üç cinayet işlendi. Yabancı limanların girişlerinde boğularak öldürülenler de oldu. Bir kadın ajanımız ırzına geçildikten sonra boğulup Hollanda da bir kanala atılmıştı.»

Rob parmaklarını daha da sıktı. Çocukların dadısı Bayan Güneş Işığının, «**Gute Nacht, meine kleinen Schlaf' gut** (iyi geceler, küçüklerim... iyi uyuyun),» dediğini hatırladı. İlk önce çocuklarının emniyette olmasını sağlamalıydı.

Jason: «En iyi birkaç ajanımızı bu şekilde kaybettik. Bize çok pahalıya oturdu doğrusu» diye ekledi.

«Verilecek ziyafette yargıcın çevresini gerektiği kadar adamla çeviremez misiniz? Zamanını, tarih ve saatini bildiğiniz göre?»

«Amerika Cumhurbaşkanı olmuş ve olmak isteyen iyi bir

aîlenin iki evlâdı etrafları sivil polislerle çevrili olduğu halde hayatlarını kaybettiler. Biri bir pencereden atılan kurşunla sokakta, öteki de bir otelin mutfağında vuruldu. Hayır, biz onu orada durduramayız ama siz burada durdurabilirsiniz.»

BEŞİNCİ BÖLÜM

JASON SÖZE DEVAM ediyordu: «Şöyle olabilir. Yargıç muhafızlarla dolu bir koridordan geçerken heyecanlıdır. Tuvalete gitmek ister. Tuvalet kapısı sağdaki koridorun sonundadır. Sonra, ziyafet için giyinirken yalnızdır. Yanında belki bir uşak olabilir ama servis kapısı da mevcuttur. Yargıç asansörlere de binecek, bir sürü insanla el sıkışacaktır. Muhafızlar yaklaşırlar. Koridorlardan geçilir. Kalabalık içinde durur... belki biri imza rica etmiştir. TV kameralarının çalıştığı, mikrofonların uzatıldığı, ışıkların yanıp söndüğü kalabalık hole doğru itilir. Orada bir telâş yaratılabilir. İçki tepsisini taşıyan bir garson ayağına takılan çelmeye yere yuvarlanır, bir kadın bayılır. İnsanlar yol açmak için itişip kakışırlar. Holün sonunda ziyafet salonuna doğru giden yargıç, bir bardak içki almak için durunca itip kakışanlar onu da aralarına alıverirler.»

«Fakat Gizli Servisin, sizin ve bizim muhafızlarımız olacak orada.»

«Olacaklar elbette. Fakat unutmayın ki avucunun içinde saklı naylon bir ip bulunan, smokin giymiş cani de orada bulunacak.»

Rob hole, servis kapısının önünde, tuvalette, koridorda öldürülebilir diye düşündü. Hattâ oturma düzeni dikkatle değiştirilerek ziyafet sofrasında bile.

«Biri yargıcın üstüne gelip, dengesini kaybetmesine yol açar. Cani o kadar yakındadır ki kurbanının kulaklarındaki tüyleri bile görebilmektedir. Yargıcı tutmak için elini kaldırır. Boğazını sarmak ve soluk borusunu sıkıştırmak için bir saniye yeterlidir. Sonra, **Prosit! Sieg Heil!**»

«Gördüğünüz gibi en beklenmedik şekilde öldürebilir. Herkes bir bomba, silah veya asit ararken iş olup, bitmiştir bile. Ünlü hukukçu kalabalığının arasında neşeyle martinisini yudumlayan yargıcın bir an sonra işi bitiktir.»

«Cani ziyafete nasıl girebilir?»

«Sahte davetiye ile. Katillerin yaptığı gibi. Şimdi herşeyin size bağlı olduğunu gördünüz mü?»

Rob ayağa fırlayarak masaya dayandı. Hırslanmıştı.

«Demek onu sizin ayağınıza ben getireceğim? Tabii söz konusu olanlar sizin karınız, çocuklarınız, yakınınız değil. Beni çamurun ortasına getirip bıraktınız. Benden ne istediğinizi biliyorum. Ucuz apartman dairelerinin kapılarını dinlemek. Yorkville barlarını gezip yabancıları kollamak, orospuların peşinde koşmak, ortak bahislere girmek, katile yakınlık duyabilecek ev kadınlarını araştırmak. Adamı bardo ve bowling salonlarında aramak. Ter kokan barlarda ona schnapps ısmarlamak. Fakat siz sorguya çekeceğiniz için onu el üstün-

de tutmak zorundayım, tabii. Sadece onu buraya getirmekle yetineceğim, değil mi? Şimdi bırakın da fikrimi söylüyeyim. Bir ay sonra Washington'da o yargıcın başına gelecekler umurumda değil. Emniyet tedbirlerini alır, başınızın çaresine bakarsınız. O adam çocuklarımı korkutur, karımın saçının bir teline dokunursa onu parça parça ederim. Morgunuzda inceleyecek bir deri parçası bile bulamazsınız!»

Jason anlayışla gözlerini kırptı. Sönmüş pürosunu yakarken: «Kent sokaklarında iyi yetişmiş, eli yüzü düzgün kaç katil kol gezer bilirsiniz. Deli değillerdir ama deliliğe yakındırlar. Ormanlar gg gibi adamlarla dolu. Cinayet masası memurları ve polisler vardır ama ormanda yaprak kümelerinin altında kız çocuklarının cesetleri gene de bulunur. Bu nedenle, Bay Schuyler, bu adam sizin çocuklarınız, karınız ve onun büyükbabası için tehlikeli olduğundan siz onu yakalayacaksınız. Bizim de onun yakalanması için elimizde başka nedenler var,» dedi.

Jason cebinden çıkardığı bir İsviçre saatini kurup, saatin ince ince çalmasını zevkle dinledi.

ALTINCI BÖLÜM

JASON'UN HAZIRLADIĞI sandviçleri yedikten ve biralarını içtikten sonra Rob bürosuna telefon edip arabayı Harris'in eve götürmesini söyledi. Yürümek istiyordu. Sonra da Flix'e telefon etti.

«Yeni bir haber değil ama bu gece gene çok geç geleceğim. Çocuklar uyudu mu?»

«Bu geç saate kadar oturabilirler mi?»

«Sen nasılsın?»

«Sinemaya gittim.»

«Film güzel miydi?»

«Sensiz bir şeyin anlamı yok, sevgilim.»

«Flix, lütfen dinle...»

«Neredesin? Söyleyemezsin herhalde.»

«Söyleyemem.»

«Oh, sevgilim, darılma ne olur. Seni çok özledim.»

«Beni beklememeliydin.»

«Yakında artık beklemeyeceğim,» diyen Flix telefonu kapattı.

Sesinde bir huzursuzluk, bıkkınlık vardı. Rob, bu uzun bekleyişlerin karısına neye mal olduğunu biliyordu. Sinirleri gergin olarak plak çalar, arka arkaya sigara içerek kapıda bir anahtarın dönmesini bekler ve kocasının bir gün hiç dönemeyeceğini düşünürdü.

«Gg'nin Münih'teki şefi kim?»

«Seçkin SS Muhafızlarının eski komutanı. Benim gibi tecrübeli bir yönetici.»

«Bir başkasından da söz ettiniz. Büyükbabanın hareketlerini kontrol etmek için bir yardımcıya ihtiyacı vardır herhalde.»

«Var. Yorkville barlarında dolaşan, eski bir MG kullanan ve bir akrep gibi sessizce iş gören güçlü kuvvetli bir genç. Adı Rudi. Bonn'daki büromuzdan bir ad daha bildirildi. Yarasa avcısı. Geceleri kuşları ışıkla kör ederek üstlerine ağ atan anlamına gelir.»

«Bir kadın mı acaba?»

«Neden böyle düşündünüz?»

«Kurbanı kadına güvenir. O da kurbanını kendi ağına düşürür.»

«Tipik bir Mata Hari mi?»

«Hayır. Yeni bir tip olabilir. Sessiz, tasalı ve adsız biri. Gagasında siyanür taşıyan ihtiyar bir kuş.»

«Ya ağı?»

«Gece kuşlar uyuduktan sonra ağını kurar.»

«Kuşlar mı, Bay Schuyler?»

Rob'un aklına çocuklar ve onların üstüne ışık tutarak: «Gute

Nacht, meine lieben kleinen Madchen Schlaf' gut (iyi geceler, benim küçük kızlarım. İyi uyuyun)» diyen Bayan Güneş Işığ'ı gelmişti. Bir keresinde Rob odaya girdiğinde kadın ışığı söndürmüştü.

«Çocuklar iyi mi?» diye sormuş, «Tabi, efendim. Onlara ben bakmıyor muyum?» karşılığını almıştı. Fakat Bayan Güneş Işığ'ı onlara karanlıkta da bakıyordu.

Flix, Bayan Güneş Işığ'ını York Caddesindeki Avrupa Hizmetçiler Derneğinden tuttuğunda Rob ülke dışındaydı.

Sinirlerim bozuluyor diye düşündü. Güneş Işığ'ı zavallı, fakir bir kadıncağz. Çocuklar onu seviyor ve her şeyden önce sözünü dinliyorlar. Elmacık kemikleri Slav özelliğini taşıyordu. Bileğinde -Sol bileği miydi acaba?- bir yara izi vardı. Yoksa toplanma kampında bileğine dövülen numarasını sonradan sildirmiş miydi? Bu iş için gereken parayı kim vermişti?

Rob'ın talebi üzerine Olga Schenzunska adı uluslararası polis teşkilâtı olan Interpol'e telgrafla bildirilmişti. Aylar sonra ise NDD damgalı cevap gelmişti: «Bir hain olduğu konusunda herhangi bir bilgi yok.»

Jason soru dolu gözlerle Rob'a bakıyordu.

Ona düşündüklerimi söylesem? Fakat yarasa avcısını ağını kullanmadan elimden kaçırırım. Ya yanlış bir hüküm vermişsem? Hayır, olamaz. Hepsi saçma. Fakat çocuklarımı nasıl yem olarak kullanabilirim? Kadın benim evimde. Onu her gün görüyorum. Daha iyi ya. Her zaman gözümün önünde. Flix'e güvenebilirim ama ondan da kadına göz kulak olmasını isteyemem ki...

«Karıınızın endişelendiğine üzıldüm.»

«Düzelir. Kızlarımızın Polonyalı bir dadısı var. Olga. Kızlarımız ona Bayan Güneş Işığ'ı adını verdiler.»

Hayâl mi görmüştü yoksa Jason'ın yüzü gerçekten birdenbire gerilmiş miydi?

Jason kâğıtların arasından bir tanesini çekti. El yazısıyla Avrupa Hizmetçiler Derneği yazıyordu. «Şu Bayan Güneş Işığının hizmetinden memnun musunuz?»

«Evet. Çocuklar onu seviyorlar. Bizim semtte oturan zavalının biri. Interpol'e sordum. Geçmişi bilinmiyor. Hakkında bir kayıt yokmuş.»

«Pekalâ,» diyen Jason bir düğmeye basarak, «Bay Schuyler'in silâhını getirin,» diye emir verdi.

İçeri iri yarı bir adam girdi. Etli burnunun ve geniş yüzünün üstünde delikler vardı. Gözleri soğuk soğuk bakıyordu. Boynunda bir yara izi göze çarpıyordu. İri elinin içinde tuttuğu tabanca bir oyuncak gibi kalmıştı. Ağzını açmadan tabancayı Rob'a uzattı. Onu boynundan yaralayan herhalde bir daha konuşmasını da engellemişti.

Rob gitmek için dönünce Jason ayağa kalktı ve iri yarı adama: «Bekle,» dedi.

Rob dışarı çıkınca koyu renk elbiseli aynı genç adam dışarı çıkana kadar yanında yürüdü.

Jason adama dönüp: «Ne var?» diye sordu.

«İşportacıyı bulduk.»

«Nerede?»

«Harlem Nehri dolaylarındaki doklarda bir çöp bidonunun içinde. Çöpleri karıştıran bir çocuk sahte bir kör gözlüğü tutan bir el görüp haber vermiş.»

«Arabası ile kravatları ne olmuş?»

«Arabadan bir iz yok ama nehrin dibini araştırmamızı isterseniz...»

«Parmak izleri?»

«Laborant, satıcının parmak uçlarının asitle yakıldığını söyledi. Satranç taşlı desenli, ipek bir kravat elimizde. Zaten onunla boğulmuş.»

YEDİNCİ BÖLÜM

DİŞARDA RUTUBETLİ bir hava vardı. Karanlık sokak sessizliğe gömülmüş, ucuz kirali apartmanlarda oturanlar da perdelerini kapatmışlardı.

Rob bira imalâthanesinden uzaklaşarak sokağın alt tarafına gidip köşeyi döndü. Park etmiş bir kamyonun arkasından fırlayan spor bir araba kendine doğru geliyordu. Rob geriye sıçrayıp kendini yana attı ve ayağı kaldırımın kenarına takıldığı için yere yuvarlandı.

Arabanın sürücüsü sonuna kadar gaz pedalına basmış, geliyordu. Rob elleriyle başını tutarak olduğu yerde büzüldü. Son hızla yaklaşan araba yanından sıyrıp geçerken az ilerdeki su pompasına çarptıktan sonra gözden kayboldu.

Gömleği terden sıırıslıklam olmuştu. Silkelenerek yerden kalktı. Yanağından kan akıyordu. Derin derin soluyarak üstünü silkeledi. Elleri titrediğinden cebinden çıkardığı sigarayı

bir türlü yakamadı. Bileklerini hissedemiyordu. Arabayı kullananın hayalini hatırlamaya çalıştı. Siyah deri ceketli, gür saçlı, genç bir çılgındı. Acaba esrarı fazla mı kaçırmıştı? Yoksa kendini bir başkası mı sanmıştı? Bu olamazdı. Önüne çıkarılan işportacı bir uyarı işaretiydi. Bir dahaki sefere daha dikkatli olması için mi?

Bir daha bu şekilde karşılaşmayacaklardı ki.

Bu gece nerdeyse ölecekti. Hızlı hızlı yürürken gördüğü eğitimin ve şansının yeterli olmayacağını düşünüyordu. Ya Flix ile çocuklara birşey olursa? Bu yüzden cani herif iki kez daha tehlikeliydi. Öldürülmek istenen kişinin büyükbabası olduğunu Flix bilmemeliydi. Ona hiçbir şey söylemeyecekti.

Her zamanki araştırma şekilleri -paralı muhbir kullanmak, kapıları çalıp soru sormak, blokları kordon altına almak- bu kez para etmeyecekti. Jason adamın canlı yakalanmasını istiyordu. Böylelikle CIA adamı sorguya çekecekti.

Durma! Adamı kendi usulünle yakala. Söz konusu olan senin ailen. Şimdi onlara zarar gelmemesi için elinden geleni yapmalısın.

Onlar için duyduğu kuşku, şakağına dayalı bir tabanca gibiydi. Her zamanki yardımcılarını çağıramaz, önceleri birlikte çalıştığı ajanları harekete geçiremezdi. Fakat Jason'un adamlarından yararlanabileceğini anlamıştı. İri yarı herif ile koyu renk elbiseli genç gelecek hafta başlarını kaşıyacak vakit bulamayacaklardı.

Yorkville hücresinde gg'nin yardımcıları kimlerdi acaba? Rudi ve Yarasa Avcısı denen biri. Jason, Yorkville'de lokanta ve bar işleten yaşlı bir Viyanalı kadından da söz etmiş, «Kadının barı bilgi edinebilecek yer olabilir. Kadın, çok şey bilen yüksek dereceli, yaşlı devlet memurlarıyla ilişki kurmaya ba-

yılır. Bonn'daki büromuz onun karınızın büyükbabasının eski gözağrısı olduğunu bildirdi,» demişti.

Jason ayrıca Le Mans araba yarışlarının yapıldığı pist kenarında çekilmiş bir fotoğraf da göstermişti.

«Rudi fotoğrafını çeken adama kerpeteni fırlatmıştı. İlk önce buna şaşmıştık ama sonraları neden fotoğrafının çekilmesini istemediğini anladık. Bu fotoğrafı çektiğimizde Batı Almanya tarafından desteklenen Porsche marka arabalarını yarışa hazırlıyorlardı. Zengin bir ailenin Yeni-Nazizm'e gönül vermiş bir oğlu olduğunu sanıyoruz. 19 yaşlarında, Partinin gençlik kolu tarafından çok iyi eğitilmiş. Sonraları Baronun dalkavukluğunu yapmaya başladı. En büyük zevkleri spor arabalar, otomobil yarışları ve güreş.»

«Pek renkli bir hayatı var.»

«İnanın bana, Bay Schuyler, hayatları ne kadar renkli görünürse görünsün, onları çok ciddiye almak gerekir,» diyen Jason endişeli görünmüştü. «Rudi gibi şüpheli kişiler caninin plânını gerçekleştirmesinde var güçleriyle çalışıyorlar.»

Flix ile çocukları tanıyorlardı. Rob üstlerine çullandığında ailesini saran tehlike çemberi daralacaktı.

FLIX gece için giyinmiş, omuzlarına tilkiden bir etol almıştı. Yeşil ışıklar saçan imparatorluk zümrütü boynunu süslüyordu. Yedi yıl önce büyükbabanın bütün karşı koymalarına rağmen bu şık kadınla evlenmeyi becerebilmişti. Çok seyrek çıktığı tatillerinden birinde Zermat'ta, Flix'le tanışmıştı. Kayak pistleri tipi yüzünden kapanmış ve her ikisi de kar fırtınasının hiç dinmemesi için dua etmişlerdi.

«Ben bir kayak hastasıyım. Tıpkı sizin gibi.»

«Gerçekten ne iş yaparsınız?»

«Emniyetteyim.» Kayak evinin şöminesinde odunlar cıtırdayarak yanarken dans ediyorlardı. Alplerin güneşi Flix'in yüzünü ve omuzlarını bronzlaştırmıştı.

«Emniyette mi? Wall Street'de mi?» **Büyükbabam bunu beğenecek işte.** «Büyükbabamla henüz tanışmadınız. Anne ve babamı kaybettiğimden beri vasiliğimi yapıyor.»

«Onunla tanışmamın vakti geldi artık.» **Rob şimdi Flix'i istiyordu.**

«Şurada Romanyalı Bakanla oyun oynuyor,» diyen Flix Rob'ı tanıştırmak için büyükbabasının yanına götürmüştü. «Rob rakamlardan iyi anlıyor, büyükbaba.»

«Senin sahip olduklarından da mı?»

Aralarındaki gerginlik o anda başlamıştı. Flix'in seçtiği bu genç adamı kuşkuyla karşılayan yaşlı diplomat telefona sarılarak kıtalararası bir numara istemişti.

«O profesyonel bir polis ajanı, Felicia. Onunla evlenirsen evliliğinin nasıl olacağını hiç düşündün mü? Emniyetteymiş.»

O günden beri yedi yıl geçmişti. İkizlerin doğumuyla Rob kendini artık büyükbabaya kabul ettirmişti.

FLIX oturma odasındaki bara giderek: «İçki ister misin?» diye sordu.

«Hayır.»

«Seni bir daha ne zaman göreceğim?»

«Erken dönmeye çalışırım.»

Flix ellerini kenetledi. «Rob, bana söylemen gereken bir şeyler mi oluyor?»

«Hayır.»

«Bu gece keyfin yerinde değil.»

«Öyle.»

«Neyse ağzından kesin bir cevap çıktı.»

«Bana inanmıyor musun?»

«Eve döndüğüm zaman seni bir daha göremeyeceğimden korkuyorum, Rob.»

«Pekâlâ. Bu gece yarısı evde olacağıma söz veriyorum.»

«Büyükbaba da seni ara sıra görmek istiyor, Rob. Bir kere de olsa kuralların dışına çıkamaz mısın?»

«Bu kez olmaz.»

«Senin işinden nefret ediyorum, sevgilim.»

«Biliyorum.» Rob karısının saçlarını sıvazladı. Avucunda bir tel saç kalmıştı.

Kestane rengi, ipek gibi bir tel saç. «**Naylon bir ip... tıpkı kadın saçı gibi...**» Rob yumruğunu sıktı.

«Ne oluyor, Rob? Aramızda bir şey mi var? Söyle bana herşeyi. Bir kerecik olsun söyle. Lütfen.»

«Söyleyemeyeceğimi biliyorsun, Flix. Kendi evimde bana bir polis muamelesi etme, ne olur.»

«Senin geceleri evde olmanı istiyorum. Yemeğe birlikte çıkalım istiyorum. Herhangi bir insan gibi hareket etmeni istiyorum.»

«Ben herhangi biri olmadığım için benimle evlendin.»

«Saçımı okşadığında sana birşey oldu. Yüzünü buruştur-
dun.»

«Nehir kıyısından uzak durmanı istiyorum, Flix. Doklara yaklaşma sakın.»

«Oh, Tanrım. Aramızda hiç mutlu, sakın bir hava esmeyecek mi? Hayatımız hep beni uyarmakla mı geçecek? Dok-lardan veya senin üzerinde çalıştığın işlerden korktuğumu mu sanıyorsun?»

«Hayır ama bir başkası seni korkutabilir.»

Flix bir süre karşılık vermedi.

«Peşinde olduğun biri mi? Yoksa o mu senin peşinde?»

«Her ikisi de olabilir.»

Flix, Tabby ile Tess'i düşündü. «Çocuklar nehir kıyısında-ki parkta oynuyorlar. Eunun bir mahzuru var mı? Fakat yan-larında Bayan Güneş Işığı var.»

Flix kocasının durakladığını gördü. Rob, dadının adının geçmesiyle Jason'un yüzünde beliren endişeli ifadeyi hatırlamıştı. Sonunda: «Bir süre için çocukların tam nerede oynadıklarına dikkat et ve kıyıya çok fazla yaklaşmamalarını söyle. Nehir üstünde polis motorları devriye geziyor. Sonra, York-ville'deki dükkânlardan da alış veriş etmeni istemiyorum. Olur mu?» dedi.

«Pekalâ, patron,» diyen Flix gülümseyerek evden ayrıldı.

BÜYÜKBABANIN terasa açılan pencereleri açıldı. Hava hâlâ dışarda oturulacak kadar ılıktı. Yemek servisini büyükbabanın uşağı yapmıştı. Yemekten sonra büyükbaba duvarları resimler ve kılıç kınları koleksiyonuyla süslü çalışma odasına gidip, konyağını almıştı.

Flix kocasını merak ediyordu. Bayan Güneş Işığı Pazar günleri izin istememiş, çocuklara bakmayı üzerine almıştı. «Pazar günleri büyükbabanızla beraber olmak hakkınız, Ma-

dam. Orası sessizdir. Ben çocuklara bakarım. Herr Minister'e hürmetlerimi söyleyin, lütfen.» Büyükbabadan büyük bir çekingenklikle söz etmesi Flix'i şaşırtmıştı.

«Büyükbabam bir gulyabani değildir, Bayan Güneş Işığı.»

«**Bitte?** Ne demek?»

«Oh... ben... neyse. Yok bir şey.»

Büyükbaba şimdiye dek tuttukları dadılar üzerinde çok fazla durduğu için ve Bayan Güneş Işığı'nın da ucuz kirali apartmanlarda oturan, zavallı fakir bir kadın olması büyükbabayı sinirlendireceğinden, Felicia kadını henüz tanıştırmamıştı.

Terasta yetiştirilen Japon söğüt ağacı rüzgârda sallanıyordu. Yaşlı adamın ayakları dibinde oturan süs köpeği esnedi. «Haydi, kemiğini ye, Suzy,» diyen büyükbaba konyasını yudumladı. Felicia'ya göz ucuyla baktığında, torununun sinirlerinin bu gece çok gergin olduğunu anladı.

«Kızlara iyi bir dadı tuttun mu?»

Felicia yaşlı adamın elini okşayarak: «Evet,» dedi. «Bir yabancı. Daha yeni geldiği için onunla tanışamadın.»

Büyükbaba kaşlarını çattı. Felicia ve çocukları şehir dışında bahçeli bir evde oturtmalı. Orası daha emniyetlidir. Fakat bu kadar parası olmasına rağmen Felicia'ya söz geçirmek imkânsız gibiydi. «Evimiz Rob'un bize ihtiyacı olduğu zaman hemen çıkıp geleceği bir yerde olmalı,» diye diretmişti.

Yaşlı adam sesini çıkarmamakla beraber torununun evlendiği polisten hiç hoşlanmadığını bir kere daha belirtmişti işte.

«Kızlar bu gece TV'de Lassie'yi seyredecekler. Lassie bu gece bir leoparı ağacın tepesinde kıştıracağı için onlara izin verdim.»

Büyükbaba ağzını açıp ta, Rob'u bir kere olsun sormamıştı. Sorsa da ne cevap verebilirdi ki? Evlilikler böyle yavaş yavaş mı çöker acaba? Büyükbabasının endişeli halini görmezliğe gelen Felicia konuşmaya devam ediyorken kendi kendine düşünüyordu. Aklını başına al. Rob karşıdaki ışıkların bulunduğu yerlerde. Oradan az ilerde oyuncak ayısını kucağına almış olan Tessa ile hikâye kitabı okuyan Tabitha var. Bayan Güneş Işığı da herhalde dizlerini oğuşturuyordur. Boşalan bardağını büyükbabasına uzatarak: «Bana koy, büyükbaba. Kuş tek kanatla evine uçamaz,» dedi.

Ay, simsiyah bir kulenin arkasına girdi. Hava da iyice serinlemişti. Yüksek binaların arasına sis çökmüştü. Flix terasın kenarına giderek elini uzattı. Aşağıda sokak lâmbasının altında kocaman yabancı bir araba köşeyi dönüp, durmuştu. Fakat içinden kimse çıkmadı. Bu arabayı daha önce de görmüştü. Bardağındaki son damlayı da içerken arkasında uşağın: «Notu kimin getirdiğini bilmiyorum, efendim,» dediğini duydu.

«Kapıda mı aldın?»

«Hayır. Aşağıda birisi bana vermesi için kapıcıya bahşiş vermiş.»

«Bir şey mi var, büyükbaba?»

Yaşlı diplomat hayır anlamına başını salladı. Elindeki kartın üstünde: Café Liechtenstein. Özel Bavyera Yemekleri. Rezervasyon gereklidir, yazıyordu. Kartın arkasında ise, «Sizi tekrar görmekle memnun olacağım. Eski günlerin hatırı için,» diyordu. Kadın imza atmamıştı.

Büyükbaba el yazısını hemen tanımıştı. Yorkville'de lokanta işlettiğini ise yeni öğreniyordu. Demek Liese buradaydı.

Notu elinde buruşturduktan sonra bu meseleyi nasıl ele alacağını düşündü.

Felicia: «Artık gitmeliyim. Çok güzel bir yemektir,» diyerek ayağa kalktı. Bir an önce eve gitmek istiyordu. Rob belki tekrar bıçaklanmıştı? Bilmek istiyordu herşeyi. Kulağına gelen müzik sesi zaten karışık olan aklını büsbütün karıştırdığı için stereoyu susturdu.

«Robert şimdi ne yapıyor? Hangi işlerin peşinde?»

«Güvenlik işlerinin, büyükbaba.»

«Bugünlerde artık iş generallere pek düşmüyor galiba.»

«Gene iğneli sözler etmeğe başlama.»

«Bir avukatlık bürosunda çalışıp, geçimini sağlasa olmaz mı sanki?»

«Yıllarca Avrupa'da haberalma servisinde çalışmış. Onun yaptığı hiç de kirli bir iş değil. O görevi yapacak birileri nasıl olsa gerekli.»

«O ucuz apartmanlar, barlar, acaip insanlarla dolu Yorkville'de oturmamanız gerekir.»

«Ne yapmamı istersin? Sen bana vizon kürkleri hediye ediyor, çocukları şımartıyorsun ya. Ben yüksek mevkide bulunan, zengin bir koca ile ayrıcalıklı bir hayatın özlemini çekmiyorum. Sadece geceleri Rob'un evde olmasını istiyorum.»

Yaşlı adam, aralarında bir şey var demek, diye düşündü.

Liese'den aldığı notu cebine koyarak, kalktı. «Etolünü getiririm.»

Felicia, koyu bir bulutun ayı örtmesini dalgın dalgın seyreliyordu. Yarı unutulmuş birkaç satır hafızasında belirdi. **Herkesin açık ve karanlık bir tarafı vardır ve karanlık tarafını tıpkı ay gibi kimseye göstermez...** Kendimi tutmalıyım. Rob ve kızlarımdan sorumluyum.

«Felicia, hayatı bu kadar ciddiye alma. Ben ölmeden önce sizlerin de benim kadar zengin ve rahat bir hayatınız olduğunu görmek istiyorum. Bütün herşeyim sensin. Sevmediğim tek şey, Rob'un işi. Kapıları çalması, yabancı semtlere gidip, her şeye burnunu sokması, etraftakileri korkutması.»

«Yeter artık, büyükbaba. Görevi gereği masum kadın ve çocukları korkuttuğunu ben de biliyorum.»

Bu tür sözler her Pazar gecesi tekrarlanırdı. Felicia artık büyükbabanın paradan söz etmesinden, Rob'un işine dil uzatmasından usanmıştı.

«Güvenlik memurlarının karısı bir başka türdür, büyükbaba. Rob ile ben birbirimizi anlayabilmek için çok gayret sarfediyoruz. Cinayet soruşturması fazla para getiren gösterişli bir meslek değil elbette. Evet, görevini yerine getirmek için barlarda ve arka sokaklarda dolaşır, aşağı sınıftan insanlarla ilgi kurar. Evet, bir keresinde vuruldu, bir keresinde de bıçaklandı. Kocamın eve nasıl döndüğünü bilmek istersen, söyleyeyim. Üstübaşı kir içinde ve yorgun. İçki ve ter de kokar. Bir defasında da Venedik'te bir saraydan aldığım dantel yatak örtüsünün üstüne kendini atmış, uyuya kalmıştı da onu ben yıkadım. Saçlarım İncil'de adı geçen o kızinki kadar uzun olsaydı, ayaklarını da kuruldardım.»

Büyükbaba elleri titrediği için konyağını üstüne dökmüştü. Ayaklarının dibindeki küçük köpek zırlamaya başladığı anda da onu: «Sus bakayım sen!» diye susturdu.

«Rob şu sırada oturduğumuz bölge yakınlarında soruşturma yapıyor. Hükümetin yakalanmasını istediği bir adamın peşinde olduğunu sanıyorum. Beni uyarır gibi sözler etti. Karanlık çökünce gitmemem gereken yerleri belirtti.»

«Sen mi? Sen de mi atacağın adımlara dikkat edeceksin?»

Çocuklar da aynı şeyi yapacak demek. Sevgili torunlarım. «Bura-
raya bak, Felicia, çocukları toparla ve Greensboro'ya gidelim.
Orada yürüyüşlere çıkar, ateşin karşısında oturur, oyun oynar-
rız. Şu yabancı dadıyı da başından sav. Aklını başına toplar
artık.»

«Büyükbaba, hiç âşık olmadın mı sen? Herşeyi göze ala-
cak kadar âşık olmadın mı?»

Büyükbaba Felicia'nın etolünü omuzlarına koyarken: «Se-
nin için bir taksi çağırdım,» dedi.

«Geri gönder. Ben kendi arabamla geldim.»

«Felicia, tehlikede olmanı istemiyorum.»

Flix omuzlarını silkerek, gülümsedi ve uzanıp büyükbaba-
sını öptü. «Bir şey olmaz. Ya sana gelen şu not?»

«Ne olmuş o nota?»

«Hiç. Endişelendin de.»

«Hayır. Salatanın limonu fazla kaçmış olacak ki yüzümü
buruşturmuşumdur.»

Büyükbabanın zevklerinden biri de Felicia'nın arabasına
binip sağ salım eve dönmesinden emin olmaktı.

Park Avenue kuvvetli ışıklarla aydınlatılmıştı. Yaşlı adam
dürbününü eline alıp, ayarladı. Torunu kapıdan çıkmış, araba-
sına doğru gidiyordu. O sırada uzun boylu bir adamın yüksek
binaların arasından ilerleyerek bir Mercedes'e bindiğini gör-
dü. Adam arabasını Felicia'nın limon renkli küçük arabasının
yanına iyice yaklaştırdığında Flix olanca gücüyle direksiyonu
çevirdi. Büyükbaba açık renk saçlı, geniş omuzlu adamın gü-
lerek torununa baktığını gördü.

Trafik ışıklarına yaklaştıklarında adam arabasını gene
Flix'in üstüne sürmüştü. Her iki araba da çok yakın olarak
durdu ve sürücüleri dönüp birbirlerine baktılar. Az sonra Mer-

cedes'i kullanan elini sallayarak gaza sonuna kadar basıp ileri atıldı.

Büyükbaba terastan adamın yüzünü iyice görebilmişti. Prusyalı yüzüydü bu. Sıkışık trafik içinde yarış arabasını ustalıkla kullanan, kılıca havada ısıklık çaldıran, eldiven çıkarır gibi bir anda hayvanların derisini yüzen güçlü, adaleli kollar. Büyükbaba bu tipleri iyi tanırdı. Bunlar nesiller boyunca zulüm çektiren, fetheden ve yakıp yıkan soğuk insanlardı. Felicia da adamın nasıl sırttığını ve o sırtışın gerisinde yatan anlamı görebilmiş miydi acaba?

Bu adam neden torununun peşindeydi? Neden o? Bilerek yapıyorsa, ihbar eden kimdi acaba? Felicia'nın kim olduğunu adama kim söylemişti? Peki, bu adam kimdi? Bu akşam Felicia'nın burada yemek yiyeceğini kim biliyordu? Biri biliyordu demek.

Çocukların yabancı dadısı mı? Felicia ve kızların başını belâya sokacak bir şey mi yapmıştı?

Cebindeki notu hatırlayınca taksi şöförünü Liese'ye gönderip gelemeyeceğini bildirdi.

Dürbününü indirdi. Yabancı ülkelerde elçi olarak geçirdiği yıllar gözünün önünden geçiyordu. Bu gece bilerek Felicia'yı izlemişti o adam? Boğazı kurudu. Hatırına gelenleri unutmak, aklından silmek istiyordu.

Fakat neden şimdi? Çok uzak zamanın ötesinden çıkagelmiş olan bu genç adamın Felicia'yı bu gece izlemesi için ne-ler yapmıştı? Bir kaç olay hatırlıyordu ama aradan yıllar geçmişti. Belki de başka bir nedenle torununun peşindeydi? Belki de kendisinin hiç ilgisi yoktu. Fakat adam da kızın peşindeydi işte. Bir nedeni elbette olacaktı.

Kütüphanesine geçip bütün ışıkları yaktı ve Prusya'dan

getirdiği müzelik eşyaları gözden geçirdi. Kılıçlar, ucunda bir hançer bulunan Franz Josef bastonu, v.s. Sonra masanın üstünde kâğıtların uçmasını engelleyen ve üzerinde Avusturya kraliyet arması bulunan bronz taşı aldı. Bir köşesi belli belirsiz lekeliydi. Elleri bronz taşın üstünde gezdirirken gözünün önünde hikâyesini şimdiye dek hiç kimseye söylemediği korkunç bir gece canlandı.

Yüreğinde o geceki sıkıntıyı duydu. Kraliyet birlikleri yok olmuş, Alman Yüksek Komuta Heyeti ortadan kalkmıştı. Fakat asla unutmuyorlardı. Dünya hâlâ bir dağ tepesinde yaşayan canavarlarla doluydu. Bu canavarlardan biri bu gece dağdan inmiş, bir yarış arabasının içinde torununun peşine düşmüştü.

FLIX, nerede olduğumu nasıl bildi, diye düşündü. Şimdi arabasını garaja bırakmış, yürüyordu. Büyükbabamı tanıyan biri mi? Peşimden hızla gelip döndü ve bana güldü. Neden bana?

Apartmanın girişinde Harris, Felicia'nın içeri girdiğini gördü. Sakat ayağının üstünde doğrulup, patronunun karısını selâmlayacağı sırada hanımın izlendiğinden haberi olmaması gerektiğini hatırladı. Kadın yanından geçerken burnuna ilkbahar çiçeklerinin kokusu geldi.

Flix hem yürüyor hem de düşünüyordu. Bu adam da hiç yabancı gelmedi. Rob'la birlikte çalışan bir memur olmalı. Vardığı sonuç hiç de hoşuna gitmemişti.

Dairesine girdiğinde ortalık sessizdi. Elektrikleri yaktı. Adamın gülümsemesini hatırlayınca ürperdi. Rob evde yok-

tu. Bayan Güneş Işığ ı misafir odasında uyuyor olmalıyd ı. Tabby ile Tessa da kendi odalarında. Neden onların yan ına gitmiyorum? Korkuyorum. Fakat onlara hiç kimse bir şey yapamaz. Gene de korkuyorum iş te. Ama neden? Büyükbabam yabancı birinden aldığı notu cebine koyduğ unda endişeliydi. Acaba birisi onu tehdit mi etmişti? Neden? Bu adam, trafiğ i hiçe sayarak altındaki arabayı benim yolumu kesmek için neden üstüme sürdü?

Rob, sana ihtiyacım olduğ u zamanlar neden evde değ ilsin? Yatmaya hazırlanırken telefon çaldı.

«Alo. Evet. Kimle görüşüyorum?»

Ve Felicia sordüğ u sorunun cevabını karş ısındanakinden aldı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

KAİSER GARAJI'na arabayı soktuktan sonra genç adam pencereleri kapatıp kapıları içerden kilitledi. Çıkardığı kalın mercekli bir olympus otomatik fotoğraf makinasına çivi başı büyüklüğünde bir kurşun yerleştirdikten sonra objektifin altındaki emniyet tetiğini kapattı. Makinayı ters çevirerek içindeki Walther 28'i tutan mknatısları çıkardı.

Silâha lâstik bantla tutturulmuş bir telgraf vardı. Rudi bunu buraya ne zaman koymuştu acaba? Telgrafı yırtarcasına açtı.

SEVGİLİ OĞLUM TATİLİNİ FAZLA UZATMA AYRILIŞ TARİHİNİ BİLDİR

TEKRARLIYORUM TARİHİ BİLDİR STOP BABAN

Tepesi atmıştı. Herr Direktor üzerine yüklendiği göreve karşılık buraya gelmesini kabul etmişti. Bunun yerine Partiden çok daha fazla şeyler isteyebilirdi. Fakat Münih'e daha

güçlenmiş olarak dönecekti nasıl olsa. Şimdi damın tepesindeki telsizle kendisini rahat bırakmalarını bildirecekti.

Bu gece, o yaşlı domuzun işini bitirmek çok istemişti. Cebindeki küçük kurşunu avucunda sıktı. Bu gece. Hayır, olamazdı. Kız ilgisini çekmişti. Yaşlı adamı bir kenara bırakacak, bir süre torunlarıyla parkta oynamasına izin verecekti. İntikam almanın başka yolları da vardı. Kız aklına gelince doğruldu. O heyecanlı, güzel bir kadın. Üstelik benim kim olduğumu da bilmiyor, diye düşündü.

Ayağındaki pahalı Belçika malı ayakkabılarını çıkarıp, koltuğun altından aldığı ucuz ve eski ayakkabıları giydi. Üstüne geçirdiği dik yakalı kazağın boynunun iç tarafına sarı renk yünle bir taç işlenmişti. Sonra da Olga'nın cebindeki yırtığı diktığı eskice bir ceket giydi. Dikiz aynasına bakıp, öne doğru taradığı sarı saçlarının üstüne fitilli kadifeden bir kasket geçirdi.

Arabadan inip, bagaj kapağını kaldırdı ve manevralarda yüksek rütbeli subayların giymiş olduğu ağır bir kaputu çıkartıp giydi. Kumaşı lime lime olmuş kaput büyükbabasına aitti.

Bu kaputu seçkin birliklerin son günlerinde, vatan üzerine çöken kara bulutları görmüş olan cesur bir asker giymişti. Alt rütbelerin ayaklanması, açlıktan ölen subaylar, cepheden kaçanlar. Dağılan birliğin geride kalanlarının başına geçen yaşlı Kont von Gottfried Elçiliği ele geçirmişti. O domuz herif, Herr Minister, gece baskınına karşı koymuş ve gg'nin tek dostu, tek dayanağı büyükbabasının cesedi çöp yığını gibi Isar Nehrine atılıvermişti. Şimdi bunları düşündüğünde gg'nin tüyleri diken diken oluyordu.

Yaşlı Kontun kaputunun cebinde bir resim vardı. Garaj

Müdürü Willy'nin yanındaki müşteriyle geçip gitmesini bekledikten sonra resmi çıkardı.

Yarım saat önce canlısına baktığı yüz şimdi karşısındaydı. Saray mücevherleri boynunda olarak opera locasına büyükbabasıyla giriyordu. Nefret ettiği Herr Minister frak giymişti.

Gg'nin asıl ilgisini çeken Rudi'nin tırnağıyla altını çizdiği haberdirdi. **«Kocasını Adalet Bakanlığı Ceza Hukuku uzmanları dandır.»**

Evet. Münihtekiler ve Herr Direktör işi fazla uzatmadan, yüzüne gözüne bulaştırmadan sona erdirmesi için onu uyarmışlardı. Bundan da haberleri var mıydı acaba? Herr Direktör'ün telgraf üstüne telgraf çekmesinin nedeni bu adam mıydı? Ne olursa olsun, intikamını almasına hiç kimse engel olmayacaktı.

Herr Minister'in torununu ele geçirmekle intikamını alabilirdi. Kadını sadık bir âşık gibi kovalayıp, dikkatini çekmek ve onun aracılığıyla Herr Minister'den hıncını almak iyi bir fikirdi. Ayrıca, böylelikle kadının çocuklarını da korkutur ve ailenin huzurunu büsbütün kaçırmış olurdu.

Fakat kadının kocası hiç aklına gelmemişti.

Avusturya dağ şarkılarından birini ıslıkla çalarak garajdan çıktı. Alplerde kar bembeyazdır. Güneş altında pırıl pırıl parlar. Avlanmak ne güzeldir. Öldürmek hayatın icabı, bir düşmanı yok etmek de politik bir görevdir. Büyükbabayla olan hesabını kapatmak zamanı gelecekti. Şimdi güzel kadının işini görmeliydi.

Olga'nın onların yanında işe girmesi çok iyi olmuştu. Yaşlı Polonyalı kadın kendisine bağlıydı ama kadının ve çocukların eve girip çıkışlarını söylemek istemiyordu. Hem adamın ne iş yaptığını neden kendisine söylememişti? Olga dikkatsiz-

lik ediyordu. Onu uyarmalıydı. Kendi odası ile Olga'nın kirala-
dığı odanın pencereleri, kadının oturduğu yüksek gökdelenin
arka bahçesine bakıyordu. Görevini aklından çıkarmaması için
Olga'ya arasına mutfak penceresinden işaret etmesini emret-
mişti.

Ya işportacı? Gg, işportacıyı bazı güvenlik tedbirlerinin
alındığı nehir kıyısı dolaylarına yerleştirmiş: «Yıkım tabelâ-
larının ötesine geçen ve çıkanlara yeşil kravatı uzat,» demişti.
İşportacı muhbirlik görevini iyi yapmışsa da sonu hiç de iyi
gelmemiştir.

Parayla tutulan muhbirlerin bazıları boğulurken gürültü
patırdı ederlerdi. Rudi de pek becerikli olamamıştı doğrusu.
Rudi'yi gözünde büyütmüş müydü yoksa? Bir sigara yakıp
Rudi'ye ne yapması gerektiğini düşündü.

Yıkım alanına siyah arabasıyla gelen adamın işportacıya
kendisinin pahalı kravatını vermesi gg'nin hoşuna gitmedi. Ne
sebeple vermişti acaba? Bu hareketiyle işportacıdan şüphe-
lendiğini belli etmişti.

Rudi işportacıyı ipek kravatla boğmak istemeyince gg:
«Nein, güzel çocuk. Sende bu kravatı kullanacak tip yok. Bu
kravatın satıcının boynunu süslemesini istiyorum. Kravat bağ-
lamasını bilir misin, Rudi? Haydi, göster kendini,» demişti.

Enmıyettekiler bu gece işportacının ölümü üzerinde kafa
patlatacaklar, böylelik eski hesabını kapatana kadar onları
meşgul etmiş olacaktı.

Kadının peşinden gidecek miydi? Bir kokteyl salonuna da-
vet etse? Ya da kendisini ziyarete gelmesi için kandırса? Gel-
mediği takdirde, Büyükbaba ve çocukların tehlike içinde ola-
caklarını söyleyerek kadını tehdit de edebilirdi. Veya Olga'-
nın hasta olduğunu söyleyerek dadının evine de çağırabilirdi.

İlâçlı birkaç bardak içki içirip bir saat için samimiyeti ilerletmeyi sağlayamaz mıydı? Evet, niçin olmasın?

Münih'ten gelen telgrafta belirtildiği gibi fazla vakit yoktu, ama işini görmek için bu kadar zaman da yeterdi. Aileyi parçalamak, Gottfried sülâlesinin bir ferdinin intikamını almak için iki haftası vardı. Sonra da Washington'a giderdi. Küçük bir çocukken hayvanları öldürdüğü ustalıklı Herr Minister'i de öldürecekti. Bir de ziyafet salonunda o cellât yargıcın işini bitirirse, görevi başarıyla sona erecekti.

Kadının yüzü gözünün önünde canlandı. Birazcık zamanı olsaydı, ne olurdu sanki?

Gg yumruğunu avucuna indirdi. Kadını tekrar görmek arzusuyla yanıp tutuşuyordu ama duygularına kapılmamalıydı.

Durup, sokağı gözden geçirdi. Uzun gece elbisesinin üzerine aldığı ucuz kürke sarınmış bir kadın köpeğini ışıtiyordu. Açık bir pencereden davul sesleri geliyordu. Yanından geçerken kadın kürkünün önünü açtığında Gg kadının göğüslerini, kalın belini gördü. Kadın gülümsedi. Gg ağır ağır, aksanlı İngilizcesiyle: «Ya köpeğiniz ne iş yapar? Onun ne yaptığını biliyoruz, değil mi?» dedi.

Kadın hırsla: «O pis ağzını kapat, orospu çocuğu,» dedi.

«Ja, gnadige Frau (Pekâlâ, sayın bayan), Sen köpeğini yıkayıp temizle çünkü ağzının temizlenmesi için vakit çok geç.»

Kadın tükürdü. Gg ise onun şişman koluna bir çimdik atmıştı bile.

Kadın köpeğinin kayışını çekiştirerek: «Yeter artık, Fritzie. Çişini yapacaksan yap, artık. Annen dondu burada,» diye söylendi.

Sokağın karşı tarafında şişmanca bir adam park ettiği arabasının içinde oturmuş, elindeki haritayı inceliyordu. Westfalya

jambonu gibi pespembe bir yüzü vardı. Sokak lambasının altında da koyu renk elbiseli genç biri at yarışı listelerini inceliyordu.

Pembe suratlı ile öteki genç adam gg'ye kayıtsızca baktılar. Federal Büronun adamı Schuyler'in telsizle haber vermesini bekliyorlardı. Son birkaç gecedir olduğu gibi hiç haber yoktu. Adamın tek başına çalışmayı tercih ettiğine karar vermişlerdi. Zaten ikisi de o heriften hiç hoşlanmamıştı.

Fakat gg, polisin varlığını ensesinde her nasılsa hissetmişti.

DOKUZUNCU BÖLÜM

GECE HAVA BİRDENBİRE soğumuş, sert bir rüzgâr esmeye başlamıştı. Rob apartmanların önünde yürürken soğuk yağmur damlaları yüzünü ıslatıyor, uçuşan kâğıt parçaları bacaklarına dolanıyordu. Gözleriyle yan sokakları tararken, yüzünü bilmediğim düşmanım acaba bu sokakta mı yürüyor, diye düşünüyordu. Yağmuru gören hayvanlar sıcak ve kuru bir yer ararlar. Rob da bu havada sokakta kimlerin ne nedenle dolaştıklarını bilmek istiyordu.

Az önce bir devriye botuyla nehirde araştırma yapmış, Deniz İstihbaratından dubalar, işaretler, nehir üzerindeki trafik hakkında bilgi almıştı. Jason'un sözünü ettiği yılan balığı avcılarının toplandıkları bölümü iyice inceledi. Dokların ötesindeki rıhtım taşlarının kümelendiği nokta ışıksız seyreden polis motorlarının denize indirildiği yerdi.

Dümenci görevini yapan Deniz İstihbarat memuru: «Ne yapmamızı istiyorsunuz efendim?» diye sordu.

«Yangın söndürme gemisinin devriye nöbetinden döndüğünde bağlandığı iskeleye birkaç sahte iskele babası koymanızı istiyorum.»

«Neden?»

«İşaret verildiğinde yanacak ve etrafı aydınlatacak projektörlerin gizlenmesi için. Projektörler balıkçı iskelesi boyunca, rıhtımdaki taş yığınının aydınlatacak şekilde yerleştirilecek.» Rob yapılması gereken başka işleri de belirttikten sonra yangın söndürme istasyonunun çatısının tekrar boyanmasını ve böylelikle sivil polislerin boyacı ve tamirci olarak çalışacaklarını sözlerine ekledi.

Deniz İstihbarat memurunun huzuru kaçmış ve kuralların dışına çıkamayacağını söylemişti. «Bunların yapılabilmesi için Manhattan Liman İşletmesi Müdüründen yazılı emir getirmeniz gerekli.»

Rob inatla: «Söylediklerimin yapılmasını istiyorum,» diye karşılık verdi.

«Kimin emriyle?»

«J Bölümünün.»

Adam endişeyle Rob'a baktı. «Pekâlâ. Ortalıkta bilmediğimiz bir şeyler mi dönüyor?»

Rob, üşüyen ellerini açıp kapatarak: «Evet,» dedi. Sahte iskele babaları ile projektörlerin istediği yerlere yerleştirileceğini biliyordu. Ateş etmek zorunda kalındığında bunlara ihtiyacı olacaktı.

Nehir üzerindeki karşı akıntıların birleştiği çarpıntılı suyun ortasında motoru durdurup karanlıkta nehirde olup biten-

leri dürbünüyle inceledi. İskele üzerindeki insanlar kıyıdan uzaktan bakılınca birer kibrit çöpüne benziyorlardı.

İskele üstünde bir karışıklık oldu. Biri kalkıp yerini başkasına verdi. İki balıkçı balık tutmuyor, oturmuş konuşuyorlardı.

Dümenci motoru harekete geçirdi. Motor su üzerinde uçar gibi kaymaya başladı.

Dümenci: «Bu, devriye motorlarının en hızlısıdır,» dedi.

«Benim aklımdan geçen küçük motor bundan daha hızlıdır.»

«Işıksız seyreden bu motoru ikiye bölecek kadar da güçlü mü?»

Rob evet anlamına başını salladı. Kıyıdan uzakta yapılacak bir harekâtın neye mal olacağını anlayacak kadar tecrübe shibiydi. Eğer gg kaçmak için rıhtımın bu noktasını seçmişse onu ancak dürbünlü, ateş menzili çok uzun bir tüfek durdurabilirdi.

Doğu Nehir Karayolunun altındaki kayalıklara baktı. Ağzını açmış keskin dişlerini gösteren bir canavar gibi kayalığın üstünden gökdelenler yükseliyordu.

«Artık dönelim. Hepsi bu kadar. Teşekkür ederim.»

Rob yangın söndürme iskelesinin az aşağısında kıyıya çıktı.

Yağmur altında hızlı hızlı yürüyordu. Saat çok geç olmuştu. Fakat Flix belki hâlâ uyumamıştı. Bugünlerde ellerinde olmadan yaptıkları tartışmaları tatlıya bağlamaları gerekti.

Caddedeki aşına trafik gürültüsünün, aceleyle yürüyen insanların arasına karışmak için adımlarını sıklaştırdı. Flix bu gece nereye gidecekti acaba? Ah, evet. Büyükbabasıyla her Pazar gecesi yaptığı gibi yemek yiyecekti.

Avuç içi kadar Sony telsizini çıkarıp, çağrıya geçti. J Bölümüne nerede olduğunu bildirmek iyi olacaktı. İlerde, iki binanın arasında bir kemer vardı. Yangın merdivenlerine gerilmiş iplerde asılı çamaşırlar rüzgârdan dalgalanıyordu. Kemerin ötesinde arka avlulara açılan dar bir yol vardı. Rob dar yola girip, telsizini karıştırdı.

«LYC-5 Hutch'ı arıyor. Tamam.»

Park ettiği arabasının içinde vakit geçirmek için bilmece çözen iriyarı, kırmızı yüzlü adam esneyerek önündeki kâğıdı katlarken çağrıyı aldı ve hemen karşılık verdi. «Hutch'dan Yorkville Kontrola. Neredesin? Tamam.»

Rob gülümsedi. Adamın sesi vardı demek. Hem de ne ses. Derinden gelen, kalın ve çatal çatal bir ses.

«LYC-5'den Hutch'a. Sen koca kıçının üstünde otururken ben yürüyorum. Şansın var, ahbap.»

«Hutch'dan LYC-5'e. İşler nasıl?»

«Bir ara sokakta, duvar dibindeyim.»

«Yolunun üstüne fitilli kadife bir kasket giymiş, Sezar'a benzeyen bir herif çıkarsa dikkat et.»

«Olur. Adamın nesi var?»

«Daha nesi olacak. Bir serseri gibi giyinmiş ama altın çakmak kullanıyor. Burada başka bir şey yok.»

«Öyleyse evine git.»

«J göndermiyor.»

«Pekalâ. Bulunduğun yerde yabancı araba garajları var mı?»

«Her blokta bir tane var. Neden sordun?»

«Bak bakalım, oralarda eski bir MG var mı? Biri o arabayla beni ezmek istedi.»

«Çamurluğunda kan izleri var mı?»

«Hayır. Başım beton kadar sağlamdır!»

GG kaputunun üzerindeki yağmur damlalarını silkeledi. Sağanak altında kendini rahat hissediyordu. Rutubetli nehir havasını içine çektiğinde, ilkbaharda güneş toprağı ısıtırken suları yükselen ırmakları hatırladı. İçinde beliren bir istekle birlikte kadının yüzü de gözünün önünde canlanıverdi.

Herr Polisi uyarmak için bu gece karısını sıkışık trafik içinde kovalamış ve küçük sarı arabanın yanına yanaşıp: «**Sie sind so schön,**» demişti. Aynı sözleri şimdi kendi kendine tekrarlardı. «Çok güzelsiniz.» Gerçekten de güzeldi.

Kadın acaba kocasına haber verir miydi? Hiç sanmıyordu. Ayrıca bu gece yoluna çıkan adamı da unutamayacaktı.

Kocası olacak polis arkasında bir yerlerde olacağına göre ona ipucu bırakmalıydı. Kahkaha ile güldüyse de peşinde başkalarının da olduğunu sezer gibi oldu.

Polis efendi, neden bu kadar zorluyorsun kendini? Yağmurdan kurtulmak ve onunla yatmak için mi? İnine girmedikçe vahşi bir hayvan bile iz bırakmamak için daha dikkatli hareket eder. Sonra da saldırır. Kendisi gibi üstün biri her izlerini dört bir yana dağıtmaya dikkat etmeli. Yoksa tam tersini mi yapmalı? **Gg** aniden durup, karanlık bir köşeye saklandı. Orada sadece boşluk, gölgeler ve sessizlik vardı. Bir tavşan gibi saklandığı için kendi kendine kızıyordu ama duyamamasına rağmen yerini kestiremediği bir şeyin arkasından bastırıldığını biliyordu.

Arkasında inatla bıraktığı izleri değerlendiren ajan şimdi

onu kısıtıyordu işte. Hakkında ne kadar bilgileri vardı acaba? Neden şüpheleniyorlardı? Görevini biliyorlar mıydı? **Nein!** Münih'teki adam onların hiçbir şey bilmediklerini bildirmişti ya. Fakat ya peşindeki devlet polisi ise?

Kimliği meydana çıktığında nerede saklanacaktı? Bu gece ilk kez kısıtırıldığını hissettiğinden huzuru kaçtı. Başını eğip, gözlerini kısarak ileriye baktı. İki dükkân arasında bir geçit vardı. Geçitten geçerek sokağın öteki ucuna gitmeyi başardı. Fakat yanlış bir adım atmakla polisin eline düşebilirdi. Hayır, polis beni görmedi. O kurallara göre hareket eder, diye düşündü.

Adımlarını hızlandırdıktan bir süre sonra yavaşlayıp, arkasına baktı ve düşündü. **Delige gir. Çabuk.** Bavyera Alplerinin yüksek tepeleri altında kurulmuş, karla kaplı köylerdeki, çığın düşmesinden önce bir araya toplanırlar. Geyikler de sürüler meydana getirirler. Dağ keçileri ise kayalıkların içindeki oyuklara girip, orada donarlar. Adam şimdi aksi yöne doğru gidiyor olmalıydı. **Gg** kendi sokağına yaklaştığı için kendini emniyette hissediyordu. Olga, elinde bitmeyen örgüsüyle onu bekliyordu herhalde. Ona süt ve konyaklı acı, sıcak bir kahve yapardı şimdi.

Herr Polisin çocuklarının Bayan Güneş Işığı diye adlandırdıkları Olga Czhenzunska'yı düşündü. Yaşlı kadın polisin evine ne güzel de yerleşmişti. Bu ülkede kadınla ilişki kurmak çok kolay olmuştu doğrusu. Üstelik Olga polisin karısının güvenini de kazanmıştı. Şimdilik bunun pek faydası yoktu ama ilerde olacaktı. Olga'nın onun asıl görevinden haberi yoktu. **Gg**'nin yüzünde Büyükbabayı telâşlandıran gülümseme belirdi.

Sık ormanların içinde, arkasındaki silahlı adamları tarafından kısıtırılan geyiklerin gözleri korkudan büyür. Park Ave-

nue'de arabasının peşinden giderken, köşede kısıtırırken, yeşil ışık yandığında gürültüyle yanından geçerken kadının da gözleri korkudan büyümüştü. Yüzleri birbirlerine çok yaklaşmıştı. Kadının arabası ok gibi ileri fırlarken, gg'nin varlığını hissettiği yüzünden okunuyordu.

Gg başını gökyüzüne kaldırıp güldü. Arkasındaki polisin nerede haklanacağını biliyordu artık. Karısıyla sevişirken.

Bir köşesine küçük bir taç işlenmiş, mavi deri kaplı bir adres defteri çıkardı ve sayfaları çevirdi. Sayfalarda kendinden başka hiç kimsenin çözemeyeceği karışık şifre ve işaretler vardı. Sona doğru aradığı numarayı buldu. Olga bu numarayı pek vermek istememiş:

«Hayır, olmaz. Onlarla ne işin var? Hanımla, çocuklarla... Onları rahat bırak. **Grossvater** (büyükbaba) yetmez mi?» demişti.

Kadını kandırmak için uğraşmıştı ama sonunda numarayı almıştı işte. Olga yanında çalıştığı ailenin karşısına o biçimde çıkmak istememişti.

Adının bulunduğu apartmanın köşesinde bir telefon kulübesi vardı. Kulübeye girdi ve para atarak numarayı çevirdi.

Az sonra kadının sesini duydu.

«Alo. Kim arıyor?»

Ve kim olduğunu kadına söyledi.

ONUNCU BÖLÜM

«**B**İTTE (PARDON) SİZ?... Galiba yanlış numara çevirdim.»

«Kimi arıyorsunuz?» diyen Flix bekledi. Numaraları rehberde yoktu. Oysa ses de tam bir Prusyalı sesiydi. Numarayı nereden öğrenmişti?

Arkasındaki mutfaktan hole açılan kapıyı ayağıyla ittikten sonra: «Ne istiyorsunuz?» diye sordu.

«Lütfen bana kızmayın. Özür dilemek istiyorum.»

«Ne için?» diye soran Flix adamın kim olduğunu anlamamazlığa geldi ama numarasını ele geçirmesi telâşa kapılmasına yol açmıştı. Mercedesin içinden kendisine bakan açık mavi gözler önünde belirdi. Genç adam kibar bir tavırla gülümsemişti de.

«Sizi köşeye kıstırdığım için özür dilerim. Arabam çok büyüktür de.» **Gg** kadını telefon başında tutmak için nazik bir

sesle konuşmaya devam ederken Flix'in endişesi artıyordu. **Bu çok tehlikeli. Rob duysa, çok kızar. Onunla konuşmamalıyım. Fakat numarayı nereden almış olabilir? Onu dinleyip, soru sormalıyım. Numarayı nasıl aldığını öğrenmeliyim...**

Rob içeri girdikten sonra emniyet kilitlerini kontrol etti. Kırmızı Buhara halısının üstünde yürürken ayak sesleri duyulmuyordu. Flix yatakta olmalıydı. Çok yorgundu. Gerindi ve çocukların odasının kapalı kapısına baktı.

Masanın üstünde Bayan Güneş Işığının bıraktığı notu gördü. **Sipariş edilecekler: Milch (süt), biftek, rom.** Tessa'nın dişi ağrıyor. **Seh' the Zahnarzt** (dişçiye gidilecek) - **Doktor Renheimer, nach der Schule** (okuldan sonra). **Madam, Damenfriseur, vier (4)** (Madam. Kadın berberi dörtte). Rob kadının el yazısının düzgünlüğüne hayret etti. Tek bir odada oturan hizmetçileri böyle yazmayı nereden öğrenmişti? Kaşlarını çatarak yarın Olga Czhenzunska hakkında yeni bir soruşturma yaptırması gerektiğini düşündü. Birçok şey cevapsız kalıyordu çünkü. Şu Avrupa Hizmetçiler Derneği ne biçim bir kuruluştur? Kim çalıştırıyor acaba? CIA'nın haberi var mı? Kurbanlarını kör edici ışıkla ele geçiren bir 'yarasa avcısı' küçük bir çocuğun diş ağrısı üzerinde bu kadar durur muydu? Flix Tabby, Tessa ve - Bayan Güneş Işığından başka kime güvenebileceğini biliyor muyum? Bu eve başka kim girebilir? Burası benim evim ve elimden geldiği kadar burayı güven altında tutuyorum. Rob bunları düşünürken iyice endişelenmişti. Oturma odasına girerek, pencereleri gözden geçirdi. Tunç bibloların, Padua bronzunun, Utrillo, Monet ve şöminenin üstündeki iki tablonun ve biri iyi, öteki kötü iki Picasso'nun önünden geçti. Picasso yüzünden ilk tartışmalarını yapmışlardı. Büyükbaba elçilik yıllarında topladığı değerli eşyaları onlara verirken:

«Siz gençken ve ben de hayattayken bunların tadını çıkarın,» demişti. Yaşlı adamı hayatta tutmak şimdi Rob'ın elindeydi.

Kilidi şifreli dolabı açarak, 38'lik özel polis tabancasını üst rafa koydu. Uzun bir günün gecesi ve kötü bir iş. Çocuklar evde her yeri karıştırırken silahın orada durması zararlı değil miydi? Bir keresinde silahı yerinde bulamamış ve evin altını üstüne getirmişti.

«Flix, Tanrı aşkına silahım nerede?»

«Yatağın altında, sevgilim. Neden sordun?»

Flix'in kayıtsızlığı karşısında dili tutulmuştu.

«Çocuklar parti veriyorlar da. Birbirlerini korkutacak her şeyi ortadan kaldırdım.»

«Dolabın kilitli kalacağını sana kaç kere söyledim.»

Flix, sesini çıkarmadan gidip silahı getirmişti. Karısının uzun, tılsımlı elleri vardı. Solan çiçeklere, köpeklerle, üzgün çocuklara dokunduğunda hepsi yeniden canlanıverirlerdi. Bu gece Rob'un bu ellere çok ihtiyacı vardı.

Yatak odasına doğru yöneldiğinde bir mırıltı duydu. Ses arasına duyuluyordu. Hemen geri döndü. Ses kapalı mutfak kapısının ardından geliyordu. Dar ve uzun koridordan geçti. Flix orada paralel telefonda alçak sesle bir şeyler konuşuyordu. Yoksa dahili telefonda kapıcıyla mı görüşüyordu? Ne olursa olsun, sinirlenmemeliydi. Dinlemek istiyordu ama karısına güveni vardı. Fakat bu saatte, kiminle konuşabilirdi?

Flix'in arkası kocasına dönüktü. Bir eliyle saçlarını arkaya atarken, ağzını telefona iyice yaklaştırdı. Ayak bileklerine kadar inen açık limon sarısı bir gecelik giymişti. Terliklerinden birini de ayağından çıkarmış, karşısındakini dikkatle dinliyordu.

Rob karısının arkasından gelip, kollarını doladı. Flix bir-

denbire katılaştı. Rob'un elleri altındaki teni soğuktu. Haykırmak istercesine ağzını açtığında kocasıyla gözgöze geldi. Rob yanağını Flix'in boynuna dayadı ama Flix kocasının istediği şey için hazır değildi. Hiç kimse konuşmadı bir süre.

Az sonra Prusyalının alçak sesle: «Yalnız değilsin şimdi,» dediği duyuldu.

Flix başını sallayarak, tek bir kelimeyle karşılık verdi. «Hayır.»

Telefon kapanmıştı.

«Kiminle konuşuyordun?»

«Tam olarak bilmiyorum.»

«Tam olarak bilmiyor musun?»

«Oh, Rob. Tanrı aşkına beni sorguya çekme. Şimdi olmaz.»

Rob birdenbire öfkелendi. Nehir üzerinde, barlarda, arka sokaklarda sürttükten sonra karısı kendini ne güzel de karşılıyordu. Rob tartışmak istemiyordu. Kadını yakalayarak kollarına aldı ve hırsıyla öptü. Flix karşılık vermemişti. Jason'la yaptığı görüşme, araştırma, Hutch ile yaptığı konuşma, sokakta yürüdüğü sıralar hep eve geldiğinde karısının şefkatle kollarını açacağını düşünmüştü. Oysa Flix şimdi onu itiyordu.

«Telefondaki kimdi?»

«Oh, -şimdi onu telâşlandırmamalıyım- garajdan biri. Arabayı park ettiğim yer için bir şeyler söyledi. Sen neredeydin?»

«Neden?»

«Aldırma. Söylemeyeceğini biliyorum.»

Rob karısının yüzünü ellerinin içine alıp, gözlerinin içine baktı.

«Neden?»

Elleri Flix'in çenesini sıkıyor, başını oynatmasına engel oluyordu.

«Sevgilim, neden duş yapmıyorsun? İçkini hazırlayayım.»
 «Yeter artık. Kaçma benden.»

«Ben sadece... Oh, Rob, bu gece de kavga etmemiz gerekli mi? Bir sigara içmek istiyorum.»

Rob paketinden iki sigara çıkarıp, yaktı. Mutfak ile yatak odası arasındaki karanlık koridorda dururken aralarına başka birinin girdiğini hissetti. Sigarasını yaktığı kadın şimdi bir yabancıydı.

«Ne var bende, Flix? Ayaklarım gözlerimden daha mı büyük?»

Flix paniğe kapıldığını belli etmemek için kendini zorlayarak kocasının yüzünü okşadı.

«Sen Yorkville'deki bütün barları dolaşıyorsun. Bira, lahana, buhar, ter kokusu...» Bütün gün giydiği gömlekten gelen ter ile püro kokusu ve sakalları uzamış yüzü Flix'i rahatsız ediyordu. Fakat büyükbabasına karşı kocasını savunmuştu gene de. **Aç ordu bir işe yaramaz. Ona yemek hazırlayayım. Rahat ettireyim.** «Sen duş yaptıktan sonra ben de sana yumurta ile sevdiğin Kanada jambonundan nefis bir yemek hazırlayayım. Uzun sürmez,» diyen Flix bir an önce içini kemiren düşüncelerden kurtulmak için yalnız kalmak istiyordu.

Rob ise bileklerini sıkı sıkı kavradı. «Eğer ortada bir şeyler dönüyorsa, benim de haberim olmalı.»

«Böyle konuşma. Beni iyi tanırsın.»

«Bağırma. Çocukları uyandıracaksın.»

«Şimdi kim bağırıyor acaba?»

«Telefondaki kimdi?»

«Söyledim ya. Hiç kimse.»

«Bana yalan söyleme.»

«Adam adını vermedi. Hem bu kadar da önemli mi?»

Rob şimdi bağırarak, **Evet, çok önemli. Rehberde olmayan bir numaradan bir yabancı seni ararsa tabii önemli olur,** diye haykırmak istiyordu.

Flix kocasının karakterini çok iyi biliyordu. Bu gece de kimbilir nerelerde sürtmüştü? Bir de telefonu kimin, neden ettiğini söyleyip, onu büsbütün kızdırmak istemiyordu.

Rob, arkasında dumanlar bırakarak, oturma odasına yöneldi. Flix, limon sarısı geceliğinin içinde peşinden gelip divanın üstünden aldığı sarı yünlüden sabahlığını giydi.

«Bir kerecik bile olsa kimi gördüğünü, nereye gittiğini, ne yaptığını bana söylesen...»

Rob omuzlarını silkti. Bu konu üzerinde yüzlerce kez konuşmuşlardı.

Flix bara gidip, bardaklara buz ve içki koydu.

«Çocuklar uyurken günün son içkisini içen mutlu bir çift.»

Rob karşılık vermeden divanın üstüne oturdu.

«Ben omlet yapayım...»

«Sesini kesersen daha iyi olur.»

Flix isyan etmek istiyordu. Herşeyi kilit altında tutmaktan, sadakatini göstermek için gayret sarfetmekten, hiçbir şeyden haberi olmadan 'polis karısı' hayatını sürdürmekten artık bıkmıştı. İş hakkında hiçbir soru sormamakla kocasına en büyük iyiliği ettiğini biliyordu ama bu insanlık değildi. Kocasını ne kadar savunursa savunsun, artık daha fazla dayanamayacaktı.

«Pekâlâ, Rob,» diye söze başladığında gene konuşmaması gereken şeyleri söylüyordu. «Çok yorgun bir gün geçirmişsin. Görüyorum ve üzerinden çıkan kokudan da belli zaten. Eve hep geç saatlerde geldiğinde ben parfümlere bulanmış mı olmalıyım? Müzik çalıp, bütün gün beklediğim ânın bu olduğu

numarasını mı yapayım? Ben de koca bir evi yönetiyorum. Çocukların yemekleri hazırlanmalı, ev ödevlerine yardım edilmeli. Bir de büyükbabam. Senin gibi, benim de yapılacak bir sürü işim var.

Rob yerinden kalkıp: «Oh, Tanrım,» diyerek elindeki kitabı odanın bir köşesine fırlattı.

«Bu gece evde kalacak mısınız? Biraz uyumayacak mısınız?»

Rob durakladı. «Bilmiyorum.»

«Gecenin geç saatlerinde eve gelip, benimle sevişmek istediğinde kendimi çok kötü hissediyorum.»

«Eve geldiğimde seninle sevişmek için yanıp tutuşuyordum. Tıpkı ilk kez olduğu gibi. O zaman da elbiselerini sırtından çıkartana kadar sabrım taşmıştı. Arkandaki o ince geceliği dışlerimle parçalayarak seni soyamak ve burada, oturma odasının üstündeki halıda seninle sevişmek istiyordum.» Yerdeki kırmızı Buhara halısına baktı. Kanlı bir savaş meydanı gibiydi. «Fakat sen bana şu telefondaki adam hakkında yalan söyledin. Şu anda sana bir değneğin ucuyla bile dokunmak istemiyorum.»

Flix öfkelenmişti. «Dün gece ve ondan önceki gece evde yoktun. Haber de gelmedi. Bana hiç kimse bir şey söylemiyor.»

«Harris benim yerime göreve çıkmıştı.»

«Büroda haber bırakacak bir sürü insan var.»

«Bu kez bırakamazdım.»

«Ne demek istiyorsun?»

«Ben... oh, yok bir şey. Özel bir görev verildi. Hepsi bu kadar.»

«Kiminle çalışıyorsun?»

«Söyleyemem.»

«Dün iki kere büroya telefon ettim. Demek bu nedenle bir şey söylemediler, ama sen neden haber vermedin.»

«Veremezdim.»

«Bürodakiler şehir dışında olduğunu söylediler. Hükümetle ilgili bir işmiş.»

Flix, ayağa kalkıp, sabahlığının kuşağını iyice sıktıktan sonra bardaklara yeniden içki koydu.

«Şehir dışında ya da içinde değilsen...»

«Nehrin ortasındaydım.»

«Bana bir haber verdiremez miydin?»

«Hayır.»

«Telefon edenlere ne söyleyeceğimi şaşıyorum. Bayan Güneş Işığı da senin nerede olduğunu merak etti.»

Rob birdenbire başını kaldırdı. «Ne demek o?»

«Oh, Tanrım. Nereden bileyim.»

«Ne dedin ona?»

«Saçma bir şey uydurdum işte. Her zaman uydurmaz mıyım zaten.» Flix kocasının yanına gelip, omuzlarına dokundu. «Benim ne halde olduğumu biliyor musun acaba? Nerede olduğunu düşünmek, merak etmek, her tıkırtıyı dinlemek, senin eve gelmeni özlemek. Yağmur yağdığı zaman, **Üşütme kendini. Islanma** diye kendi kendime söylenmek. Neden bana söylemiyorsun? Kocamın nerede olduğunu bile bilmemekle kendimi ne kadar budala hissettiğimin farkında mısınız?»

Rob ayağa kalkarak: «Yatağa git. Ben de geleceğim,» dedi.

Fakat yatak düşündüğü gibi soğuktu. Yastığını yumruklayarak, karısına doğru uzandıysa da uyku ağır bastırdığı için gözleri kapandı.

Flix uyur gibi yaparken, büyükbabadan dönüşünde yolda

olanları bir kere daha yaşıyordu. Adamın kartal gibi bir yüzü vardı. Olanca gücüyle karşı koyduğu halde, adamın sesi kulaklarında hâlâ çınliyordu. Bir dahaki sefere telefonu yüzüne kapatacağı. **Bir daha mı?**

Antika saat dördü çaldığında Rob, beyni zonklayarak uyan-
dı. Yataktan kalkıp, dişlerini fırçaladı ve bir bardak su içti. Aynadaki yüzünün kavgacı bir görünüşü vardı.

Odaya döndüğünde Flix'in bir tepsi içinde süt, peynir ve bisküit getirdiğini gördü.

«Ye bunları Rob. Konuşmamız gerekli.»

Yatakta yanyana oturup, karınlarını doyurmaya başladılar.

Rob ağzını eliyle silerek, karısının yanağını kardeş gibi öptü.

«Şimdi.»

Aralarındaki kızgınlık yok olmuştu. Flix dikkatle tehlikeli yollardan uzak durarak, kocasının ağzından söz koparmaya çalıştı.

«Büyükbabamdan döndüğümde, senin o topal şöförünü apartmanın girişinde gördüm.»

«Harris'i mi?» **Bir şeyler uydurmalıyım.** «Ah, evet. Gece kapıcısına benim için bir mesaj bırakmış.»

«Fakat onu daha önceleri de apartmanın alt katında beklerken gördüm.»

«Sen hayâl görmüşsün.»

«Benim göremeyeceğim hayâli de Tabby ile Tessa okuldan döndüklerinde söylediler.»

Rob bisküviti dişlerken, gülümsemeye çalıştı.

Flix ısrarla: «Okul otobüsünde çocukların yanında biri mi var?» diye sordu.

«Bilmiyorum. Varsa ne olmuş?»

«Bayan Güneş Işığ ı o adam ın maksad ını bilmek istiyor.»

Rob aniden karısına döndü. «O yaşlı kadın mı? Bu kez neden endişeleniyormuş?»

«Hep aynı adam otobüste çocukların arkasında oturuyor.»

«Ne biçim bir adam?»

«Tabby adamın kırmızı yüzlü, şişmanca olduğunu söylüyor.»

Rob düşününce Jason'un iri kıyım herifi çocukların peşine taktığını anladı. Bayan Güneş Işığ ı teşekkür edeceği yerde neden endişeleniyordu. Niçin şüphelenmişti?

«O adam çocukları kollamak için mi görevli? Harris de beni mi kolluyor?»

«Flix, artık çok saçmalıyorsun. Kendi ailem çevresine güvenlik memurlarını ne zaman topladım ki?»

«Seninle evlendiğim zaman, peşimize ajanların takılacağı günün geleceğini hesaba katmıştım.»

Rob arkasına yaslandı. Karısının bu sözlerine vereceği bir karşılık yoktu.

«Kızlar adamın iri yarı, pembe beyaz olduğunu söylüyorlar. Bayan Güneş Işığ ı da...»

«Olga o adamdan şüphelendiğini sana söyledi mi?»

«Ona bunun için para vermiyor muyuz? Şimdi yaptığın iş bizi öyle bir yere getirdi ki, peşimize adam takmak zorunda kaldın.»

İşte şimdi kavga patlak verecekti. Flix'in yanaklarının kızardığını gördü. Aralarında yemek tepsisi, omuz omuza oturmuşlar karşıdaki boş duvara bakıyorlardı.

«Nedenini bana söylemeden niçin peşimize adamlar takı-

yorsun?» diyen Flix sessizce ağlamaya başladı. Yanaklarından süzülen yaşları elleriyle sildi.

Rob ise düşünüyordu. **Harris ile pembe beyaz adamın yer değiştirmesi gerek. Jason'a haber vermeliyim. Sıçan tüyü renkli saçlı, koyu elbiseli genci okul otobüsüne verelim de, Flix ve çocukların merakı azalsın.**

«Bana cevap vermedin, Rob. Başımız belâda mı?»

«Hayır. Telefondakinin kim olduğunu sorduğum zaman sen bana, «Garajdan biri,» dediğin gibi ben de sana yalan söylemem.»

«Pekâlâ. Bana güven biraz.» Fakat Rob karısının telefon-daki sesin kimliğini gizlediğini biliyordu. Arkadan neler geleceğini biliyordu. Ailesinin başının belâya girmemesi için dişini tırnağına takarak, çalışacaktı. Öyle bir zaman gelecekti ki, apartmanın girişi önünde durup, sigara yakan herkesten şüphelenecek, çevredeki her yabancıyı gözleyecekti. Evde ise, sınırları gergin olduğu için, çocuklarla hırlaşacak, odalarından gelen gürültüyü kesmeleri için bağıracaktı. İkizler ağlamaya başlayınca anneleri onları, «Babanız yorgun. Sesinizi fazla yükseltmeyin,» diye avutacaktı. Çocuklar babalarından uzaklaşacaklar, kendi evinde bir yabancı gibi olacaktı. Geceleri eve geldiğinde yatak odasının kapısını tıklatacak. «Bayan, kendimi tanıtmadan önce altın kartal işaretimi göstermemi ister misiniz?» diyecekti.

Telefondaki tanınmayan sestten nefret etmeye başladı. Yorgun argın eve dönüp de karısını kucakladığında, Flix'in hattın öbür tarafındaki adamın sorduğu soruya, «Hayır,» diye karşılık verdiğinden başka bir şeyi hatırlamıyordu.

Büyük yalanlar küçük yalanlarla başlar.

Fakat küçük de olsa bu yalanı unutamazlardı. Jason: «Eve

mi gidiyorsunuz?» diye sormuştu. (**Evet. Ne olursa olsun o kocaman, soğuk yatağa gidiyorum**) «Karıınız endişelendiği için üzgünüm.»

«Yakında unuttur,» diye karşılık vermiş ve Bayan Güneş Işığından söz ederek çocuklara nasıl iyi baktığını, karısının ona nasıl güvendiğini söylemişti. **Yarasa avcısı.** Evinin içindeki muhtemel bir hain için ne kadar korkunç bir ad!

Flix'in sanki çok uzaklardan gelen sesiyle irkildi. «Sana karşı kötü davrandım, sevgilim. Üzgünüm.» Kadın elini uzatmıştı. «Şimdi sevişmek istemez misin?»

Rob, seviştikten sonra uzun süre uyanık yattı. Bu kez sanki bir yabancıyla yatmış gibiydi. Ve gerçekten de aralarında yüzünü tanımadığı bir yabancı vardı.

Limon sarısı gecelik şimdi yerdeydi. Sessizce yataktan kalktı. Yağmur yağıyordu. **İşte sabah oldu. Görevine başla bakalım,** diye düşündü. **İyi bir gün olmayacak. Ama elimizden başka ne gelir.** Flix'e baktı. Uyuyordu. Çıplak ayaklarının altında sert bir şeyler vardı. Eğilip baktığında bunların ekmek kırıntıları olduğunu gördü.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

DOĞU YORKVILLE'İN NEHRİN üst kesiminde kalan ve eskiden ahırların bulunduğu yerler şimdi küçük dükkânlar ve atölyelerle doludur. Bunlar arasında küçük boyahaneler, çeşitli âlet ve otomobil yedek parçaları satılan dükkânlar, küçük ticarethaneler, lokantalar, kumaşçılar ve ucuz Orta Avrupa malları satan mağazalar vardır.

Ahırların arka taraflarında çok az değişiklik olmuştur. Harabe haline gelmiş yapılar yıkılmalarını beklemektedirler.

Dükkânların arkasında dar tüneller vardır. Bazıları o kadar alçak ve dardır ki insan ayakta zor durur. Avlulardaki bütün bu kaçış yollarından polisin ve kanun kaçaklarının haberleri vardır. Fazla şişman olmayan bir insan yıllarca önce atların geçtiği bu yerlerde kolayca saklanabilir.

Starnberger Gölünde küçük bir çocukken çıktığı avlarda gg'yi seyisler çam ormanlarının içinde atların açtıkları tüneller-

lere geyikleri kovalarken girmemesi için uyarmışlardı. Her hayvanın bir ini vardır. Akıllı bir kişi de inine varmak için tıpkı bir geyik gibi hareket eder ve izini sürenleri içgüdüleriyle atlatır.

Fırının arkasındaki karanlık oyukta **gg** kendini evinde hissediyordu. Fırının üzerinde bulunduğu sokaktan gece teslimatı yapan kamyonların gürültüleri geliyordu. Yüzünü dayadığı yandaki tuğla duvar sıcacıktı. Derin ocakların içine giren uzun küreklerin seslerini duyuyor, taze pişmiş ekmeklerin kokusu burnuna geliyordu. Köşeyi bulabilmek için duvarı eliyle yoklayıp, derin bir soluk aldı.

Polis uzakta değildi. Arkanızdaki adam ilk önce silahını çeken, sonra konuşan biri olursa onun iziniz üzerinde olduğunu kestirmek güç değildir. Şimdi çok dikkat etmeli, her adımını düşünerek atmalıydı. Polisin eline çabuk, çok iyi silah kullanan biri olduğunu aklından çıkarmamalıydı. O, öldürmek için değil, sorguya çekmek için peşindeydi.

Gg, polis efendi, senin hakkında bu kadar da olsa bilgim var, diye düşündü. Serin dağ sabahlarında kocaman mutfakta pişen taze ekmek, Macar patates ekmeği, Viyana pastaları, **Kaffee** ve **Schokolade** kokuları geldi burnuna. Kuzey tarafındaki kuledeki dairesinde annesi aşığını yatağından uğurlar ve saçlarını fırçalaması için sabırsızlıkla çaldığı zille Olga'yı yanına çağırırdı.

Bu sıralarda ise çam ormanlarının içinde kapıdaki muhafızın sözünü dinlemeyen küçük bir çocuk, yüzü gözü toz içinde vahşi hayvan inine girmeye çalışırdı.

Gg, o kadar küçükken saatlerce sürünmek zorunda kalınacağı, yolun kaybedilebileceği ve asla bir daha bulunamayacağı ihtimali insanın aklına bile gelmiyor, diye düşündü.

Fakat ben yolumu biliyorum. Bu tünelden ve herhangi bir başkasından çıkmayı başarırım. Ve sen de, polis bozuntusu, çıkmaz sokağın sonundaki duvara burnunu sürtmek zorunda kalırsın.

Wilkommen. Taze ekmeklerin piştiği, eski at pisliğiyle dolu bu yere hoşgeldiniz. Elini cebine götürüp, altın bir dolmakalem çıkararak duvara büyük harflerle, «**Auf Wiedersehen, Herr Polis,** (Allaha ısmarladık, Bay Polis,) diye yazdı.

BİRKAÇ dakika sonra kuzey tarafındaki bir sokağın köşesini dönerek Alpenstock-Edelweiss Bar'ının kapısını açtı.

Al ve Lottie onun içeri girdiğini gördüler. Elini tezgâhın üstüne koyarak, «**Ein beer, bitte**» dedi.

Barın sahibi ile karısı bir süre bakıştılar.

«Ne var? Ne bekliyorsunuz. Susadım.»

İkisi de gözleriyle adamın bir başka şeye susadığını söylemek istiyorlardı. Belki kana susamıştı. Çabuk. **Schnell.** İstedğini yerine getirmeli. Biranın parasını öder ama kanın parası ödenir mi? Hayır, Bayım, biz burada kan satmıyoruz. Başka ne isterseniz var.Kan? Hayır. Kan sosisi bile satmıyoruz. Sen kendi kanını dök. Ama burada değil ha! Bunları düşünen Al ve Lottie çok korkmuşlardı.

«**Gute Nacht, efendim.** İşleriniz iyi gidiyor mu?»

«Rudi'den haber var mı?»

Seslerini çıkarmadan katlı bir kâğıt uzattılar. **Gg** bira parasını ödeyerek, bardan dışarı çıktı.

Bir apartman girişinde Rudi'nin yazdığı rakamların şifresini çözdü. Yeniden telgraf çekmişlerdi.

SEVGİLİ OĞLUM BULUNDUĞUN YERDE DAHA NE KADAR KALACAĞINI BİLDİR HAVA ŞARTLARI DEĞİŞİYOR
BABAN

ONİKİNCİ BÖLÜM

GÜNEŞ IŞIĞI ONUN gerçek adı değildi tabii. Fakat Czhenzunska'ya dilleri dönmeyen küçük kızlar bir Pazar günü kiliseden ilâhiler söyleyerek döndüklerinde, bu ilâhilerden birinde geçen Güneş Işığı kelimelerini ona ad olarak vermişlerdi.

Olga her zaman kederli görüldüğü için çocuklar onu çok seviyor ve neşelendirmeye çalışıyorlardı. Üstelik kadıncağız daha öncekilerin gösteremediği sabrı gösteriyordu.

«Bayan Güneş Işığının ciğerlerinin rengi bizimkinden farklı mı, anneciğim?»

«Neden olsun, Tabby?»

«Çünkü içinin böcek ve mikroplarla gittikçe dolduğunu söylüyor.»

Tess de söze karıştı: «Bayan Güneş Işığının içine bir saman çöpü sokarsak is çıkar mı?» diye sordu.

«Siz küçük birer canavarsınız.»

«Babam Bayan Güneş Işığ'ından hoşlanmıyor.»

Flix kaşlarını çatarak: «Siz kafanızı gereğinden fazla yoruyorsunuz. Önemli olan Bayan Güneş Işığ'ının sizi sevmesi ve parkta oynarken sizi kollaması,» karşılığını verdi.

«Bizim biri tarafından kollanmamız şart mı sanki? Otobüste de şişman, pembe yüzlü bir adam var.»

«Çünkü ikiniz de henüz çok küçüksünüz ve üstelik de yaramazsınız.»

Flix az sonra dikkatle: «O pembe yüzlü adam her gün okul otobüsünde mi?» diye sordu.

«Evet, anne. Yüzünde çilleri de var.»

«Gömleğinin yakasıyla kapatmağa çalıştığı bir yara izi de var boynunda. Zavallı adam.»

Tatlılarını yerlerken Tabitha, Bayan Güneş Işığ'ının perukasından söz etmeye başladı.

Ertesi sabah okula gitmek için giyinirlerken de, Tabitha: «Anne, Güneş Işığ'ının saçları dökülüyor. Tepesinin açıldığı farkediliyor,» dedi.

«Ne yapalım. Şansı yokmuş. Doğru durur musun, lütfen.»

«Onun saçları neden seninki gibi parlak ve dalgalı değil?»

«Kötü beslenme metabolizmasının farklı olması... doğru dur, Tesaa... adrenallerinin canlılığını kaybetmesi, düşük tiroid...»

«Anne, sen neler söylüyorsun?»

Flix elindeki tarağı hızla çekince Tessa can acısıyla bağırды. Bayan Güneş Işığ'ının Avrupa'da bir başka ad altında yaşarken açlık çektiğini anlamıştı şimdi. Tarağı bir yana bırakıp, düşünmeye başladı.

Bayan Güneş Işığ başka bir isim altında yaşarken? Onu burada tutmakla iyi ediyor muyum acaba? Fakat kadın bize

bağlı. Bağlı olduğunu da nerden biliyorum? Pembe yüzlü adam gibi kızlarımı koruduğu için mi?

Garip bir şey olduğunu sezen kızlar annelerine bakıyor ve kadının yüzünde beliren ifadeden ürküyorlardı. Herşeyin düzgün gittiğini söylemesini bekliyor; bakışlarıyla, **«bizden uzaklara gitme, anneciğim,»** diye yalvarıyorlardı.

Tessa; «Bayan Güneş Işığının peruka ile daha güzel göründüğüne karar verdik,» dedi.

«Sık sık peruka takıyor mu?»

Tabitha: «Sadece parka giderken,» diye karşılık verdi.

Neden acaba?

«Ne renk bu peruka?»

«Kül rengi, anneciğim.»

«Karışık. Taranmamış gibi sanki.»

«Makyajı da bir başka türlü.»

«Makyaj mı? Bayan Güneş Işığı makyaj mı yapıyor? Çocuklar, siz neler de uyduruyorsunuz böyle.»

«Doğruyu söylüyoruz.»

«Senin ve babamın yazın teniniz nasıl güneş yanığı ise o da yüzüne bir şey sürüp, yanık tenli oluyor.»

Tessa istekle atılıp; «Bütün bu fikirleri televizyondan ediyor,» dedi.

«Haklısın, Tess. Haydi, şimdi okula gidin artık.»

Çocuklar gittikten sonra Flix, Olga Czhenzunska'yı düşündü. Peruka, makyaj? Siyah pamuk eldivenlerinin içinde tuttuğu o küçük gri nesne? Perukayı daha genç görünmek için mi takıyor acaba? **Bunu ancak ben meydana çıkarabilirim. Rob'un işi değil. Kadın hakkında soruşturma yapıyor mu acaba?**

Bayan Güneş Işığı kendisini pasta yiyip, kahve içmeye davet edeli ne kadar olmuştu? «Odamı da görmüş olursunuz,

efendim. Sardunyam güzeldir ama fazla güneş alamıyor,» demişti.

Odası neredeydi? Evet, köşeyi dönünce, o ucuz ve pis apart-
manda. Flix kadının evine gitmeye karar verdi. Az önce Ta-
bitha: «Herhangi bir şey olursa, Bayan Güneş Işığı kabahati
üzerine alacağını söylüyor,» demişti.

Tessa ise: «Anne, ne olabilir ki?» diye sormuştu.

«Babanızın ve benim çözemeyeceğim hiçbir şey olmaz,»
diye cevap vermişti ama neyin kabahatini üzerine alacaktı?

«Fakat Bayan Güneş Işığının bunu söylemesi garip değil
mi, anne?»

«Hayır, çocuğum.»

Flix artık bu konu üzerinde düşünmek istemiyordu. Ço-
cuklar çok küçük olduklarından gerçeği olduğu gibi göremi-
yor, her şeyi gözlerinde büyütüyorlardı. Üstelik anlayamadık-
ları bir sürü şey de vardı. Bir keresinde bir ırmak kenarında
kamp kurmuşlardı. Bir balığın uzun bir süre suyun yüzünde
gitmesini seyretmişlerdi. Suyun altında yüzen bir yılan balığı
yakaladığı için hayvancık kurtulmak için suyun yüzüne çıkmış
ve boğulmuştu. Çocuklar onun neden boğulduğunu anlayama-
dan olayı seyretmişlerdi.

Bu olayın Flix'e Olga'yı hatırlatması garipti doğrusu. Geç-
mişteki hangi pençe Bayan Güneş Işığını yakalayıp, kendi ha-
yat akışının içine bırakmıştı?

**Olga bir kurban mı, düşman mı yoksa dost mu? Bunu or-
taya çıkarmalıyım.**

OLGA CZHENZUNSKA, Südet sınırında doğmuş, küçük bir
kızken hizmetçi olarak çalışmaya başlamış, Nazilerden kaçır-

ken yakalanmış, toplama kampına gönderilmiş, sonra beyni yıkanmış olarak serbest bırakılıp tethişçi bir gruba katılmaya zorlanmış ve Yorkville'e kadar gelmişti. Amerika'ya ne şekilde geldiği hakkında ağzından tek kelime çıkmazdı. Bu ülkede geçmişi ve şimdiki durumu meçhul biri olarak yaşıyordu. Görevini yapan, kimseyle sıkı fıkı olmadan yaşayan saygıdeğer bir duldu. Aylar önce Flix'le yaptığı iş görüşmesi her iki taraf için tatmin edici olmuştu. Olga nelerden söz etmemesi gerektiğini bilmişti.

24 numaralı apartman dairesinde böylece işe başlamıştı. Tanrıya şükür evin beyiyle fazla bir ilişkisi olmuyordu. Bir keresinde adamın gömleğine sarılı tabancasını bulmuştu. Bey bunun farkına varmışsa da, bu konudan hiç söz etmemişlerdi. Büyük apartman dairesindeki günlük işleri evin hanımına ve küçük kızlara hizmet etmektir. Olga servis kapısından içeri girdiği anda işe girişmeyi adet edinmişti.

Fakat bugün servis kapısının kilidine anahtar girmiyordu.

Gerileyip, donuk bakışlarla merdivenleri ve sahanlığı süzdü. Asansör aşağı katlara inmekteydi.

Başından firketesini çıkarıp, çift kilidin altındakine soktu ve küçücük katlanmış ince bir kâğıdı çekti. Her şey otuz saniye içinde olup bitmişti.

İçeri girdiğinde Flix kendisini bekliyordu.

«Günaydın, efendim.»

Flix mutfak penceresinden gelen bir kuş sesini dinliyordu. Beş saniye arayla kısa kısa öten kuş apartmanın arka tarafında olmalıydı. Göçmen kuşların özelliklerini anlatan bir katabakı bakıp, kuşun cinsini bulmaya çalıştı. Bir gece önceki fırtınadan dolayı yolunu kaybeden bir kuş herhalde avludaki cı-

luz ağacın yaprakları arasına sığınmıştı. Bulunduğu yer Bayan Güneş Işığının odasına çok yakın olmalıydı.

«Pencerenin yakınında öten bu kuşu duymuş olmalısın. Bayan Güneş Işığı.»

Hizmetçi kadın kulaklarını dikip, sesi dinledikten sonra: «Evet, efendim. Bu kuş sizin **rara avis** dediğinizden olmalı,» dedi.

Flix, demek Latince de biliyor, garip doğrusu, diye düşündü.

«Yani ender görülen demek istiyorsun.»

«Evet. Tabii. Eminim. Sandığınız gibi çocukları eğlendirecek bir kuş değil o.»

«Yani bu kuşun kötü bir kuş olduğunu ve çocuklardan uzak tutulması gerektiğini mi söylemek istiyorsun?»

Olga Czhenzunska özür dilercesine elini Flix'in kolunun üstüne koyup, okşadı.

«Bu kuşu tanıyor musun?»

«Ja. (evet). Buraya geldiğimden beri tanıyorum.»

«Neymiş?»

«Buralarda bahçe olmadığı için çamaşırların pencerelerden sarkıtılan iplere asıldığını bilirsiniz. İplerin geçirildiği makaralar işte bu sesi çıkarıyor.»

«İşte gene başladı.» Her ikisi de kulak kesilip, önce beş, sonra iki ve daha sonra da bir kere ötmesini dinlediler.

Flix gülerek: «Tıpkı duman işaretleri gibi,» dedi.

«Anlayamadım.»

«Kızılderililer dağdan dağa böyle haberleşirlerdi. Ateş yakar ve çıkan dumanla dost bir kabile ile haberleşir veya düşmanın gelmekte olduğunu kendi kabilelerine bildirirlerdi.»

İlk önce beş, sonra iki daha sonra da bir defa dumanı tüttürek.

Bayan Güneş Işığı başını sallayarak, «**Versteh nicht**, anlamadım,» dedi.

Flix gülümseyerek: «Belki de senin makara kuşun arka bahçelere bir mesaj gönderiyordur,» diye karşılık verdi.

Hizmetçi kadın donuk bir sesle: «**Ja**. Bunu yapacak akıllı bir kuş olmalı,» dedikten sonra gülerek ekledi. «Fakat bizler hep dostuz burada. Bu sadece iplere çok fazla çamaşır asmış bir kadının makarasıdır.» Sonra da pencerenin önüne giderek: «Bakın, bayan. Fakirlerin oturduğu apartmanların arka taraflarını görüyor musunuz?» diye sordu.

Aynı anda da hızla mutfak perdesini çekip, kapattı. Fakat Flix çamaşır iplerinin boş, pencerelerin kapalı, makaraların da boş iplerde sallandığını görmüştü. Bugün hiç kimse çamaşır asmamıştı.

«Bu makara kuşunu sen tanıyorsun, Bayan Güneş Işığı.»

«Ben mi? Nereden tanıyayım.»

«Anahtarla kapıyı açtığın anda kuş da ötmeye başlıyor.»

Olga sinirli ellerle önlüğü bağladı.

«Odanın penceresini buradan görebilir miyim?»

«Ja. Ja. İşte odam orada bir yerde,» diyen Olga bir süre durakladıktan sonra söze devam etti. «Lütfen kapıdaki kilidi değiştirin. Çift kilit iyi tutmuyor artık galiba.» Oda serin olmasına rağmen Olga terlemişti. Alnındaki ter damlalarını silerken, rengi de iyice solmuştu.

Flix soru soran gözlerle kadına bakıyordu. «Servis kapısına kocamın taktığı emniyet kilididir. Onu kimse açamaz,» dedi.

«Ben çamaşırları hazırlıyayım...»

«Hayır. Sen burada kalıp, ortalığı temizle. Kocamın gömleklerini kolalamaması için Charlie ile ben konuşacağım.»

Bayan Güneş Işığ ı heyecanla, kirli çamaşır torbasına sarıldı.

«Nein, bitte .Bunları ben götüreyim.»

Flix kararsızdı. Bu kadının o kadar zavallı, soluk, eskimiş bir hali vardı ki görenler ya varlığını farketmezler, farketse-ler bile bir daha tanımazlardı. Mutfaktaki pırıl pırıl kapkacağın arkasında bir sis, herkesin sağa sola koştuğ u aydınlık bir sokakta yerinden kıpırdamayan bir gölge gibiydi. Şimdi yüzü neden böyle solmuştu?

«Fazla geç kalmam. Sen Tabby ile Tessa'yı almaya gide-ne kadar dönerim.»

Fakat Bayan Güneş Işığ ı Flix'in elinden gömlekleri alarak, kapıya yönelmişti.

«Beni duymadın galiba, Olga. Çamaşır torbasını bırak. Fazla yorulmaman için sana yardım etmek istiyorum. Fazla işlerden kurtulman için ben götürecektim.»

«Fakat, efendim, ben burada size yardım etmek için bu-lunuyorum.»

Flix, bu da ne demek oluyor diye içinden geçirdi.

Bayan Güneş Işığ ı donuk gülümsemesi, arkaya taranıp, ensesinde topuz yapılmış k ır saçları, eskiyen yerleri dikkatle onarılmış elbisesiyle karşısındaydı. Üzerindeki tek süsü de abanoz ağacından Avrupa köylerinden birinde oyulmuş, eski bir iğneydi.

Flix, kadının az önce söylediklerini bir kere daha tartınca canı sıkıldı.

Büyükbaba, «Hizmetkârların sana kumanda etmesine izin

verme,» derdi. «Bonservislerini verdikleri anda kimin patron olduğunu onlara göster.»

Oysa Olga Czhenzunska'nın bonservisi yoktu.

Meçhul bir tarla kuşu. Öten makaralar. «Bayan, lütfen kapıdaki kilidi değiştirin,» gibi sözler. Neden? Duman işletmeleri mi? Bir de, «Biz burada hep dostuz,» diye eklemişti.

Flix büyükbabasının sözlerini dinleyip, çamaşır torbasını kadının elinden aldı ve dışarı çıkarken: «Hemen geri dönerim. Gümüşleri parlat ve sofrta takımlarını oniki kişiye göre hazırla. Kristal bardakları kullanacağım. Büyükbabamın doğum günü için yemek vereceğim. Bir garson da tuttum. O içkileri verecek. Şuradaki altı şişe şarabı soğuması için yan yattır. İlk önce havyar ve istakoz vereceğiz,» dedi.

«Hanımcığım çok rica ederim **Grossvater** için sofrta servisini ben yapmayayım.»

«Tabii sen yapacaksın. Neden istemiyorsun?»

«Madem ki garson gelecek, bana ihtiyacınız olmayacak demektir. Üstelik, kıyafetim de yok.»

«Yarın ben sana alırım.»

«**No bein...** Nasıl dersiniz? Grossvater diplomatlık hayatında gördüğü gibi bir servis bekler. Oysa ben...»

«Çorbayı dökeceğinden mi korkuyorsun? Garson sana nasıl tabaklara konacağını gösterir.»

Olga hiç de kendine özgü olmayan bir şekilde boynunu бүкүнсе Flix'in aklında sarayda verilecek bir ziyafet için çeşitli sipariş listelerini alan genç bir hizmetçi tipi canlandı. Olga'nın bu hali tıpkı öyle birini andırıyordu.

«İstakozları Oscar Mağazasına ısmarla.»

OLGA, hanımı evden çıkınca kendini toparlamaya çalıştı. Asansörün sesini dinledikten sonra topuzundan firketesini çıkarıp, ince kâğıdı açtı.

«**Du hast die Uhr nicht aufgezogen.**» (Saati kurmamışsın.)

Olga Czhenzunska bir süre elindeki nota dalgın dalgın baktı. Sonra da tuvalete atıp, sifonu çekti. Ağlıyordu.

Makara kuşu monoton haykırırlarına devam ediyordu. Bir dahaki sefere iplere çamaşır asmasını söyleyecekti ona.

Mutfığa dönüp, perdeyi açtı.

Genç adam işte damın tepesinde duruyordu. Olga kıpırdamadan olduğu yerde durup kendini gösterdikten sonra perdeyi kapattı ve küçük kızların yemeğini hazırlamaya koyuldu.

«**Bayan Güneş Işığı?**»

«**Ne var Tabith?**»

«**Parkta neden peruka takıyorsun?**»

«**Die Mutter... Anneniz gibi güzel görünmek için.**»

«**Annem gibi mi? Benim annem gibi?**»

Kızlar sözlerini o kadar komik bulmuşlardı ki yerlere yatıp, kahkaha ile gülmüşler, az sonra da kadını sevgiyle kucaklamışlardı.

«**Meine kleinen... küçüklerim... Ja.** Bu kez sizin için saati kurmadım. Herr Baron, sen sevginin ne demek olduğunu, insana neler yaptırabileceğini bilemezsin.

ONÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BİRİNCİ CADDENİN ÖTESİNDE, bir zamanlar güzel bir Apartman olan Griselda Court şimdi her tarafı dökülen, önündeki kaldırım çöp yığıyla dolu bir binaydı. Girişin her iki tarafında iki heykel vardı. Biri orası burası kopmuş, sakallı bir adam kafası, öteki de savaş miğferi giymiş Alman Efsane Kahramanı Brünhilde'ydi.

Flix içeri girip, posta kutularının üzerindeki adları okumaya başladı. 'Czhenzunska' adını arıyordu. Kutuların üstündeki boyası dökülmüş duvara açık saçık sözler yazılmıştı. Bayan Güneş Işığı o gün çocukları parka götürecekti ama gelmemiştir. Telefonu da yoktu.

East End Caddesindeki köşeyi dönüp, Birinci Caddeye doğru ilerlerken Flix, kapının altından not bırakmaya karar vermişti. Notun altına kadın belki hastadır diye doktorun telefon numarasını da yazmış, notu bir miktar parayla beraber zarfa koymuştu.

Griselda Court'un önünde iri yarı bir kadın koltuğunun altını kaşırken, çocuğuna bağıırıyordu: «Angel Face. Ananı dinle. Şimdi buraya gelmezsen, dayaktan ölürsün.»

Sarışın, zayıf bir çocuk ip atlamaya devam ederek; «Kes sesini, be,» diye karşılık verdi.

Beyaz bir denizci şapkası giymiş, dişlerinin arasına bir ağız armonikası sıkıştırmış yaşlı bir adam bebek arabasını sürüyordu. Arabanın içinde kırmızı ve yeşil renkli bir papağan vardı.

«Hey, babalık. Papağanından iyi haberler var mı?»

Sarışın çocuk zıplayarak: «Anne. Onun dediğine bakılırsa çingenenin bugün sana güzel haberleri varmış.»

Kadın kaşınmaya devam ederek, bağırdı. «Orospu. O hangi kâğıdın ne demek istediğini bilmez bile.»

Flix ilgiyle: «Çingene mi? Burada mı oturuyor?» diye sordu. Tabby ile Tessa bu semtte oturan bir çingeneden söz etmişlerdi.

«Onu mu arıyorsunuz, Bayan? Nerde olacak, 5-B'Blokunda sevişiyordur bir herifle.»

«Teşekkür ederim ama ben bir başkasını arıyorum.»

Flix Olga'nın zilini aradı. Ortalık kedi sidiği kokuyordu.

Sarışın çocuk ise içeriye girmişti ama annesinden okkalı bir şamar da yemişti.

YORKVILLE bölgesinde yarım blok arayla iki çeşit yangın merdiveni göze çarpar. Nehir kıyısındaki lüks apartmanların yangın merdivenleri demirden yapılmış asma yapraklarıyla süslüdür. Her katın sahanlığında oturma yerleri kare-

li plastikle kaplı krom sandalyeler, bir masa, yastıklar, magazinler, plastik saksıların içinde plastik sardunyalar, bardak ve sürahiler ve güneş gözlükleri göze çarpar. Sokağın aşağı tarafındaki ucuz apartmanların yangın merdivenlerinde de kirli yer bezleri, gevşek çiçekler ve sokakta kavga çıktığı zaman kolları dayayıp seyretmek için kullanılan yastıklar vardır. Fakat her şeye rağmen aralarında ortak bir yan da bulunur. Bu da komşularda neler olup bittiğinin merak edilmesidir.

Çingene, sarışın cılız çocuk, Şişko annesi, Bayan Güneş Işığı fakir evlerindeki komşulardır. Flix merdivenleri çıkarırken eski tahta kapılara bakıyor, çalacak bir zil arıyordu. Fakat hiç birinde ne bir ad yazılıydı, ne de bir zil vardı. Hangi kapıyı çalacaktı?

Önüne çıkanlara soruyorsa da, her birinden farklı karşılıklar arıyordu. Bayan Güneş Işığı kapıya neden adını yazmamıştı sanki? Kimliğini saklamaya mı çalışıyordu. **Neden, Olga?**

«Hanım, yukarı kata çıkın.»

«Czhenzunska?»

«Üst katlarda bir yerde olmalı.»

Kapıların aralarından uzanan bazı başlar da Almanca, **«Niemand wohnt hier unter diesem Namen»** (Burada böyle birisi oturmuyor), diyordu.

«Fakat aradığım insanın burada oturduğunu biliyorum.»

«Wo wohnen Sie, Frau?» (Siz nerede oturuyorsunuz, Bayan?)

«Üzülmeyin canım. Belki **sie ist nicht hier.**»

«İmkânsız, burada oturuyor.»

Flix birkaç kapı daha çaldıysa da bir sonuç elde edemedi. Katlardan akordiyon, ağlayan bebek ve şaklayan tokat

sesleri ile haykırışlar, gülüşmeler geliyordu. Sosis ve kaynayan lâhana kokuları her yanı sarmıştı.

Açılan kapıdan çıkan biri, köpeğini ayağıyla iterek: «Yeter artık, Schatzie. Hanıma havlama,» dedikten sonra, «Yolunuzu mu kaybettiniz, efendim?» diye sordu.

«Eh, öyle sayılır.»

«Sizi alış veriş yaparken bir mağazada görmüştüm.»

«Olabilir. Sokağın üst tarafında oturuyoruz.»

«Ha, tabii. East End'de. Nasılsınız? Ben komşunuz, Bayan Schulz.»

Burada oturanlar pek komşu sayılmazdı doğrusu. Flix, Tabby ile Tessa'ya sokağın aşağı tarafında oturan çocuklarla oynamamaları için tenbih ettiğini hatırladı.

«Hatırlar mısınız, bilmem. Buraya taşındığınızda yangın merdivenlerine açılan kapıyı her zaman kilitli tutmanızı söylemiştim.»

«Evet. Teşekkür ederim ama çalınacak bir şeyimiz yok.» (Üstelik yangın merdivenleri de yoktu.)

Bayan Schultz eliyle ağzını kapayarak, güldü.

«Ama sizi çalabilirler, hanımefendi.»

«Kocam... yani biz... Kapılarda sürgüler var demek istedim.»

Kadın omuzlarını silkti. «Olsun. Çalmayı aklına koyan biri kapıyı omuzlayıp içeri dalar.»

«Fakat çift kilit...»

«İyidir, tabii. İçeri kimse giremez,» diyen Bayan Schultz Flix'i tepeden tırnağa süzerek ekledi. «Sizi çalmak isterler ve çalarlar da. Çok dikkatli olun.»

Üst katta iki kişi trabzanlara dayanmış, tartışıyorlardı.

«Fakat Bayan Rasmussen, adam niyetinin ne olduğunu biliyor,» diyen ince ve terbiyeli bir ses.

Flix, çok iyi, buradaki insanların içinde niyetlerinin ne olduğunu bilenler de varmış demek, diye düşündü. Şimdi sorusuna karşılık alabilirdi herhalde.

«Niyeti sizi öldürmek, Bayan Rasmussen.»

«Beni mi? Öldürmek mi? Herhalde şaka yapıyorsunuz Herr Heinle,» diyen kadın bir kahkaha attı.

Flix bir üst kata çıktığında: «Hayır, ciddi söylüyorum,» diyen adam pürosunu tüttürüyordu. «Evet, evet, sevgili Bayan Rasmussen. Tek bir niyeti var. O da sizi öldürmek. Fakat onu çekiciliğinizle niyetden caydırabilirsiniz tabî.»

«Ben mi? Ben mi, Herr Hainle? Emin misiniz?»

«Elbette, eminim.»

«Ne kadar mantıklı ve anlayışlısınız.»

«Ben görevimi yapıyorum. Sizi ben de arzuluyorum, Bayan Rasmussen.»

«Bunu öğrenmek güzel şey.»

Flix yanlarına çıktığında gülümseyerek, yana çekildiler ve selâmına karşılık verdiler. Bir üst kata çıkan Flix, onların sesini duyabiliyordu.

Adam endişeyle: «Unutmayın, sevgili Bayan Rasmussen. Onun niyeti sadece sizi öldürmek,» diyordu.

«Ah, teşekkür ederim, Herr Heinle. Hans'ımın niyetini açık bana belirttiğiniz için teşekkürler.»

«Buna rağmen ona gidecek misiniz?»

«Tabî. Ne de olsa orası bizim evimiz.»

Flix trabzana dayanarak, aşağı baktı. Bu tür karşılaşmalara alışık olan Bayan Rasmussen kapıyı açıp, adımını içeri attığında çenesine yiyeceği yumruk için hazırды. Gerçekten de

öyle oldu. Yumruk seslerine kadının hıçkırıkları karışıyordu ama ne de olsa orası onun eviydi.

Kavgaya hiç kimse karışmıyor, polis çağırmıyordu. Flix ise düşünüyordu: **Burası çingenenin oturduğu, Olga'nın odasının bulunduğu söylediği yer. Kapılardan içeri girilince hiç kimse birbirinin işine burnunu sokmuyor. Bayan Schultz gibi Herr Heinle de kapısını kapattı. Ben gidene kadar köpeklerini dışarı salmayacaklar. Odanın birinden gelen çığlık sesine, çöp tenekesinin devrilmesi kadar önem veriyorlar. Aşağı katta Bayan Rasmussen dayak yiyor ama kimseyi yardıma çağırıyor. Çünkü kocası herhalde artık vurmaktan yoruldu veya kadın adamın öfkesini koynunda söndürdü.**

En üst katta çatıya açılan dar bir kapıyı görünce, durdu. Çatı kapısı açıldığında Flix'in ilk aklına gelen bu adamı bir yerde gördüğü oldu. Evet, Büyükbabasından dönerken peşine takılan adamdı.

Gençti. Güçlü elleri güneşten o kadar yanmıştı ki, tırnakları beyaz kalmıştı. Ayağında soluk bir blucin, bembeyaz lâstik ayakkabılarla üstü çıplak olan genç adam kendisine gülümseyerek tepeden bakarken, kılıcına dayanmış bir silahşöre benziyordu. Boynundaki altından bir zincirin ucundan haçlı ordularındaki askerlerinkine benzeyen bir haç sallanıyordu. Kalbinin üzerinde AEIOU harflerinden bir dövme vardı. Soluk pantolonuna rağmen şık ve kibar bir görünüşe sahipti.

«Yolunuzu mu kaybettiniz?» diye soran ses telefondakinin aynısıydı.

«Evet. Galiba öyle.»

«Altı kat çıkmakla insan yolunu kaybeder mi?»

Flix omuzlarını silktilti. «Belki şimdi aradığımı buldum.»

«Neymiş aradığınız?»

«Rehberde olmayan numaramıza telefon eden sizdiniz.»
 «**Ich?** Demek hatırladınız. Bu benim için... nasıl denir...
 bir şeref.»

Flix, Rob'a bu konudan söz etmemiş, telefon numarasının değiştirilmesini istememişti.

«Bana bir daha telefon etmeyin.»

«Edeceğim.»

«Başınızı derde sokarsınız.»

«**Bitte?** Bir daha tekrarlar mısınız?»

Flix tam o sırada adamın kolunun altına sıkıştırdığı kediye gördü.

«Beni mi arıyordunuz?»

«Hayır. Sizi tanımıyorum bile. Çocuklarımın dadısını arıyordum.»

«Neden burada arıyorsunuz?»

«Çünkü Bayan Güneş Işığı...»

«**Bitte?** Burada böyle birisini tanımıyorum.»

«Madam Czhenzunska.»

«Ah, tabii. Şu yaşlı Polonyalı hanım mı?»

«Adı neden kapının üstünde yazılı değil?»

«Çünkü kapıları kırıp, içersini soyarlar.»

Flix gitmek için dönerken adam: «Bekleyin, **eine Minute**. Bekleyin,» dedi.

«Neden?»

«Size yardım edebilirim.»

«Nasıl?»

«Kapılardaki isimler hakkında açıklama yaparak.»

«Siz bana telefon numaramızı nereden bulduğunuzu açıklayın.»

«Bana kızmayın.»

«Numarayı nereden buldunuz?»

Flix aklından geçen bölük pörçük gerçekleri birleştirmeye ve bir anlam çıkarmaya çalışıyordu. **Rob bürosundaki işinden buralarda birini aramak için şimdilik ayrıldı... Büyükbabam Pazar gecesi huzurunu kaçıran bir mektup aldı... Rob'u hiç bu kadar soğuk ve sinirli görmemiştim... Pis ve tehlikeli insanların arasına karışıp, semti sokak polisi gibi tarayıp araştırdıktan sonra bitkin bir halde eve dönüyor. Ağzından da bir kelime çıkmıyor. Aradığı beş basamak yukardaki bu adam mı acaba? Pekâlâ, işi olurla bırakayım bakalım.**

Flix gülümseyerek bir basamak çıkarken adamın göğsündeki dövmeyle bakıyordu. Sonra gözleri küçük Demir Haç nişanına takıldı. Bu adam acaba fanatik bir Prusyalı mıydı?

«**Bitte.** Tekrar görüşebilir miyiz?»

Flix karşılık vermedi.

«Size söyleyeceğim çok şey var.» Vardır, tabii diye düşündü. Adamın söyleyeceklerini duymak istiyordu.

«Sizi nehir kenarında gezinirken görmüştüm.»

«Olabilir. Oraya sık sık giderim.»

«Sizi tekrar görebilir miyim?»

«Beni bir daha telefonla aramayın.»

«Zaten artık bunun önemi yok.»

«Neden?»

«Çünkü istediğiniz zaman benimle buluşacaksınız.»

«Kendinizden çok eminsiniz.»

Adam gözleriyle, «sizden eminim,» diyordu.

Flix, pekâlâ, istediğin gibi düşün diye geçirdi içinden. Bu adam hakkında herşeyi bilmek, kim olduğunu ortaya çıkarmak istiyordu.

Adam: «Yürüyüşe çıkınca fotoğraf çekmeden yapamam. Burası antikalaşmış bir semt. Öyle değil mi?» diye sordu.

Kedi adamın kolunun altında kıpırdanıp, duruyor ve acı acı miyavlıyordu.

«Sakin ol, **meine Katze**,» diyerek hayvanı okşarken iki basamak indi.

«**Grimalkin**'den korkmayın. Dişi bir kedidir o. Bu lüks apartmanda oturan öteki hanımefendiler gibi kendisinden daha güzel bir hanımı görünce kıskanır.»

«Çok kötü bakıyor ama.»

Adam sokak kedisini okşayarak güldü.

«O bir cadıdır.» Ve Flix ne olduğunu anlayamadan kedi bir futbol topu gibi aşağı katın sahanlığına düştü. Hayvancık sürüklenerek, uzaklaşırken Flix kediye doğru atıldı.

Adam hızla önüne geçip: «**Nein, nein**. Dokunmayın ona. Tehlikelidir. Isırır, tırmalar, gözünüzü çıkarır,» diyerek elini avucuna aldı. Flix, bu dokunuzla yanmış gibi elini geri çekti.

«Siz çocukken herhalde kuş yumurtalarını ayağınızla ezer, tavşanları vurur, sincapların derilerini yüzerdiniz.»

«**Ja**. Öyle yapardım. İyi ateş etmesini öğrenmek için. Ne yapalım, bizim hayatımız böyleydi.»

Flix karşılık vermedi. Adamın çılgın bir yanı olduğunu anlamıştı. Gözlerinde tıpkı aşağı katta sürünen zavallı kedininki gibi hayvani bir öfke vardı. Dumanlı ve garip bakışlar.

«**Meine Katze**- o bilir bunları. Bizim dilimizde dişi kedilere ve kadınlara böyle denir.»

«Benim de bir sokak kedisi olduğumu sanıyorsanız, yanıtlıyorsunuz. Onu hep böyle merdivenlerden aşağı atar mısınız?»

«Evet. Hoşlanmazsa buradan gidebilir.»

«Onu cezalandırmadan duramaz mısınız?»

Adam öfkelenmişti. «Canlılar üzerinde üstünlük kurmak için tek bir yol vardır. O da zor kullanmak.» Sonra da sert bir sesle Almanca «Kontrol» diye ekledi.

«Çaresiz bir kediye de zor kullanmak, ha?» diyen Flix'inden bu adam kendi içindeki bir şeyden korkuyor diye geçirdi.

Adam omuzlarını dikmiş dururken, çok güçlü ve soylu görünüyordu. Tıpkı Viktorya zamanında bu tiplere «prens tavırlı» dedikleri gibi.

Flix daha sonraları onu bu şekilde görmeyecekti. Adam kendisine özellikle bir yerden geliri olmayan, fakir bir Prusyalı aristokrat izlenimini vermeye dikkat ediyordu. Gururuna toz kondurmuyor ve gelişi güzel şeylere dudak büküyordu. Başkalarına olan üstünlüğünü göstermek için de, kediye aşağı kata tekmeleyivermişti.

Çatı kapısı açılmış, genç bir adam aşağı inmeye başlamıştı. Kaşlarını çatarak: «Beni beklettin,» dedi.

«Öyle mi, Rudi? Demek bozuldun.»

Rudi'nin boynunda da aynı zincir vardı. Yakışıklıydı ama sanki sık yıkanmayan biri gibi pasaklı bir hali vardı. O da Flix'e kedi gibi kuşkuyla baktı. Her ikisi de onu kendi bölgelerine giren yabancı sayıyorlardı. Rudi'nin tavırlarından, varlığının genç adam için tehlikeli olduğunu Flix sezmişti. Üçü de kıpırdama dan dururlarken, gg bakışlarını Flix'den Rudi'ye çevirdi ve sessizce güldü.

Flix: «Aman ne mutlu bir aile. Oğlan arkadaş ve anne Katze çatıdaki bacanın yanında kıvrılıp, yatıvermişler,» dedi.

Gg kıpkırmızı olmuştu. Rudi. Flix'in anlayamadığı bir şiveyle Almanca bir şeyler söyledi.

Gg elini kaldırarak: «Şimdi olmaz. Raus mit dir, Git buradan,» dedi.

Gururu kırılan genç adam Flix'in yanından geçerek aşağı indi.

«Aramızdaki ilişkiyi yanlış anlama.»

«Neden?»

«Rudi benim şöförlüğü yapar.»

«Sordum mu?»

«Gözlerinle sordun.»

«Bana ne bundan?»

«Bilmen benim için önemli. O... o bir makinisttir.»

«Ne olmuş yani?»

«Rudi işinin ehlidir. Le Mans oto yarışlarında görevliydi.»

Flix gitmek için döndü. Ayakları koşmak istiyorsa da içinden bir ses beklemesini söylüyordu.

Gg onun merdivenlerden hızla inmesini tepeden izlerken: «Nehir boyunda yürümeyi unutma. Öğleden sonraları 90. Sokak rıhtımında yürürsen iyi olur. Ben orada balık avlarım,» diye seslendi.

«Ne balığı?»

«Yılan balığı falan. Aslında hava almak için giderim oraya.»

Bu adamın gerçek maksadı neydi? Burada ne yapıyordu? **Flix**, neden bu işe kendini atmak, adamın gerçek kişiliğini ortaya çıkarmak istiyordu? Onu tuzağa düşürmek için mi? Rob da aynı şeyi yapmıyor muydu? Önünde iki şık vardı. Rob'un onun için sağlamaya çalıştığı güvenli hayatına dönecek, ya da tehlikeye atılacaktı.

«İtfaiyenin önündeki burunda. Deniz İtfaiyesinin.»

«Evet. Bilirim orayı.»

Gg beş basamak atlayıp yanına geldi. Kucaklamak için

uzandığında Flix korkuyla geri çekilip, hızla aşağı inmeye başladı.

Onun bu halinden hoşlanan adam arkasından gülüyordu.

Prusyalı güneşten kararmış kollarının üzerine başını dayamış Flix'in arkasından bakıyordu. Flix kaldırımında top oynayan, ip atlayan çocukların arasına dalmıştı ama kendini emniyette hissetmiyordu.

Çünkü adam yukarlarda bir yerde onu gözleriyle izliyordu. Başını kaldırıp baktı ve binanın orta kat pencerelerinden birinden dantel yakalı, göğsünde iğne bulunan kır saçlı bir kadının baktığını gördü. O sırada perde kapanıverdi. Flix ürpererek, hızla yürümeye başladı.

Bayan Güneş Işığı evindeydi.

ONDÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BÜYÜKBABANIN DOĞUM günü için verilen ziyafet başladığından beri Bayan Güneş Işığının başına gelmeyen kalmamıştı.

Gümüş çatal bıçakları yanlış yerleştirmiş, salata çatalıyla balık çatallarını karıştırmıştı. Son anda da mutfağına koşup, perukasını takmış ve makyaj yapmıştı. Çorbayı yemek salonuna getirdiğinde hanımın gözleri hayretle açılmış, beyin kaşları da çatılmıştı. Yaşlı adam ise kendisine şöyle bir bakmakla yetinmişti.

Yemek sona erer ermez önlüğünü hemen çıkarıp, palto-sunu giymiş ve asansöre koşmuştu.

Gg onu odasında bekliyordu.

«Görevini iyi yapıyorsun, Olga. Senden memnunum.»

Olga ise sert bir sesle: «Kendimden nefret ediyorum,» diyerek örgüsünü eline aldı.

«Bu gece hanım nasıldı? Ne giymişti?»

«Mücevherlerini takmıştı. Lame bir elbise giymişti. Artık sorma bana. Bıktım artık.» Olga örgüsünü bırakarak derin bir soluk aldı.

«İşe henüz başladın.»

«Yapmamalısın. Hanım çok iyi bir insan. Onu rahat bırak. Kadını bu işe karıştıрма diyorum sana.»

«Sen de kim oluyorsun?»

«Hayır, yapamayacaksın. Hayatta bir kez de olsa başarısızlığın tadını tadacaksın.»

Gg gülererek sigarasını içmeye devam ediyordu.

«Haydi, kahve yap.»

Olga yerinden kalkarak çaydanlığı sobanın üstüne koydu.

«Schnapps nerede?»

İçki şişesini de getirip kadehe doldurdu. Bu kadehi **gg** için saklıyordu. Bunun üstünde de, gömleklerinde, kazaklarında, kol düğmelerinde, cüzdanında, pijamalarında olduğu gibi altın renginde bir taç vardı.

«Ben istediğimi elde ederim.»

«Eğer böyle sanıyorsan, deli olmalısın.»

«Pekâlâ. **Das ist wunderschön.** Yani böyle bir delilik.»

«Kadına dokunursan adam seni öldürür.»

«Benim zavallı Olga'm. Nerden bilecek o? Kadın kocasına haber vermeyecek ki. Seni temin ederim, kocasına bir tek kelime bile etmeyecek.»

Gg kahvesini keyifle içiyor, Olga da örgüsünü örüyordu. Kadını konuşturmak için sarı yün yumağını eline alarak: «Ki-me örüyorsun?» diye sordu.

«Küçük kızlara eldiven örüyorum.»

«Onları anneleriyle parkta gördüm.»

«Onları da mı gözlüyorsun?»

Gg omuzlarını silkmekle yetindi.

«Bu kadarı da fazla artık.»

«Sen kim oluyorsun da benimle böyle konuşuyorsun?»

Olga örgüsünü bırakıp ellerini önünde kavuşturdu.

«Evet. Bundan sonra çocuklara sıra geldi.»

«Kimi kullanacaksın?»

«Baloncuyu. İşportacı gibi o da bizimle işbirliği yapacak.»

«İşportacıya yaptığını ona da yapma.»

«Öyle mi, Yarasa avcısı? Demek yaşlandıkça yufka yürekli oluyorsun.»

«Çocuklar için üzülüyorum. Korkutulmak için çok küçükler henüz.»

«Onlara bir zarar vermeyeceğiz ki. Onun çocuklarının canını yakmam.»

«Peki ya hanım? Ona zararın dokunacak mı?»

«**Nein**. Hiç bir zaman. O çok güzel. Demek endişeleniyorsun.»

«Onlara ben bakıyorum.»

«Korkma,» diyen **gg** gözlerini ucuz döşenmiş, temiz ve çıplak odanın duvarlarında gezdirdi. «Sen benim için kendini feda ettin. Bunu unutmuyorum.» **Gg**, iyi geceler demek için eğilip kadını öpeceği sırada Olga birdenbire geri çekildi. **Gg** öfkeyle doğrulup dışarı çıktı ve kapıyı kapattı. Olga hemen koşup kilitlediği kapıya dayandı ve elindeki sarı eldiveni yüzünde gezdirdi.

GENİŞ yatak bu kez ne o kadar geniş, ne de soğuktu. Rob, Flix'in hediyesi olan ipek pijamalarını giymiş, yatarken karısının yanbaşıda bilmece çözmesine bakıyordu.

«Bana da sor. Sana yardımım olsun.»

Flix'in gözlerinin önünde güneşten yanmış bir göğsün üstündeki harfler canlandı.

«Bütün sesli harflerin bir araya gelmesi ne ifade eder?»

Rod uykulu bir sesle, «Bilmem. Böyle bir canavardan haberim yok,» karşılığını verdi.

«Beş sesli harf. Esneme de düşün biraz.»

«Düşünecek halim yok. Şampanyanın üstüne çok fazla konyak içtim. Bir de sen...»

«A E I O U. Darılma, sevgilim. İyi bir yemek verdik. Büyükbabamın memnun olduğunu sanırım.»

«Bayan Güneş Işığı çorbayı getirdiğinde büyükbaba attan düşmüş gibi şaşırdı.»

«Taktığı peruka yüzünden olacak. Ben de şaşırdım.»

«Yaşlıların böyle şeylere düşkün olduğunu bilmez misin, Flix? Kahküllerini döker, kırmızı şapka giyer, göğüslerine çiçek takarlar.»

Flix gülerek: «Hiç yakışmamıştı. O kadar kızdım ki,» dedi.

«Neden kendini başka bir kılığa sokmak gereğini duydu acaba?»

«Tabby, parka giderken de peruğunu taktığını söylüyor.»

«Neden acaba? Kimi kandırıyor?»

«Değişik görünmek için takıyordur herhalde. Herkes değişik görünmek ister.»

Rob'un huzuru kaçmış, bu kadın kimi kandırmak için değişik görünmek istiyor diye düşünüyordu.

Geniş yatakta yanyana yatarken ikisi de başka şeyler düşünüyorlardı. Rob içinden, **Bayan Güneş Işığı, bu geceki yemekte kime olduğun gibi görünmek istemiyecektin?** diye soruyor, konukları aklından geçiriyordu. Yaşlı, emekliye ayrılmış

diplomatlar ve onların eşleri, bir bankacı, bir avukat, bir Senatör, genç bir çift. Bunların hiç biri olamazdı. Demek büyükbaba yüzünden kadın böyle yapmıştı.

Flix ise, **Ucuz bir apartmanda oturuyor. Numaramızı bulmuş ve Rob olmadığı zamanlar bana telefon ediyor,** diye düşünüyor ve adamın gülümsemesi gözlerinin önünde canlanıyordu.

Rob, misafirler gittikten sonra büyükbabayla yalnız kalıp, konyak içerken: «Nasıl bir elçiydiniz, efendim?» diye sormuştu.

«Bana 'efendimsiz' hitap edebilirsin, Rob.»

«Peki, Büyükbaba. Size elimi uzatıyor ve tutmanızı istiyorum.»

«Neden?»

«Çünkü bir çeşit tehlike içinde sayılırsınız.»

Yaşlı adam karşılık vermemişti.

«O zamanlar hayatınız nasıldı?»

«1930'larda herhangi zengin bir diplomatinkinden farksız. Halkı okuma yazmayı bile unutmuş küçük bir ülkeye atanmıştım. Çok iyi vakit geçirdim. Gücüm de yerindeydi.»

«Güçlü olmak için neler yaptınız?»

«Ufak tefek şeyler. Orada baş edemeyeceğim hiçbir şey yoktu.»

«Bu sözlerle bana yardımcı olmuyorsunuz.»

«Yardımcı olmam mı gerekli?»

«Evet.»

«Neden, Robert?»

«O zamanlar başlayan şeyler için şimdi endişe duyuyorsunuz.»

«Hiçbir şey olmamıştı ki. Nazi istilâsından önce her şey

çok güzeldi. Ülkeme birkaç nişanla emekliye ayrılmış olarak döndüm.»

«Konuşmak istemediğiniz bir meseleye karıştınız mı acaba?»

«Herkesin başına gelebilir bu.»

«Ben bir hükûmet ajanıyım, Büyükbaba.»

«Ben de ifade vermek üzere yemin etmiş değilim.»

Rob gülümsemişti. Sigaralarını içmeye devam ederlerken Büyükbaba, «Söylenecek ne var ki? O bambaşka bir dünya idi. Grandükler, grandüşesler, büyük partiler ve balolar. Suniydi tabii. Hepsinin altında çirkin bir şeyin yattığını görmemek imkânsızdı. İnsanı tiksindiricek şeyler. Fakat ben birlikte avlandığım, dans ettiğim, diplomatik ilişkilere girdiğim soylu ve budala aristokratlardan daha kurnaz olduğum için görevimi sonuna dek yaptım,» dedi.

«Asıl göreviniz neydi?»

«Herkesi dinlemek ve ağzımı sıkı tutmak. Her diplomat gibi.»

«Sizi dehşete düşüren şeyler görmüş ve duymuşsunuzdur.»

«Elbette. Dağılan birlikler, fesat dolu generaller, daha fazla güç kazanmak için yarış edenler.»

«Böyle şeylere hiç karıştınız mı?»

«Hayır.»

«Emin misiniz?»

«Oğlum, hayat acı gerçeklerle doludur. Ben olayları olduğuna gibi kabul ettim hepsi bu kadar.»

«Bana söyleyecekleriniz bu kadar mı?»

«Kendi işimi kendim görürüm ben.»

«İçinizde sizi üzen şeyi bana söylemekle yardım etmiş olacaksınız. Bana güvenmiyor musunuz?»

«Pekâlâ. Sana yardımcı olacağım. Bu semtte bir kadın benimle buluşmak için haber gönderip duruyor.»

«Kim olduğunu biliyor musunuz?»

«Galiba. Evet, biliyorum.»

«Gitmemelisiniz.»

«Liese ile bu işi bildiğim gibi sona erdireceğim.»

Liese... Rob, Jason'ın, 'gg'nin dostlarından biri bir lokanta işletiyor. Karınızın büyükbabasının eski bir göz ağrısı olduğunu sanıyoruz, dediğini hatırladı.

«Onu görürseniz, bana haber verin.»

«Belki veririm.»

Rob cebinden çıkardığı karta bir telefon numarası yazdı. «Bu numaradan beni gece, gündüz arayabilirsiniz.»

Büyükbaba kartı cebine koyduktan sonra durakladıysa da: «Bu gecceki hizmetçiniz kim?» diye sormaktan kendini alamadı.

«Yakınlarda oturan bir Polonyalı kadın. Çocukların dadısı.»

«Anlıyorum.»

«Neyi anlıyorsunuz?»

«O kötü perukayla bile bana çok önce gördüğüm genç bir yüzü hatırlattı.»

«Kim olabilir?»

«İnce, uzun boylu genç bir kız. O, dur bakayım, eski bir kralcı ailenin yanında hizmetçiydi. Hayır, olamaz bu.»

«Siz Prusyalı aileleri çok iyi tanırırsınız.»

«Düzinelercesini.»

«Erkek evlâtlarını da tanır mısınız?»

«Evet, tanırım,» diyen yaşlı diplomat Felicia'nın peşinden giden Mercedes'in içindeki Prusyalı yüzü hatırladı. «Onlar sin-si, kendilerine güvenen, pahalı zevkleri olan insanlardı. Tama-

men sefih bir hayat yaşarlardı. Fakat bu kadın imkânı yok olamaz-» derken sustu.

Yanıbaşında çorbayı tabağına koyarken Büyükbaba başını kaldırıp, Olga Czhenzuska'nın solgun yüzüne bakmıştı. Bir anda büyükbabanın kulakları o küçük dükalıkta patlayan top sesleriyle dolmuş, birdenbire o korkunç saatlerin içinde bulmuştu. Hayatını kurtarmaya çabalıyordu.

«Hayır. Herhalde yanıldım. Olamaz.»

Bu gece mum ışıklarının altında sofradaki çiçeklerin arasından hizmetçi kadına bakarken genç bir kızı hatırlaması herhalde anılarının kendisine oynadığı bir oyundu. İnce kemikli, üçgen bir yüz. O zamanda böyleydi. Fakat o günlerde hayat dolu, âsi bir çocuğu azarlayan bir kızdı. Bu gece ne giymişti? Ah, evet, kolalı bir önlük ve siyah rugen ayakkabılar. Bluzunun düğmeleri eski modaydı. Bir keresinde siyah resmî otomobile binerken, kızın yanında çocukla kızağa bindiğini görmüş ve onlara el sallamıştı. O zaman kızın üstünde Von Gottfried'lerin derebeylik renkleri işlenmiş bir palto, başında da tüylü bir şapka vardı. Onlar da el sallamışlar mıydı? Hayır. Kızın yüzünde bu geceki gibi buz gibi bir ifade vardı.

Liese ile macerası o zamanlar başlamış olmalıydı. Gottfried şatosundaki bir hizmetçi ile bu geceki hizmetçiyi karşılaştırmak ve Liese'nin buluşma isteğini hatırlamak huzurunu kaçırmıştı. Tehlikeyi çok yakınında hissediyordu. Rob ve Felicia'yı uyarması gerekti. Fakat, belki hiçbir şey olmazdı da. Otomobiline binip, evine dönerken Büyükbaba cebinden bir hap çıkarıp yuttu. Midesi yanıyordu.

ROB, ağzında kötü bir tadla uyandı. İçkiyi içmek güzeldi de sonrası hiç çekilmiyordu. Baş ucundaki sürahiden bardağına su doldurup, içti. Aklında kendisini rahatsız eden bir şey vardı. Neydi o?

Flix uyuyordu. Kalem ile bilmece yatağın ayak ucundaydı. Uzanıp aldı ve arka arkaya sıralanmış sesli harflere baktı.

«Flix, uyan. Sorunun cevabını buldum.»

«Neymiş?»

«A E I O U.»

«Ne demekmiş?»

«**Austriæ est imperari orbi universo?**»

«Yani?»

«Avusturya İmparatorluğu evrenseldir. Ebediyen yaşar.»

ONBEŞİNCİ BÖLÜM

O GÜN NEREDEN ÇIKTIĞI belli olmayan güleç yüzlü, şişman bir adam elinde balonlarla çimlerde yürüyordu.

Renk renk balonların içinde ucuna sarı bir tüy bağlanmış siyah bir balon vardı.

Rob, Olga'yı çocuklara patlamış mısır veya balon almaması için uyarmış fakat Flix çocukların kutulardan çıkan resimleri biriktirdiklerini söyleyerek karşı koymuştu. Rob ise ne olduğunu bilmedikleri şeyleri çocukların yemesini istemediğini kesin olarak söylemişti. Bunun üzerine Flix ayılmış ve endişelenmişti. Patlamış mısır zehirli olabilirdi. Peki balondan ne zarar gelirdi?

İkizler, Bayan Güneş Işığı ile içeri girdikleri anda Tabby o gün parkta gördüklerini annesine anlatmak için sabırsızlanıyordu.

«Anne, neredesin?»

«Buradayım.»

«Biz seni parkta gördük, anne.»

«Bir başkasını görmüş olacaksınız. Ben izci toplantısına gittim. Unuttunuz mu?»

Tessa ise ısrarla: «Anne, gördüğümüz sendin,» dedi. Flix çocukları soyarken ellerinin titremesine engel olamıyordu. Olga da dikkatle hareketlerini izliyordu.

Olga'nın bakışları hüzünlüydü. «İyi geceler, bayan.»

«İyi geceler, Olga.»

Soyunmak için sırasını bekleyen Tessa: «Belediye Başkanını henüz yataktan kalkmamıştı.»

Flix konunun değiştiğine memnun olmuştu. Gülerek: «Sen ne kadar pasaklı, sevimli bir çocuksun,» diye karşılık verdi.

«Ama anne, beni dinlemiyorsun ki.»

«Pekâlâ, Tabby. Belediye Başkanının henüz uyanmadığını nereden anladınız?»

«Çünkü penceresindeki pancurlar kapalıydı.»

«Parkta da bir sürü polis vardı.»

Tessa'nın paltosunu çıkarırken, demek bir sürü polis varmış diye düşündü. «Belediye Başkanının hangi odada uyuduğunu nereden biliyorsunuz?»

«Carl Schurz Parkındaki herkes bilir. Evinin önünde çocukların ve satıcıların bağırması yasaktır. Kapıdaki nöbetçi bizi susturur. Ama o bizim kim olduğumuzu biliyor.»

«Nasıl bilebilir?»

«Yani kimin çocukları olduğumuzu biliyor. Babamızı tanıyor.»

Tessa araya girdi. «Babam eve pek gelmiyor.»

«O da Belediye Başkanı gibi çok meşgul de ondan gelemiyor.»

«Babam şimdi nerede?»

«Bilmiyorum. Sen doğru dur hele.»

«Saçımı acıttın.»

Flix sinirli halini belli etmemek için çocukların başını okşarken sakın bir sesle: «Demek parkta çok polis vardı,» dedi.

«Evet. Polis arabaları daire olmuşlardı. Canavar düdükləri de ötüyordu. Tess'le ben de bağırdım. Sonra da 86. Sokağa gittik.»

«Oralarda ne işiniz vardı?»

«Bayan Güneş Işığı bizi bir dükkâna götürdü.»

«Neden?»

«Oradan telefon etti.»

«Kime?»

Kadının kime telefon ettiğini çocukların ikisi de bilmiyordu. «Kendisi telefon ederken bize de acı badem kurabiyesi aldı.»

«Fakat ben ona sizleri oralara götürmemesini tenbih etmiştim. Hem tanımadığımız dükkânlardan alınan şeyleri de yememeniz gerekirdi.»

Banyo yapmak için soyunmuş olan çocuklar annelerinin yüzüne dikkatle bakıyorlardı. Anneleri saçlarını tararken canlarını yakıyordu ama onu çok seviyorlardı. Anneleriydi. Onların canını yakabilirdi ama şimdi onun bu hali her ikisini de ürkütüyordu.

«Belediye Başkanı herhalde yorgun olduğu için hâlâ uyuyordur.»

«Babam gibi mi?»

«Babanız da çok yoruluyor.»

«Peki ama polis arabalarının canavar düdükleri Belediye Başkanını neden uyandırmadı?»

«Bilmem, çocuğum. Belki de bunların onunla bir ilgisi yoktu.» **Peki öyleyse kiminle ilgisi vardı?**

Tabitha: «Polisler birini mi arıyorlardı acaba?»

«Bilmem, yavrum.» **Belki de.**

«Buralarda oturan biri olmalı.»

«Yemekte biftek ve çörek var, çocuklar.»

Fakat çocukların iştahları kesilmiş gibiydi.

Tessa: «Belki Belediye Başkanının evinde herkes yatakların altında saklanıyordur,» dedi.

Tabitha başını sallayarak: «Çok korkmuş olmalılar. Biz de korktuk, anne.» dedi.

«Neden korktunuz?»

«Yanımıza gelen uzun boylu adamdan. Bana siyah balonu almak istedi. Tessa'ya da pembeyi.»

Çocukları tanıyor muydu? Onlara oyuncak gibi şeyler almak mı istemişti?

«Yabancıardan hiçbir şey almamalısınız.»

Oturma odasının ılık havasını soğuk düşünceler bozuyordu. Pembe balonların arasında siyah bir balon... siyah canavar... eski bir batıl itikada göre siyah koyunların şeytanın işaretini taşıdığına inanılır. Çocukların parlak gününü de karanlık bir şey karartmıştı.

Küçük kızlar pembe bale çorapları giyip, dans etmeli, bisküit yemeli, parkta kuşları beslemelidirler. Yabancılar tarafından korkutulmaları çok kötüydü.

«Adam nasıl bir insandı?»

«Prens gibi. Boynunda çok güzel altın bir zincir vardı.»

«Baloncudan hiçbir şey almadınız, değil mi?»

Tabitha annesini yatıştırmak için çalışıyordu. «Anneciğim, pembe balonun daha güzel olduğunu söyledim ona.»

Tessa araya girdi. «Fakat pembe balonu tam Tabby'e vereceği zaman avucunu açtı ve balon da uçup gitti.»

«Sokakta kimseyle konuşmamanızı size kaç kere söyledik.»

«Ama hiç konuşmayız, anneciğim. Fakat uzun boylu adam o kadar iyi idi ki dayanamadık.»

«Bayan Güneş Işığı neredeydi?»

«Tuvalete gitmişti.»

«Sık sık tuvalete gidiyor, anne.»

Tabitha da: «Böbreklerinde bir bozukluk var,» diye başını salladı.

Kızlar dikkatle annelerini süzüyorlardı.

«O adam bizim için yabancı sayılmaz, anne.»

«Sayılmaz mı? Neden?»

«Çünkü parkta herkes birbiriyle konuşur. Baloncu gelmeden önce ne de güzel eğleniyorduk.»

«Adam baloncuyla konuştu mu? Şu boynunda altın zinciri olan?»

«Hayır. O yanımızdan geçiyordu.»

«Peki. Bayan Güneş Işığı ile konuşmadı mı?»

«Hayır... Evet. Yabancı bir dilde ona bir şeyler söyledi. Kadıncağız da öfkелendi. Çantasını adamın kafasına indireceğini sandık.»

Tabitha yüzünü buruşturarak: «Siyah balonu elime tutuşturdu. Hiç siyah renkli balon olur mu?» dedi.

«Sarı tüy Tabby'nin yüzünü gıdıkladı.»

«Bu hiç de hoşuma gitmedi doğrusu.»

«Neden?»

«Siyah balon ötekiler gibi uçmuyordu.»

«Güzel renkli balonlar neden yükseklerle uçabiliyor, anne?»

«Baloncu onları bir gaz ile şişiriyor da ondan.»

«Siyah balon yapışkan gibi bir şeydi. Zıplıyordu sanki. Şişman adam güldü ve balonu alıp gitti.»

«Sonra ne oldu?»

«Adam ıslık çalmaya başladı.»

«Nasıl bir ıslık?»

«Kuş sesi gibi.»

«Karşılık veren oldu mu?»

«Hayır.»

«Evet.»

«Düşünün çocuklar. İyi düşünün.»

Çocuklar hatırlamaya çalışıyorlardı.

«Kuş sesi çıkarıyordu.»

«Kim karşılık verdi.»

«Prens. Sonra da ortadan yok oldu.»

«Bütün bunlar olurken Bayan Güneş Işığı...»

«O bizi yanına almıştı. Çok öfkeliydi de.»

«Tabby, baloncu nasıl bir adamdı?»

«Tıpkı elindeki balonlarına benziyordu, anne. Şişman, yuvarlak, esmer, topukları üzerinde dans eder gibi yürüyordu.»

«Siyah balonu neden almadın?»

Tabitha gözlerini kocaman açmış annesine bakıyordu. «Çünkü korktum,» diyerek ağlamaya başladı.

Flix daha sonra çocukların odasına girdiğinde Tessa uyanıktı.

«Anne, gel buraya.»

«Ne var, yavrum?»

«O uzun boylu adam... altın zincirli prens?»

«Evet?»

«O seninle konuştu ama sen bizi aldattın.»

«Onunla konuşan kadının ben olduğumu nerden çıkarıyorsun?»

«Çünkü yanında Suzy vardı.»

«Öyle bir şey yok, Tessa. Sen kötü bir rüya görmüştün.»

Fakat Flix izlendiğini biliyordu. Bayan Güneş Işığı da aynı şeyin farkındaydı.

ONALTINCI BÖLÜM

ŞİŞMAN BALONCUNUN çocuklarını rahatsız etmesine içerleyen Flix bu kez özellikle genç adamı bulmak için erkenden kalkmıştı. Sabahın erken saatlerinde hava serindi. İçinden koşmak, adamı bir an önce bulmak geliyordu. Büyükbaba Greensboro'ya avlanmaya gittiği için küçük köpeği Suzy'i Flix'e bırakmıştı. Hayvanın tasmaını çekeştirerek, rıhtımda balıkçıların toplandığı yere doğru hızla yürüdü. Ucuz apartmanların önünden geçerken burnuna kavrulmuş kahve ve kaynamış pekmez kokuları geliyordu. Nehir kıyısındaki yolda gezinenler, çocuk arabaları, sıralarda oturup ortalığı seyredenler vardı. Küçük gemiler ve devriye botlarının dalgaları kayalıklara vuruyordu.

Adam, nehir kıyısındaki o burunda balık tutarım, demişti. Acaba ne için balık tutuyordu?

Nehre doğru uzanan kısa bir çıkıntı üzerinde küçük çocuk-

ların ve yaşlı adamların balık tuttuklarını gördü. Oltalarının ucundaki iğnelere et parçaları, solucanlar, balık artıkları ve plastik şekiller takarak avlanan balıkçılar yağmur yağmadığı sürece buradan eksik olmazlardı.

Flix paltosunun önünü ilikleyip, köpeği de kucağına aldıktan sonra büzülerek balıkçıların arasına oturdu.

Cebinden oltasını çıkarıp, suya sallandırdıktan sonra bir sigara yaktı.

«Siz sık sık burada balık tutar mısınız, hanımefendi? Yoksa birini mi arıyorsunuz?»

«Neden sordunuz?»

Adam parmağıyla yolu göstererek: «Köpeği dolaştırmak için orası daha iyidir de.»

Flix herkese sigara ikram ettiğinde adamlar onu tepeden tırnağa bir süzdüler.

Biraz sonra biri: «O adamı mı arıyorsunuz?» diye sordu.

«Hangi adamı?»

«Uzun boylu biri. Başında bir de kasket var.»

«Beni sordu mu?»

Kirli bir T-shirt giymiş bir genç: «Bir hanımefendi gelince kendisine haber vermemizi söyledi,» dedi.

Yaşlı bir adam öfkeli bir sesle bağırdı: «Çekin şu köpeği buradan. Balıkları korkutuyor.»

Flix, genç adama döndü: «Arkadaşımı görürseniz, buraya geldiğimi kendisine söyleyin.»

Oltasını toplayarak, dönemeçli yolu çıkmaya başladı. Rüzgâr doğudan esiyordu. Arabalardaki çocukları sarıp sarmalamış birkaç dadı ile paten kayan çocuklardan başka etrafta kimse yoktu. Parktaki ağaçların arasından pembe bir balonun yükseldiğini gördü. Parmaklıklara dayanıp, aşağıda

nehir kıyısını döven küçük dalgalara baktı. Ayakları dibindeki küçük köpek birdenbire bağırıverdi.

«Bir şey tuttun mu?» diyen genç adam sessizce gelip, kollarını parmaklıklara dayamıştı.

«Köpeğin adı ne?»

«Suzy. Büyükbabamın köpeğidir.»

«Ah, evet. **Grossvater.**»

Flix, işte şimdi bir şey yakaladım, diye düşündü.

«Şansın iyi gitti mi bari? Çok balık yakalandı mı?»

Büyükbabamın kim olduğunu bildiğine göre belki de şansım kötü gidiyor.

Bir nehir gemisinin bacasından çıkan koyu dumanlara baktıktan sonra Flix, genç adama dönüp: «Çocuklarımı tanıyor, onlarla ilgi kurmak ve onlara bir şeyler almak istiyorsun ama ben buna izin vermeyeceğim,» dedi.

«**Die Kinder?** Onlarla herhangi biri konuşabilir. Park bu tür insanlarla doludur. Onlarla konuşanın ben olduğumu nereden çıkarıyorsun? Seninle bir rastlantı sonucu tanıştık.»

Flix öfkelenmişti. «Başıma belâ oluyorsun. Neden arkamdan geliyor, beni arıyorsun?»

Gg bu kez düzgün bir İngilizceyle konuşmaya başladı. «Evet. Bunu yapmamalıyım. Fakat seni düşünüyor ve tekrar görmek istiyorum. Burada ülkemle ilgili bir görev için bulunduğum doğru ama bunun seninle görüşmemle ne ilgisi var?»

«Görevinin bu görüşmeler üzerine kurulduğuna inanacağım geliyor.»

«Neden böyle düşünüyorsun?»

«Böyle düşünmemin nedenini bilsem bile sana söyleyeceğimi mi sanıyorsun?»

Alçaktan uçan bir kuşun Hell Gate'e doğru gitmesini bir

süre seyrettikten sonra adam: «Böyle düşünceleri bir kenara at, artık,» dedi.

«Hayır, atamam. Çocuklarımla bir daha konuşma, benim arkamdan gelme ve içi gaz dolu siyah bir balonla o adamı çocuklarımla üstüne saldırtma.»

«Şimdi bunu tartışmayalım. Karşılaştık ve ben senin hayatına girdim. Fakat senin benimkine girmek istemediğini görüyorum.»

Gg, Flix'in parmaklık üzerinde duran elini avucuna aldı. «**Sie sind so schön.** O kadar güzelsin ki...»

Bu kelimeler Flix'in içine işledi. Sesini çıkarmadan ve kıpırdamadan duruyordu.

«Sen, dev Gymer'in kızı Gerda gibisin. Onun çıplak kolları deniz ve hava kadar parlaktır. Küçük bir çocukken, nerede olduğuma boş ver, ay ışıklı, simsiyah bir gece de senin gibi kadınların vücutlarının ve göğüslerinin üzerinde yürüyeceğimi kurardım. Küçük çocuk ayaklarımla bastığım göğüsler birer minder gibi ayağımın altında ezilecekti. Garip. Bu rüyayı sana anlatmam garip.»

«Bir başkasına daha anlattın mı?»

Gg, evet, diye düşündü. Olga'ya anlatmıştı.

«Hep benim hakkımda konuşuyoruz. Biraz da kendinden söz etsene.»

Flix soğuk bir sesle: «Anlatacak ne var ki?» diye karşılık verdi.

«Herşey veya hiçbir şey. Nasıl istersen.»

«Sen ne dersin?»

«Bir kılıcın iki yanı gibi birbirimize benzediğimizi.»

«Birbirimize benzemek mi? Nasıl olabilir? Ben senin gibi hayvanlara ve insanlara karşı zalim değilim. Ben mutlu bir

evlilik yapmışım. Bu bakımdan, tam bir bütünüm. Sen ise öyle değilsin.»

«Senin hakkında düşündüklerimi söylemek istiyorum. Sen iyi yetişmiş, soylu bir ailenin kızıydın. Eski Avrupa kültürüne göre yetiştirilmişsin. Ayrıcalıklı ve neşe dolu bir hayata alışkınsın. Sonra da bir polisle evlenmişsin. Bunu bildiğime şaşkın mı yoksa?»

«Kocam polis değildir. Hükûmette yüksek mevkide bir görevlidir.»

«Ja, biliyorum. Bütün alıştığın şeylerin dışına çıkarak Herr Polis'le evlendin. Şimdi de çok çalışan bir sokak polisinin karısı gibi renksiz bir hayat yaşıyorsun. Eğlenceleri, diplomatik partileri, Herr Elçinin torunu olmak sıfatını bir kenara atmışsın. Hiç geriye bakıp, yaşadığın o lüks hayatı özlemiyor musun?»

«Ya sen? Sen ne iş yapıyorsun?» **Veya yapıyor gözüküyorsun?**

«Ben mi? Bir sürü merakım var. En çok tarihe meraklıyım. Arasına Münih'ten az miktarda bir para yollarlar bana. Pahalı zevklerim vardır ama eski Prusya Aristokrasisi çıktığından beri bir çokları gibi ben yabancı diyarlarda yaşıyorum. Yorkville'de dilimi konuştukları için kendimi evimde hissediyorum.»

Gg'nin söyledikleri birbirine uymuyordu. Flix altın çakmağı, pahalı kol düğmelerini, iyi dikilmiş ceketini görmüştü. Üstelik kocaman bir Mercedes'i de vardı.

Şimdi de gözü adamın oltasına takıldı. Ortası çok kalındı. Silindir şeklindeki kulpu da etrafı metalle çevrili bir mantarın içine yerleştirilmişti. Rıhtımın sığ sularında avlanırken böyle bir olta kullanmak garipti doğrusu.

Flix merakla elini oltaya uzatınca adam elini hızla iterek geri çekildi ve oltayı derin çantasının içine yerleştirdi. Şimdi uzakta duruyordu.

«Yedi denizde bununla avlandım. Atlantik'te, Pasifik'te, Baltık'ta, Hazar Denizi'nde, Adriyatik'te, Akdeniz'de ve Kuzey Denizi'nde. Oralarda büyük balıklar tutardım. İri balıkları çelik oklarla yakalamayı da severim. Çelik oklar derinin altına girdi mi, içeriyi parça parça eder,» diyen adam bir kahkaha attı.

«Tam bir parçalayıcı.»

«Pardon?»

«Yok bir şey.»

Flix'in ayaklarının dibindeki köpek varlığını belli etmek istercesine havlıyor, adama dişlerini gösteriyordu.

Flix tasmayı çekerek: «Kes sesini, Suzy,» diye çıkıştı.

Adam köpeğin hırlamalarına aldırmıyordu. «Bu cins köpeklerden nefret ederim. Sizin şu minik köpeğiniz bir zamanlar, çöpleri karıştıran, aç birinin yemeğini çalan bir sirk köpeğiydi. Şimdi şu haline bak. Sana dokunsam, üzerime atlayacak. Bavyera'da biz güçlü köpekler besleriz. Kurt köpekleri, kocaman çoban köpekleri... Onlar öldürücüdür. İri kemikli, güçlü adaleli ve cesaretli, kocaman köpekler.»

«Sen cesarete hayransın galiba.»

«**Natürlich.** Elbette.»

«Seni olduğun halinle daha iyi anlıyorum.»

«Yani?»

«Kendinden korkuyorsun nedense?»

«**Bitte?**» diye soran adam şaşırılmıştı. Gözleri bir an da donuklaşmıştı.

«İçinden korkuyorsun fakat çok dikkatle ve özenle bunu gizliyorsun. Saklamak istediğin nedir?»

«Ben mi? Saklamak mı?»

«Galiba bir şeyi bulmak, bir şeyi ya da birini öldürmek istiyorsun.»

«Ne için öldüreyim? Kimi?»

«Nereden bilebilirim...»

«Ama dedin ki...»

Adam Flix'in elini bırakarak: «Sana dokunmamı istedin. Şu küçük köpek de bunu biliyordu,» dedi.

Flix yanan avucunu kapattı.

«Ben de kendimi bir köpek gibi hissediyorum.»

«Benim odama gel. Biraz daha konuşalım.»

«Senden istediğim tek bir şey var.»

«Veririm. Ne istersen yaparım. Benimle tekrar buluşmayı kabul ediyor musun?»

«Zamanını ayarlamam gerek.»

«Benden istediğin nedir?»

«Bana neden yalan söylediğini bilmek istiyorum. Sen fakir değilsin. Şu pahalı fotoğraf makinası, yedi denizlerde avlandığın oltan, ceketin, boynundaki altın zincir, Mercedes. Oturduğunu söylediğin ucuz oda ne demek oluyor? Tepene kadar başka bir işe gömülü iken tarihten hoşlandığını söylemen. Kocam hakkında ettiğin imalı sözler... Büyükbabamdan söz etmen... Onun elçi olduğunu bilmen... parkta çocuklarımı korkutman... Rehberde bulunmayan numaramızı nasıl ele geçirdin? Ve kocamın bu numarayı senin bulduğundan haberi olmaması. İşte senden istediklerim. Senin soyadını bile bilmiyorum. Fakat sen bizimkini biliyorsun. Bütün bunlar yüzünden neler hissettiğimi biliyor musun? Korktuğumu mu sanıyorsun? Yoksa be-

nim gibi birinin senin gibi adamla ne ilgisi olacağını mı düşünüyorsun? Yaptıklarım beni de şaşırtıyor ve gerçeği öğrenmek istersen, her şeye rağmen seninle tekrar görüşeceğim galiba.»

Adam geri çekilerek, topuklarını birleştirdi ve eğildi. «Ne zaman?»

Flix soğuk bir tavırla: «Zamanını ben ayarlarım,» dedikten sonra hızla yürüyerek uzaklaştı.

Bir bantta oturmuş, gazetesini okuyan Harris sayfaların ardından patronunun karısının başını dimdik tutarak, hızla yürümesini izliyordu. Arkadan gelen küçük köpek soluk soluğa kalmıştı. Kocasını şu orospu çocuğunun peşindeyken, Bayan Rob evinde oturup, ona sıcak yemekler hazırlayamaz mıydı? Onun peşinde gezmekle görevliydi ama nehir kenarında bir adamla buluşacağı doğrusu hiç aklına gelmemişti.

ONYEDİNCİ BÖLÜM

ALACA KARANLIĞIN ÇÖKTÜĞÜ sokaklar yağmur altında yıkanırken Rob sessizce yataktan kalkıp sırtına eski bir gömlek ve ceket geçirdi. Pardesüsünün düğmelerini de ilikle-dikten sonra duvardaki kasadan Smith-Wesson'unu alıp dışarı çıktı.

Jason'un odasındaki haritada olduğu gibi ardarda sıralanıyordu Yorkville blokları. Adam bu blokların birinde oturuyordu. Bu yağmur altında kimse sokakta gezmeyeceği için barlar kalabalık olmalıydı.

Bardaktan boşanırcasına yağan yağmur altında yürürken altıncı hissinin etkisi altında birden olduğu yerde durdu. Sanki ne yöne gideceğini bilmeyen biri gibiydi. İlerde, iki apartmanın arasındaki dar geçidin sonunda soluk bir ışık yanıyordu. Görünürde hiç kimse yoktu. Çöp tenekesini karıştırmakta olan derisi benekli köpeği ıslık çalıp parmaklarını şaklatarak yanına çağırdı. Köpek bir insan kokusu almıştı.

İssız apartmanın önünden geçerken, köpek de arkasından geliyordu. Aradığı adam kimbilir neredeydi. Radyosunu çıkarıp, çağırma düğmesini kapattı. Plana göre Jason'ın adamlarıyla haberleşmesi gerekirdi, ama bu sorunu tek başına çözmek istiyordu. Uzaklardan bir kahkaha sesi duyduğunda acaba neye gülüyorlar diye merak etti.

Hiçbir şey düşünmeden, aklını bu işe vererek köpeği izlemeliydi. İlerdeki köşeyi dönünce, bir barın kapısı açılıp kapandığında kulağına müzik sesleri geldi. Spor bir araba kükreyerek yanından geçti ve uzaktaki dönemeçte durdu. İçinden kimse dışarı çıkmadı. Rob'un ayakları altında dolaşan köpek sızlanıp duruyordu. Rob ayağıyla hayvanı ittiyse de köpek yanından ayrılmadı. Neden ayrılmamıştı? Herhalde dostluk, sevgi ve yiyecek istiyordu. Rob köpeğin kulaklarını okşayarak: «Bana ne anlatmak istiyorsun?» diye mırıldandı. Hayvan nemli burnuyla Rob'un ellerini kokladığında geri çekildi. «Demek aradığın ben değilim. Kimi arıyorsun sen?»

Arandığını bilmeyen şüpheli bir kimse nereye gidebilirdi? Sıcak ve kalabalık bir yere elbette. Bir bara sözgelimi. Üstüste oturan ve içkilerini içerken birbirleriyle saçma sapan şeyler konuşan insanların doldurdukları barlardan birine. Rob sokak boyunca reklamları yanıp sönen barlara baktı.

Köpek duruvermişti. Rob, sırtına tabanca dayanmış gibi dikiliverdi. Al ve Lottie'nin Alpenstock-Edelweiss Barının önündeydiler.

Camın arkasındaki kadın ile kocasına baktı. Bir süre evli kaldıktan sonra eşlerin birbirlerine benzedikleri doğruydı. Al ile Lottie de kasaya her para girişinde yüzlerinde beliren memnurluk ve para hırsı bakımından birbirlerinin eşiydiler.

Rob, kapıyı iterek içeri girerken çevresine göz gezdirdi. Ba-

rın üstünde çiçeklerle süslenmiş bir levhada, «İYİ İNSANLAR İÇİN İYİ BİR YER. HANIMLAR DA GİREBİLİR. ÇOCUKLARINIZI DA GETİRİN. ÇEK KABUL EDİLMEZ» yazıyordu.

Rob, gözlerini kırıştırdı kalın camlı bir gözlük taktı ve üstündeki yağmur damlalarını silkeledi.

Lottie yanına gelmiş, insafsız, küçük gözleri pırıldayarak: «Ördeklere göre bir hava, bayım,» diyordu.

«İyi bir masa ister misiniz? Biriyle buluşacaktınız?»

«Barda otururum. Bira getirin bana.»

«Elimizde güzel bir kız var. Kocamın kız kardeşinin yeğeni. Ne dersiniz?»

«Başka bir zaman.»

«Bu gece çalışıyor musunuz?»

Rob çevresine bakarak başını salladı. L şeklindeki kalabalık barın öteki ucunda iki müşteri tartışıyorlardı. Biri siyah deri bir ceketli, öteki de geniş omuzlu, uzun boylu bir adamdı.

Benekli köpek, Rob'un yanından ayrılmış, bacakları koklayarak barın karşı ucuna kadar gitmişti. Sonra da başını geriye atıp, hırlamaya başladığında deri eldivenli bir el hayvanın ağzına bir et parçası koydu.

Bira fıçılarının musluklarıyla oynayan Al, başını sallayarak: «Şu köpek de Lottie'nin küçük köpeğini hiç sevmez,» diye mırıldandı.

Al'in derinden gelen kalın bir sesi vardı. İri ellerini kirli önlüğüne kuruladıktan sonra Lottie'nin köpeğini doyurmaya başladı. Köpeğini koltuğunun altına kısırmış duran Lottie, Rob'a gülümseyerek, «Kızım sizi sevdi, bayım. Küçük yavru- ma bir kap yemek almak ister misiniz?» dedi.

Elini cebine daldırıp bir dolar çıkaran Rob: «Tabii, Neden olmasın?» diye karşılık verdi. Gözlüklerinin camları buğulan-

dığı için çıkarıp, sildi. Boş bira bardağını barın üstüne koyarak sigara makinasının yanına gitti.

«Bayım, bir kadeh daha ister misiniz?»

Lottie: «Doldur bir kadeh daha, Al,» diye seslenerek ekledi. «Zavallı adam. Gözleri iyi görmüyor.» Aldığı para kırmızı turnaklı elinin içinde kaybolurken, gözleri üstünü unut diyordu. Rob'u şansı kötüye giden bir işçi olarak düşünüyordu. Herif devamlı müşterilerinin arasında nasıl olsa bir maraza çıkarmaya cesaret edemezdi. Lottie insanları iyi tanırdı. Bu adam yağmurdan kaçmak ve sırtındaki yükten kurtulmak isteyen biriydi.

Uzun boylu adam başını çevirip yeni gelene baktı.

Rob, Lottie'nin getirdiği kara ekmekle baharatlı sosisi yerken, rıhtım dolaylarındaki bu tür yerlerin bürodaki kayıtlarını düşünüyordu. Alpenstock barının dosyasında bu yerin masrafının kim tarafından ve niçin ödendiğinin ortaya çıkarılması isteniyordu. Fakat balık oltaya takılana dek Alpenstock Barını rahat bırakmak yerinde olacaktı.

Rob, Al'in dosyasında bir süre önce yapılan birahane işçileri grevinde önemli rol aldığının belirtildiğini hatırladı. Al ve Lottie grev sırasında nereden elde ettikleri bilinmeyen parayla barı ve lokantayı açık tutmayı becerebilmişlerdi. Tapu kayıtlarında, arka odalarında ortak bahislere girildiği, denizci ve futbolcuların toplandığı bu binaya sahip oldukları gösteriliyordu.

Mahallî polis karakollarından elde edilen bilgilerle haklarında tahkikata girişmek imkânsızdı. Şimdiye dek bir püf noktası bulmak için beklemişlerdi ama sonuç olumsuzdu. Rob, bir çakmağın çakıldığını ve bir başın eğilerek bir Türk sigarası yaktığını gördü. Kırmızı suratlı adam ne demişti? «Saçları Se-

zar gibi kesilmiş, altın çakmaklı bir serseri... pahalı zevkleri var.» Rob düşünceyle birasını yudumladı. Bu adam kimi bekliyordu?

Al: «Bir konyak mı? Şimdi geliyor,» diye sosisini yiyen adama seslendiğinde, adamın bakışları bir süre Rob'a takıldıysa da başını az sonra kayıtsızca başka yana çevirdi.

Adam barın kalabalık olmasına rağmen dirseklerini iki yana açmış, rahat rahat oturduğu halde hiç kimse sesini çıkarmıyordu. Ondan korkuyorlar mıydı? Rob, bara sıralanmış kabadayılara, pezevenklere ve üç kâğıtçılara baktı. Al ve Lottie'nin barı hiç de iyi insanlar için iyi bir yer değildi. Fakat garip olan, buraya iyi insanların da gelmesiydi. Semtin yaşlıları olan bu insanlar biraz içki içip neşelenmek ve uzun geceyi geçirmek için gelirlerdi. Saçları bigudili şişman bir ev kadını kapı komşusu çöpçünün masanın altından kalçasını çimdiklemesine göz yumuyor, şileplerden çıkmış denizciler fıkırdayıp duran ve ter kokan kızlarla oynuyorlardı. Rob, arka odada kırmızı lahana ile paça yiyen ve yediklerinin hesabı bar sahibi tarafından ödenecek sivil giyinmiş bir polisin bulunduğundan da emindi.

Bu insanları buraya birisi çekiyordu? Ortak bahisler besleyen kimdi? Bahislere katılmak önlense, ne olurdu? Burada çok kirli işler dönüyordu. Caninin de fazla zamanı kalmamıştı.

Ön kapı hızla açılınca Rob başını kaldırıp, baktı. İçeri Rudi girmişti.

Jason'un gösterdiği fotoğraftakinden daha yaşlı görünüyordu. Başında yün bir bere vardı. Mavi dik yakalı bir kazak, siyah deriden pahalı bir ceket giyiyordu. Al ve Lottie genç adamı gülerek karşıladılar. Masalarda oturanlar bağırarak, bira bardaklarını kaldırıp, yeni geleni selâmlıyorlardı. Benek-

li köpek kuyruğunu hızla sallayarak Rudi'nin siyah çizmeleri-nin arasında dolanmaya başlamıştı. Rudi eğilip hayvanı ku-caklayarak: «Lottie'nin maskara köpeğiyle kavgaya girişme. Doğru dur. Şimdi karnını doyururum,» dedi. Köpeğe bir sosise attıktan sonra arkadaşına döndü.

Rudi'yi daha iyi görebilmek için Rob onlara yaklaştı. Arkadaki çıkış kapısı cereyan yaptığı için Rudi'nin arkadaşısı yırtık pırtık kaputunu omuzuna aldı.

Yorkville barlarının müdavimlerinden çoğu, bu tür yerli veya yabancı ordu malı asker kaputları giyerlerdi. Deri çizmeler, denizci bereleri, uzun kaşkollar, bol paçalı pantolonlar, madenî tokalı geniş kemerler... Fakat bu adamın eski kaputu ötekiler gibi gırgırına giymediği belliydi. Bu kaput Rob'a bir ip ucu verir gibiydi. Şüpheli kişilerin peşinden giderken hep böyle olur, sanki suçluların kokusunu alırdı.

Avrupa'da bir bit pazarından alınmış gibi duran kaput ona bir şeyler anlatmak istiyor gibiydi. Güneşten bronzlaşmış yü-züyle sağlıklı bir görünüşü vardı. Herhalde çam sabunu, İngiliz kolonyası kullanıyor ve Avrupa tütününü içiyordu.

Rudi ikinci konyasını yudumlarırken köpek ayakları ucunda yatıyordu. Sosise dokunmamıştı.

Konuşmadan içmeye devam ettiler. Adam kaputu omuzlarına aldığı anda Rudi sabırsızlıkla arkadaşının eldivenli elini yakaladı.

«Ne haber var? **Brüderschaft**, Kardeşlik.» diyerek kadeh kaldırdıklarında Rudi'nin mavi gözlerinde karşıdaki adama duyduğu hayranlığı görmemek imkânsızdı.

Elini adamın elinden çekerken kadınsı bir hareketle karşıdakinin kasıklarını okşadı.

Dokunduğu anda bir şey oluvermişti. Adam Rudi'nin elini

hızla barın üstüne vurunca, genç adamın yüzü acıyla burkulmuş, ama yine de gülümsemeye çalışmıştı. Yüzünde ter damlaları vardı. Arkadaşına bakarak şişen parmaklarını ağzına götürdü.

Lottie aralarına girerek kollarını ikisinin de omuzuna koydu.

«İşte böyle çocuklar. Biz, hepimiz iyi bir aileyiz. Şuraya bakın, köpeğim de sizinle dost olmak istiyor.»

Kaputlu adam güldü ve Lottie'nin tezgâhın üstünde duran köpeğini elinin tersiyle yere fırlattı.

Al endişeyle geri çekildi. Lottie yere çömelip köpeğini kucakladı. İkisi de adamdan çekiniyor ve bakışlarıyla: «Bu kadarı yeter. Hır çıkarma,» demek istiyorlardı. Adam onların bu halini görmemezlikten geldi. Rob, Rudi ile karı kocanın adamın bu hareketlerini sineye çekmelerini izliyordu.

Bardağındaki birasını sonuna kadar içtikten sonra cebinden düz bir teneke Hollanda sigara kutusu çıkardı. Aslında kutunun içinde bir teyp vardı. Rob, üstü minicik deliklerle dolu kutu kapağına dokunarak ses alma âletini çalıştırdı.

İki adam şimdi Avusturya köy lehçesiyle, alçak sesle konuşarak bir şeyler tartışıyorlardı. Müzik sesine rağmen konuşanları duymak için Rob kulak kabarttı.

«Şimdi sıra Şurupçu'da. Verilen emirleri tam olarak yerine getirmediği için onu kullanamayız. Adamın ağzını kapatmalısın, Rudi. Dükkânını da. Bütün bunların nasıl yapılmasını istediğimi bilirsin.»

«Hayır... **nein. Ich...** yapamam.»

«İstediğimi yapacaksın. Sıra Şurupçu'da.»

«Ya sen? Çılgınlık bu... kadın senin başına dert açacak.»

«Kıskançlığından böyle söylüyorsun, güzel çocuk. Ben ne yaptığımı biliyorum.»

«Hayır, **nein**... sen buradan gitmelisin. Adamın karısı yüzünden neden işi uzatıyorsun?»

«Çünkü kadın bana onlar hakkında yararlı bilgiler sağlıyor... Böylece onların bana ne kadar yaklaştıklarını anlayabiliyorum.»

«Fakat bunu nasıl olsa biliyorsun. Münih'ten bildirmiyorlar mı?»

«**Nein**, Rudi. Onunla işimi bitirince beni nerede tuzığa düşüreceklerini öğrenmiş olacağım.»

«Şu casus gibi peşimizde dolaşan kahrolası polis seni öldürecek. Bir de kadının...»

«Kahrolası ağzını kapa. İşime burnunu sokma.»

«Susamam... O kadını ben öldürmeliyim. Belki peşine düşüp boynunu burkuveririm. Bir elime geçirsem...»

«Kıskançlığın artık beni sıkıyor. Yoldan çekilmesi gereken sensin, Rudi.»

«O zaman Münih'tekiler bana ne yaptığını anlarlar. Seni uyarmaya, engel olmaya çalıştığıma inanacaklardır. Bundan önce de görevliyken hayatında kadınlar vardı... ama bu? Lütfen, Tanrı aşkına kadını bu işe karıştıрма.»

«Ondan ne zarar gelir ki?»

«Gelecek zararı göremiyor musun? Kadınla yat, ne yaparsan yap ama şu işi bir an önce bitir. Böyle yapmazsan hepimizi tehlikeye atarsın. **Grossvater**'i öldürmene Münih izin verdi çünkü para yerine bunu istemiştin. Fakat sen işi geciktirirken, biz de burada oturuyoruz. Neden geciktiriyorsun?»

Rudi öfkeyle konuşurken ses alma makinası da çalışıyordu.

«Kadın uygun göreceği bir zaman benimle buluşacak.»

«Ve sen de bekliyorsun, ha? Münih'e karşı mı geliyorsun? Şu soğukkanlı, azgın karının seni mahvetmesini mi bekliyorsun? Bütün harekâtı alt üst edeceksin.»

«Bu kadın ötekiler gibi değil, güzel çocuk. Sen kadınları sevemiyorsun. Ve kadınları sevmenin ne kadar güzel olduğunu bilmiyorsun. Telefonun çalmasını beklemek, çalınca da onun serin dağ havası gibi gelen sesini duymak ve bu sesin gerisindeki ihtirası sezmek ne güzeldir. Beklediğim bir gerçek. O kadın için bekliyorum. Bu kokuşmuş yerden gitmeden önce yapılacak daha güzel bir şey var mı?»

«Ben varım. Madem taşkınlık yapmamı istemiyorsun, yapmam. Fakat beni terk etme.»

«Artık sana güvenmiyorum.»

Bant bittiği için Rob puro kutusuna uzandı. Boğazı kurumuştur. Konuşulanları dinlerken farkında olmadan ısırıldığı parmağı kanıyordu. İçinden gelen bulantıyı önlemek için ağzına bir lokma attı. Flix'ten şüphelenmeye başlamıştı. Kendini boğulur gibi hissediyor, sırtından soğuk terler akıyordu. Karısının bu adamla ilişki kurmayacağını, kuramayacağını kendi kendine tekrarladı. Ya aradıkları adamın bu adam olduğunu bilmiyorsa? Ona hiçbir şeyden söz edemediği için bilemezdi tabii. Sözü geçen kadının kendi karısı olmadığına inanmak için kendini zorladiysa da, olmadı.

Jason: «Önü öldürmeyin, Bay Schuyler,» demişti. Büyükbaba da: «Avladığın kuşun belini kırma,» diye öğüt vermişti. Böyle şey olur muydu?

Rudi sitemli bir sesle konuşmaya devam ediyor, karşısındaki karşılık vermiyordu. Adam az sonra elinin tersiyle Rudi'nin ağzına bir şamar indiriverdi.

Rudi hırsını köpekten alırcasına hayvana bir tekme savu-

rup, kalabalık arasından hızla geçerken sandalyeleri deviriyor, bardakları kırıyordu. Ön kapıya vardığında kendini hızla dışarı attı.

Al kaşlarını çatarak: «Bu oğlanın nesi var? Arkadaşının kırıdıklarını gene sen mi ödeyeceksin? Lottie ve ben burada iyi bir bar işletiyoruz,» dedi.

«**Natürlich**, ben ödeyeceğim.»

Al gülerek: «Ona bu kadar masraf ettiğine göre bari kız olsaydı,» dedi.

Adamın bir köşesinde küçük sarı bir taç bulunan siyah deri cüzdanından çıkardığı paraları sayan ve kırılan bardaklar için az bulan Al: «Elimizde güzel bir kız var, efendim. Lottie'nin akrabası. Geri kalan borcunuzu da böylece ödemiş olursunuz,» dedi.

Adam bir hamlede uzanıp Al'in yakasını kavradı. «Çekil yanımdan, pis domuz!»

Rob çevresine bakındı. Barın bu bölümünde ikisinden başka kimse kalmamıştı.

Adam başını kapı tarafına çevirip, kayıtsızca dışarı bakmaya başladı. Az sonra da Rob'a dönüp, «Sigaranız var mı?» diye sordu.

Rob dikkatle teneke kutudan bir puro çıkarıp uzattıktan sonra kutuyu yeniden cebine koydu.

«Yakayım,» diyen adam eldivenini çıkarmış, altın çakmağını çakıyordu.

«Teşekkürler,» diyen Rob gözlüklerini çıkarıp, masanın üzerine koyduğunda adam uzun parmaklarını uzatıp, gözlüğü eline alacağı sırada Rob sağ elinin üç parmağının bir deri tabakasıyla birleşmiş olduğunu gördü.

Adam gözlüklerini geri verirken: «Camlar numaralı değil. Neden takıyorsunuz?» diye sordu.

«Soruları ben soracağım.»

«Cevap vereceğimi mi sanıyorsun?»

«Evet.»

«Beni tanıyor musun?»

«Emin değildim.»

«Kimim ben?»

«Rudi'ye ve Lottie'nin köpeğine vururken ellerini nasıl kullandığını bana gösterdin.»

«Rudi mi? Ah, şimdi anladım. O teneke sigara kutusu ses alma makinesiydi değil mi? Ne kadar budalayım. Eh, ne yapalım. Bantı senden almam gerekecek.»

«Denemek için bir çılgın olmalısın.»

«Polis mi var?»

«Her tarafta.»

Adam omuzlarını silkip yere tükürdü.

«Bantta sözü edilen karımsa, seni öldürürüm. »

«Ben çok kadın tanırım. Bunların arasında senin karın yok. Beni dinle. Gel seninle bir pazarlık yapalım.»

«Pazarlığa girişmeye niyetim yok.»

«Seni ikna edebilirim. Hey, Lottie, bir konyak getir.»

«Cebimdeki tabanca belkemiğinin 10 santim ötesinde. Kıpırdarsan omuriliğini parça parça ederim. Böylece boğazına bir şey olmadan vücudunun her tarafı felç olur. Sonra da bül-bül gibi ötersin.»

«Beni tehdit etmekle delilik ediyorsun. Ne yaptım ki? Şurada birkaç kadeh içki içtik, hepsi o kadar. Neye bozuldun? Evet, küçük bahislere girerim ama bu önemli değil. Yaşlılarla, ana-

vatanın büyüklüğünden söz etmek bir suç mu? Beni neyle itham ediyorsun?»

«Taşkınlık, etrafı rahatsız etmekle.»

«Lütfen açık konuşalım.»

«Haydi bakalım. Konuş.»

«Peki. Böylesi daha iyi,» diyen adam tabağındaki balığı ayıklayıp, ağır ağır çiğnerken hakkında ne kadar bilgi sahibi olduklarını düşünüyordu. Güneş yanığı yüzünde ter damlaları vardı. Kendisini suikastle ilgili olarak mı arıyorlardı?

«Sen ve ben,» diye söze başladı.

Rob: «Birbirimizin hakkından mı geleceğiz,» diye sordu.

«Evet. Nasıl yapalım bunu?»

«Birbirimizi öldürmemizi mi tercih edersin?»

«**Natürlich**, elbette.»

Rob başını sallayarak: «Hayır, olmaz. Biz seni canlı yakalamak istiyoruz. Haydi kalk ayağa da gidelim buradan,» diye karşılık verdi.

«Seninle gideceğimi nereden biliyorsun?»

«Bütün gece burada kalamam. Kararını çabuk ver. İçimden seni öldürmek geliyor ama bana canlı olarak lâzımsın.»

«**Bitte, Herr Polis.** Sen... nasıl derler?... ayağı yaralı bir ayı gibisin. Canının acısını dindirmem gerek. Benden kıskandığın karın kimse, onu tanımıyorum. Beni tutuklamak için elinde neler var bilmiyorum. Kanun karşısında tutunamayacağın şeylerden söz ediyorsun. Avukatlar işe karışırsa ne hale düşeceğini biliyor musun? Hükümetinin sana yetki verdiğini nereden bileyim? Hiç, iyi bir ajan böyle aptalca hareket eder mi?» Adam eline aldığı konyak bardağını ağzına götürdükten sonra elinde döndürmeye abşladı.

Rob da şöyle bir geriye döndüğü anda barın vitrini kırıla-

rak, başına düştü. Işıklar sönmüvermişti. Altındaki sandalye çekildiği için Rob yere yuvarlanmış, yüzü konyak ve kan içinde kalmıştı. Karanlıkta üstüne çıkıp, kendisini döven kaygan vücuttan kurtulmak için dizini gererek, ileri savurdu. Tekmesi adamın kasıklarını bulmuştu. O sırada çenesine inen bir yumrukla ağzı kan doldu. Zorlukla soluk alarak, yerde yuvarlanırken bileği kırılacakmış gibi bükülüyordu. Sonunda tabancasını bırakmak zorunda kaldı. Dört el yere düşen tabancaya uzanırken, üstündeki adamı iterek ayağa kalktı. Boğazını bir el sıkıyordu. Olanca gücüyle başını çevirip, boğazını mengene gibi sıkkan ellerden birini ısırdı. Boğazı kurtulmuştu. Derin bir soluk aldı. Üstünde eller geziniyor, sigara kutusundaki bantı bulabilmek için cepleri aranıyordu. Kendini daha iyi koruyabilmek için yüzü koyun döndükten sonra elleri üzerine abanarak sırtını kaldırdı ve çifte atar gibi tekmeler savururken, yakaladığı bir bacağın sahibini alaşağı ediverdi. Şimdi yerde kördüğüm olmuş, yuvarlanıyorlardı.

Az sonra Rob'un gözleri önünde bir beyazlık belirdi. Kafasının içinde şimşekler çakıyordu. Dolu bir çuval gibi yere çökerken, bir yerden nemli, soğuk bir hava gelmişti. Arka kapıdan mı acaba? Yerde ürpererek yatarken içi nefret ve utanç doluydu. Kendini yokladı ve bir yerinin kırılmadığını gördü. Sıçrayarak yerden kalkarak arka kapıdan kendini dışarı attı. Arkasında bir kadın avazı çıktığı kadar bağıırıyor, polis çağırıyordu. Koşarken derisinin içine gömülmüş cam parçalarını ayıklıyor, kanayan yerlerini mendiliyle siliyordu. Acısını unutmuş, gg'nin peşinden koşuyordu.

Nehrin kıyısına çıkan sokak boştu. Ortalıkta derin bir sessizlik vardı. Ne bir kimse görünüyordu, ne de bir ses işitiliyordu.

Polis arabasının canavar düdüğünü duydu. Polis arabaları

dört bir yana dağılmış, kendisini arıyorlardı. Rudi muhakkak bir yerlerde saklanıyor olmalıydı.

Apartmanların sokağa bakan pencerelerindeki ışıkların hepsi sönmüştü. Adamı elinden kaçırdığı için Rob bir türlü kendini affedemiyordu. Tuğla bir duvara ağrıyan sırtını yasladığında iki büklüm olmuş birinin, hıçkırarak ve zig zaglar yaparak tavşan gibi kaçtığını gördü.

Tam o sırada kendisini yakalamak için bir el uzanmıştı arkasından. Bıçak başının üstünden vınlıyarak geçerken, Rob kendini yere atıvermişti. Bir dakika sonra ayağa kalktığı anda ne sağında, ne solunda ve ne de arkasında kimse yoktu.

İki kez susturucu takılmış bir tabancanın ateş edildiğini duydu. İki büklüm olmuş koşarken kaldırımın üzerindeki kan lekelerini gördü.

Bir bodrum katından çıkan cadı suratlı bir kadın parmağıyla yerde yatanı gösterdikten sonra: «**Er ist besoffen,**» dedi.

Adam sarhoş muydu da yere serilmişti? Bacaklarını iki yana açmış, yerde yatıyordu. Az önce atılan kurşunlara hedef mi olmuştu yoksa? Yüzü koyun yatan adam dönmek için son bir çaba harcayarak, kaldırımından aşağıya düştü.

Cadı yüzlü kadın: «Oh, iyi oldu. Hakettiğini buldu,» diye söylendi.

Rob cansız vücudu ayağıyla itti. Rudi'nin soluk mavi gözleri bilinmeyen bir yere takılmıştı. Polis arabalarının olay yerine gelmeleri ancak birkaç dakika almıştı.

Dizlerinin üstüne çöken Rob, gg'nin dostunu, elindeki fenerin ışığı altında inceliyordu. Rudi artık hiç de güzel değildi. Rob, bu halinle artık bana hiçbir şey anlatamazsın, diye söy-

lendi. Ellerini cesedin boğazında ve göğsünde gezdirdi. Ciğerler canlılığını yitirirken, hava boşalır. Şimdi de öyle oldu. Parmaklarında yüzük yoktu. Rob, kadınları sevmezdin, karımın boynunu burmak istiyordun, değil mi diye içinden geçirdi. Yaralı bir hayvan ölürken cinsiyet organı sertleşir ve boşalma olur. Tabiat ana, sanki «Yaşıyorum daha,» demek ister. Sende de aynı şey oldu mu, Rudi? Bunu bana Jason'un laboratuvarındaki adamlar söylemişlerdi.

Görünürde kan yoktu. Rob da zaten olacağını sanmamıştı. Bıçak karaciğerine girmişti. Acaba biriyle yüzyüze gelerek mi bıçaklanmıştı? Bıçağı çekip, plastik bir torbaya sardı. Rudi'nin üstünü dikkatle ararken, elleri paltosunun astarında bir şeye değdi. Astarı çakısıyla keserek, sert cismi dışarı çıkardı. Bu, boğmak için kullanılan vidalı bir yaydı.

İki eliyle gömleğini parçalayarak açtı. Adamın göğsünde bir dövme vardı: AEIOU.

El fenerini söndürerek, Rudi'nin cesedi başında titreyerek, durdu.

Gözlerinin önünde karısının saçları, ve «Sevgilim, beş sesli harf bir arada neyi ifade eder?» diye soran hali canlandı.

Şimdi Rudi'nin cesedi başında yumruklarını sıkmış dururken: «Bu harfler şimdi bana ne ifade ediyor?» diye söyleniyordu.

Flix bu dövmeyi daha önce nerede görmüştü? Bu ölüyü tanıyor muydu? Kendisinden sakladığı ilişkileri mi olmuştu? O gece telefonda konuştuğu adam kimdi? Tek bir kelimeyle kim «Hayır,» demişti? Sonra da telefonu kapatıp, kendisine dönmüştü. O gece her şey alt üst olmuş, aralarına buzlar, şüpheler girmişti.

Sevdiği adam tarafından bıçaklanan Rudi, ölü olarak yattarken, aklındaki bir sürü boşlukları dolduruyordu. Rob acıyla, Flix neler yaptığının hesabını bana verecek diye düşündü.

BAŞI çatlarcasına ağrıyordu. Az sonra polisler işe girişecekler, Jason'un karargâhındaki morgda işportacının yanına biri daha girecekti.

Radyosunu çıkarıp, çağırma işareti verdi.

«LYC-5 arıyor. Tamam.»

«LYC-5'e. İşler nasıl gidiyor? Neredesin? Tamam.»

«LYC-5'den Hutch'a. Rıhtımın bu tarafında, itfaiyenin kuzeyinde.»

«Silah atılan yer neresi. Tekrar ediyorum. Silah atılan yer neresi?»

«Şüpheli kişi Alpenstock Barında bulundu. Fakat kaçtı. Tekrar ediyorum kaçtı. Tamam.»

«Konuşan Komiser Justini. İki kurşunun nereden atıldığını bildirin.»

«Komiser Justini, ateş edilen yeri aramayın. Tekrar ediyorum. O bir aldatmacaydı. Benzininizi boş yere harcamayın.»

«Ne demek istiyorsunuz?»

«Dediğimi. Silah sesleri sizi dağıtmak içindi. Tekrar ediyorum. Silah, polis arabalarını şaşırtmak için atıldı.»

«Mahsus mu atıldı?»

«Mahsus.»

«Yerinizi bildirin. Tekrar ediyoruz. Yerinizi bildirin. Tamam.»

Rob yerini bildirdi.

Uzaklarda polis arabalarının dönen kırmızı ışıklarını gördüğünde çağırma işaretini verip: «LYC-5'den Hutch'e,» dedi. «Yanımda Rudi var. Jason'a sesleniyorum. Rudi yanımda.»

Jason endişeli ve yüksek bir sesle: «LYC-5. Jason konuşuyor. Sakin olun, Bay Schuyler. Onu...»

«Buraya bir morg arabası yollayın. Çünkü Rudi öldü.»

ONSEKİZİNCİ BÖLÜM

İŞPORTACININ BİR MERMER taşın üstünde yattığı kutu biçiminde oda o kadar soğuktu ki içerdeki polis şapkasını bile çıkarmamıştı. Jason'un dediği gibi, işlerin kesat gittiği zamanlar York Caddesindeki dükkânında sinek avlayan bir domuz kasabına benziyordu. Branda bezinin altında yatan Rudi ile işportacı hayattayken birbirleriyle tanışmışlardı.

Üstübaşı formaldehid kokan, beyaz önlüklü biri ile Parmak İzi Bölümünde çalışan bir diğeri arasına gelip işportacıyı ölüm uykusunda bile rahat bırakmıyorlardı. Uçları asitle yanmış parmakları inceleyip, laboratuvar raporunu tamamlayan adam morgdan dışarı çıkarken bekleyen polise: «Keyfine bak, dostum. Fakat sakın burada sigara içme,» dedi.

Bu sırada Jason önündeki not defterine, «Her ikisi de yabancısı. Parmak izlerinin kaydı yok. Yakınları da bilinmiyor,» diye yazıyordu. Yardımcısı köşe başında park etmiş bir morg

kamyonunda bekleyen Adli Tıp Doktoruna bu iki ölüyü teslim etmek istemiyorsa da, onları daha fazla elinde tutamayacağını biliyordu. Kimya Bölümü, ölümler üzerindeki kan lekeleri, hayvan ve insan kılları üzerinde benzidin testini yapmıştı. Bir toksikolojist tarafından yapılan kazurat tahlilinde de eroin, alkol, nikotinik asit ve meni bulguları elde edilmişti. Vücutlarının her hücresi mikroskop altında incelenmişse de, insanların konuşamamaları tabii çok kötü olmuştu. İşportacı acemi eller tarafından boğulduğu için gg tarafından boğazlanmadığı ortadaydı. Büyük bir ihtimalle bu işi Rudi yapmıştı. Rudi'nin bıçaklanması da Prusya'nının her zaman kullandığı usule uymuyordu. Bu iki nokta şimdi Jason'ın aklını karıştırıyordu.

Adli Tıp cerrahları, CIA adamlarının bulduklarından fazla bir şey bulamayacaklardı. Adli Tıp ile aralarında bu yüzden güçlü bir rekabet vardı.

Jason, bir komiser yardımcısı, bir komiser, bir polis müfettişi, cinayet masası dedektifleri, Nehir Kıyısı Karakolundaki polisler ve Manhattan Su Yolları Devriye Şube Müdürüyle bu konuyla ilgili bir toplantı yaptığı sırada sokaktan gelen bir patlama ile hepsi ayağa fırlamıştı. Oysa «YIKIM SAHASI GİRMEK YASAKTIR» diye yazan levhaların gerçek olduklarını ispatlamak için patlamalar Jason'un emriyle yapılmıştı.

Ulusal güvenlikle ilgili olarak yasaların kendisine verdiği geniş yetkileri istediği gibi kullanabilecek bir kişi olduğunu bilen toplantıdakiler, sabırla oturmuş ve Jason'u dinlemişlerdi.

Jason viski şişesini masanın üzerine bırakıp elinin altındaki düğmelerden birine bastı. Az sonra Rob içeri girdi.

«Rudi'nin üstünde kedi kıllarının bulunması çok garip. Onun benekli bir köpeği vardı. Birinin kedisini kucağına almış olacak.»

«Başka ne var?»

«İşportacının ayakkabılarındaki toz ve pislikler de incelendi. Tabanında, buralarda bir yerlerde yatıp kalktığı, terk edilmiş bir bira imalâthanesinde üzerine bastığı gübre bulunmuş.»

Jason viski bardağını Rob'a uzatarak: «Çok uykusuz görünüyorsun,» dedi.

«Ben iyiyim. Cesetleri geri verecek misin?»

«Evet,» diyen Jason dahili telefona: «Biri gidip, polise cesetleri gelip, almalarını söylesin,» diye seslendi.

«Bay Schuyler. Vaktimiz gittikçe azalıyor. İşin kontrolundan çıkmasını istemiyorum. İşlenen iki cinayette de hoşuma gitmeyen karanlık noktalar var. Bir de anlaşmazlıklar çıkıyor ortaya.»

«Ne gibi?»

«Nehir üzerinde yaptığın inceleme. Limon Polisi işlerine burnunu sokmanı istemiyor. Su Yolları Müdürü, iskelelerden birine içlerine projektörler gizlenmiş sahte babalar dikmek için senin emir verdiğini söyledi.»

«Düşmanı yakındaki birkaç blok arasında kısıtıp, başkalarıyla ilişkisini kestiğim zaman, gideceği tek yer balıkçıların toplandığı o iskele olacaktır. Sen de böyle söylemedin mi? Işıksız seyreden çok süratli bir motor kurtulmak için ona yeter. Onu artık ben de gördüm ve işi geciktireceğini biliyorum. Tuzaga düşeceğini sanıyorum.»

«Sen bir çeşit kumar oynuyorsun. Suikast planları suya düşecek ve o da Münih'teki örgütüne geri dönmek zorunda kalacak. Öyle değil mi?»

«Evet.»

«Fakat bu adamın özenle seçildiğini ve fanatik tethişçiler

tarafından eğitildiğini unutuyorsun. İşini başaramadan kaçmaya kalkarsa Partidekiler onu beş dakika bile yaşatmazlar.»

«Ben sadece onu büyük bir yanlışlık yapmak zorunda bırakmak için biraz zaman istiyorum .İş bir süre gecikmeli.»

«Gecikmek mi? Oysa sen gecikmelerden hiç hoşlanmazsın.»

«Onun belini kırmamamı sen söylemiştin.»

«Evet, öyle demiştim.»

«Rudi gibi teneşir tahtasında yatmasını istemezsin.»

«İstemem elbette.»

«Sen canlı ve konuşan adam istiyorsun.»

«Evet,» diye karşılık veren Jason bir takım şıklar üzerinde düşündü. «Eğer başarılı olursan, Schuyler, adamın rıhtımından kaçmaya teşebbüs edeceğine ben de inanıyorum.»

«Onların motorlarından biri adamı almaya geleceğinden bu bölgede tertibat aldırmaya çalışıyorum. Adamın teşebbüsünü durdurmak ve motorun kıyıya yanaşmasını önlemek. Yer hakkında bazı planlarım var ama şimdilik bir açıklama yapamayacağım. Sahte babaların yerleştirilmesini tasdik ettin mi?»

«Evet.»

«İyi. Şöförüm Harris balıkçı iskelesini göz altında bulunduruyor.»

«Biliyorum.»

Jason da bir takım tedbirler almış ve karşısındaki adamın çocuklarının peşine ajanlarını takmıştı. Fakat karısı hakkında gelen haberlerden hiç hoşlanmıyordu. Oysa kadının davranışlarına da karışmak imkânsızdı. Kadının bir başkasıyla ilişki kurması Schuyler'in özel hayatıyla ilgili olduğundan, meseleyi onun çözmesi gerekti. Kadının sevgilisiyle arasına girmek CIA'nın işi değildi. Kadının gündüzleri şehirde yaptıklarına en-

gel olamazlardı. Schuyler'in alımlı karısı işini serinkanlılıkla görüyordu.

«Peki, karın nasıl?»

«Karım, koruma memurlarının peşine takılmasından nefret eder.»

«Bay Schuyler, sen dikkatli, dik kafalı ve sert bir adamsın. Tam bir profesyonelsin. Tıpkı sert kullanılan bir makina gibi. Gizli İstihbarat Servisinin direktörü olarak ben, seni rahatsız edecek yayları biraz gerersem tekler veya kırılır mısın? Hayır. Sen işini bilir ve bildiklerinin çoğunu da kendine saklarsın. Alpestock Barındaki karşılaşma gibi bana bazı gerçekleri anlattın ama ben aradaki boşlukları da doldurmanı istiyorum.»

Rob sesini çıkarmadan gözlerini kırıştırdı.

Jason yandaki masanın üzerindeki ses alma makinasına doğru giderek, «Alpenstock'ta geçen konuşmaları tekrar dinleyelim,» dedi.

Rob, bardaki kızların tiz sesleri ile gürültülü müziğe karışan konuşmaları dinlemeye başladı. «Güzel karısı... onunla buluşacaksın demek... İşini bitiriver... Gecikme... Hepimizi tehlikeye atıyorsun... Onu bir daha görme... İlişki kurma...»

Jason karşısında oturan adamın yüzünün donduğunu görüyordu.

«Ne dersin, Schuyler? Muhabirlik yaptığını bilmeden bu işi yapan bir kadın var. Fakat adamı kıstırdığımızda onun peşinde kimlerin olduğunu ve nerede haklayacağımızı adama bildirecek gibi görünüyor.»

«Buna inanmıyorum,» diyen Rob'ın göğsü sıkıştıyordu. «Bunlar Rudi'yi müşkül durumda bırakmak için gg'nin uydurduğu yalanlar.» Masaya bir yumruk indiren Rob az sonra: «Pe-

kalâ,» dedi. «Gg'nin apartmanlarda oturan bir kadınla ilişkisini kabul edelim. Ne olacak?»

«Gg'nin burada oyalanmasının nedeni bu kadın olmalı,» diyen Jason, Rob'u daha fazla sıkıntıya sokmamak için sözü burada kesti.

«Pekalâ. Gg bu kadına âşık olsun. Fakat on gün sonra Washington'da yargıyla randevusu var.»

«Daha iyi ya.»

«Neresi iyi?»

«Gg, karının büyükbabasıyla görülecek hesabını şimdilik bir kenara bırakmış gözüküyor. Oysa burada bulunmasının nedeni bu hesabı kapatmaktı.»

«Kadının kim olduğunu biliyor musun?»

Jason arkasını döndü ve cebinden çıkardığı sigara tabakasından zorlukla bir sigara aldı. «Kadının kimliği önemli değil.» Elindeki sigarayı ağır ağır döndürerek ekledi. «Fakat konuşmada adı geçen kadın nedeniyle sana biraz daha zaman tanıyacağız.»

Rob biraz düşündükten sonra karşılık verdi.

«Onu halâ canlı yakalamamı istiyor musun?»

«Silah kullanmaya çok meraklısın, Schuyler. Karışık durumlarda hemen silahına sarıldığını başından beri biliyoruz. Bu iş için seni görevlendirmeye karar verdiğimde, sicilindeki bu kusurunu anlayışla karşılamıştım.»

«Şimdi öyle düşünmüyor musun?»

«Fikrimi değiştirmiş değilim.»

Terfi edecek genç adamlar tarafından teşekkür edilmeye alışkın Jason, Rob'un karşılık vermemesini yadırgadı. Karşındaki adam ötekiler gibi değildi demek.

Önündeki notlara bakarak: «Ya aradaki boşluklar, Schuyler?» diye sordu.

Rob, Al ve Lottie'nin Alpenstock barına gittiğini, oraya neden gittiğini bilmediğini, belki de yağmurdan kaçmak için o bardan içeri girdiğini söyledi.

Evet, Alpenstock Barının atletlerin ve denizcilik sendikası-na mensup adamların toplandığı yer olarak büronun şüpheli yerler listesinde yer aldığını biliyordu.

«Şüpheli kişiyi tanıdın mı?»

«İlk bakışta tanımadım.»

«Rudi'yi içeri girerken mi gördün?»

«Rudi'nin köpeği benim arkamdan geldi. Bana yol göstermesini istedim.»

«Hayvanlara güvenir misin, Schuyler?»

«Evet. Onlar çoğu kez insanlardan daha akıllı ve temizdirler.»

«İnsanlar hakkında pek iyi düşünmüyorsun.»

«Bu meslekte başka nasıl düşünebilirim?»

«Benden hoşlanmıyorsun, değil mi, Schuyler?»

«Hayır.»

«Neden?» diye soran Jason neşelenmişti.

«Çünkü emir almak için sana geliyorum.»

«Öyle, tabii. Seni harcıyorum gibi bir halim mi var?»

Rob sesini çıkarmadan Jason'a baktı. Neden sanki, «Size hayranım. Saygı duyuyorum,» dememişti? Bunları söylemek için artık çok geçti.

«Seni sirk cambazı gibi oynatan, gösterişe meraklı bir he-rif olarak mı görüyorsun beni?»

«Hayır. Sen iyi ameliyat yapan ve ameliyatın sonunda ya-

rayı dikmeyi gençlere bırakan bir cerrah gibisin,» diye karşılık veren Rob bilmeden çok yerinde bir cevap vermişti.

Bir süre sessizlikten sonra Jason notlarını eline aldı.

«Alpenstock'tan dışarı çıkıp, sokakta koşarken iki el ateş edildiğini duyduğunu söylemiştin. Bu sesler nasıl bir silahtan gelmişti?»

«Silah, kısa tetikli, sekiz mm'lik bir Mark Four'du sanırım.»

«Mermiler ne yöne atılmıştı?»

«Bilmiyorum. Ben kaçan adamın peşindeydim.»

«Yani kimin?»

«Rudi'nin. Sis yüzünden görüş mesafesi çok kısaydı.»

«Bıçak sana mı, yoksa Rudi'ye mi atılmıştı? Nereden?»

«Arkamdan atıldı, başımın üstünden geçti. Ben kaldırımın üstüne yapışmıştım. Ateş ederek, polislerin dikkatini başka yere çekmek istediler.»

«Kim ateş etti?»

«Nereden bileyim? Prusyalı olabilir.»

«Rudi'yi öldüren bıçak ise...»

«Karnına gömülmüştü. Yüzyüze geldiği biri tarafından bıçak karnına saplanmış.»

«Yani Rudi'ye hücum edilmedi? O da bundan şüphelenmemiş miydi?»

«Hayır. Evet. Hayır. Bıçak Rudi'ye çok yakın mesafeden sokulmuş.»

«Tanıdığı bir adamla kucaklaşmış gibi mi?»

«Evet. Sonra kıskanç âşığı ortadan kaldırmak için bıçağı karnına saplayıvermiş.»

«Schuyler, sen bu adamla barda oturdun. Onunla konuştun mu?»

«Evet. Onun kimliğinden şüphelenmeye başladıktan sonra.»

«Nasıl anladın?»

«Şu senin kırmızı suratlı, şişko adamın bana daha önce söylemişti. Sezar saçlı, eski bir subay kaputu, pahalı kol düğmeleri, altın çakmak. Eldivenlerini de çıkarınca, parmaklarının arasındaki deriyi gördüm.»

«Neyi?»

«Sağ elinin üç parmağının bir deri tabakasıyla birbirlerine yapışık olduğunu sen bana söylemiştin.»

«Elinden nasıl kaçtı?»

«Silahım olduğunu ve ateş edersem onu öldürmeyeceğimi fakat konuşabilmesi için sadece felçli hale getireceğimi söyledim.»

«Şizofrenli birinin anlayabileceği güçlü bir tehdit bu.»

«Barın karartılması için bazı işaretler yaptı. Sonra da başıma viski bardağını indirdi.»

Jason karşısındaki adamın alnındaki morluğa baktı. Ajanların çoğu aldıkları yaralardan söz ederlerdi ama bu adam bundan hiç bahsetmemişti. Bir polis ambulansındaki memur tarafından karanlık sokakta dikilen yara saç diplerine kadar uzanıyordu.

«Rudi'yi neden bıçaklamak gereğini duydu dersin?»

«Dediğim gibi. Kıskanç âşığının başına belâ olmaması için.»

«Neden başına belâ olacaktı?»

«Kıskançlık yüzünden çıkaracağı tartışmalarla.»

«Bu yeterli bir neden değil, Schuyler. Bence Rudi sevdiği adamın asıl görevinin ne olduğunu biliyordu. **Gg** bunu söylememiş olsa bile, sevdiği adamın önünde önemli bir görev olduğunu biliyordu. **Gg**, Yorkville'de bir kadınla kurduğu ilişki

yüzünden görevini ihmal ediyordu. Bu nedenlerle, **gg** Rudi'yi ortadan kaldırmak gereğini duymuş olabilir. Rudi çok şey biliyor ve tehlikeli olmaya başlıyordu. Ayrıca, Rudi'nin hareketlerini artık kontrol edemeyecekti. Çünkü kıskançlıktan gözü dönen homoseksüel bir adamın davranışlarını kontrol altına almak imkânsızdır. Sevdiği adamın bir kadının özlemini duyması dayanılmaz bir şeydir. Kadının daha çekici olması -burada da Rudi kadından 'adamın güzel karısı' diye söz etmiş-dehşet verici bir şeydir. Ve bu nedenle Rudi şimdi karnında bıçakla birkaç oda ötemizde yatıyor. **Gg** onu öldürmek zorunda kaldı. Yoksa Rudi sözü geçen kadına saldıracaktı. İnan bana, Schuyler, bu kadın bir orospu olamaz. Muhakkak, son derece alımlı, elde edilmesi çok zor bir kadındır. Gene de şanslı sayılırsın, Schuyler.»

«Neden?»

«Çünkü başın bir de kadın katiliyle derde girmeyecek,» diyen Jason **acaba gerçekten öyle mi**, diye düşünmekten kendini alamadı.

Rob parmaklarıyla oynayarak, Jason'ın bu sözü üzerinde düşündü. Bu sözlerin ardından anlayamadığı bazı şeylerin geleceğini sezdi.

Jason yumuşak bir sesle söze başladı.

«Perdenin az da olsa aralandığının farkında mısın? Senin bu işte gösterdiğin ısrar onu harekete geçirdi. Öldürmek arzusuyla yanıp tutuştuğunu gösterdi. Zengin, kültürlü, modern kadınları baştan çıkardığını biliyoruz. O öldürerek, boğarak zevke varıyor. Bu onun cinsel içgüdü. Böylelikle kendisine karşı, iktidarsızlığını kapatıyor. Rudi'yi bıçaklarken ise kendini kaybetti ve kendisini tehdit eden sevgilisini ortadan kaldırdı. Ayrıca, nasıl işportacının bizim dikkatimizi başka yere

çekeceğini düşündüyse, Rudi'nin ölümünün de aynı şeyi yapacağını sandı. Biz onunla meşgul olurken, kendisi de burada istediğini yapacak ve yoluna devam edecekti. Fakat hata yaptığının farkında değil, çünkü kendi kurallarını kendi koyuyor o. Yaptığı her hareketi temize çıkarmak için kendince bir neden buluyor. Kendisinin yanlış bir davranışı asla olamaz onca. Hata yaptığını bir kere kabullense, dünyası başına yıkılır. İktidarsızlığından korktuğu için erkekliğine çok önem veriyor. Bugünden sonra neler yapabileceğini kestirmenin imkânsız olduğunu aklından çıkarma. Peşinde olduğu kadın için çok tehlikeli olabilir.»

«Nasıl?»

«Çünkü, Schuyler, iştah duyduğu her şeyden nefret edebilir. Kadının kendisini geciktirdiğini biliyor. Eğer ona sahip olmazsa, duyguları bir anda değişebilir ve kadını boğabilir.»

Rob karşılık vermedi.

«Ne düşünüyorsun, Schuyler?»

«Bunların sadece tahmin olduğunu.»

«Hayır. Düşündüğün bu değildi, Schuyler.»

«Pekâlâ. Ne olursa olsun şu işi bir an önce bitirmeyi düşünüyordum.»

«İyi. Fakat bir şey daha olacak.»

«Evet, var.»

«Nedir?»

«Boşlukları doldurmamı istedin. İşte biri. Bunu Rudi'nin ceketinin astarının içinde buldum.»

Rob naylon ipi Jason'ın masasının üzerine koydu. İplikler birbirlerine dolanmış ve uçları birleştirilmişti. Jason bir düğmeye bastıktan sonra, içeri bir laborant girdi. Naylon ipi cımbızla tutan Jason, adama uzattı.

«Şuna bir bak ve raporunu bana ver.»

«Ne yapacağım bununla, efendim?»

«Kan izleri var mı, bir bak bakalım. Uçlar zehirli olabilir,» diyen Jason çantasına evrakları doldurmaya başladı. «Washington'a uçmam gerekiyor.»

Az sonra da: «Cesedin göğsünde dövme var,» dedi.

«Biliyorum.»

«Dövme ne anlama geliyor acaba? Bulabildin mi?»

Rob: «Hayır,» diye karşılık verdi. «Fakat eve gidince karıma sorarım. Bilmece çözmekte çok ustadır.»

ONDOKUZUNCU BÖLÜM

VİTRİNDEKİ TABELADA «Her Çeşit Şurup Bulunur. Ferahlatıcılar, Esanslar, Nadir Otlar, Parfümler.» yazıyordu.

Dışardan gelen bir motosiklet sesiyle başını kaldıran Şurupçu, kavanozların arkasından vitrinin önündeki kadını gördü. Kadının elinde bir alışveriş çantası ile kalem vardı. Dükkânı rıhtıma ve terk edilmiş bira imalâthanesine giden yolun üzerinde olduğundan şurupçunun fazla müşterisi yoktu. Bu kadın ne arıyordu acaba? Ahududu şerbeti mi yoksa parfüm mü? Kocasına vermek için aşk iksiri de arayabilirdi.

Dar yüzlü şurupçu dükkânı ayakkabı tamircisi ile ufak bir kumaşçının arasındaydı. Yabancı yazı stiliyle çeşitli ot ve kokuların adları etiketlere yazılmıştı. Flix renksiz bir sıvının ötekilerden ayrı olarak durduğunu gördü. Etiketle, 'Mine Çiçeği' yazıyordu. (**Verbena officinalis**) 'Eski zamanların kutsal otu. Kuduz hayvanların ısırıklarına iyi gelir ve zehirin vücuda yayılmasını engeller.' Flix ürperdi.

Onu buraya çeken neydi? Vitrindeki garip ot ve koku adlarını okuyunca sanki uzak ülkelere gitmiş gibi olmuştu. Ne arıyordu? Karanlık çöktüğüne göre neden burada oyalanıyordu? Ne alacaktı sanki? Dondurmanın üstüne dökülecek şerbet mi? Mine çiçeği yağı mı, portakal çiçeği suyu mu, yoksa sedir ağacı kokusu mu? Hayır. Rob'un rıhtım boyunda dolaşmamasını söylemesine rağmen, nedenini bilmediği bir duyguyla burası onu çekmişti.

Parfümlerin üstündeki tabelâda, «Sececeğiniz Kokuyla Kişiliğinizi Belirtirsiniz,» yazıyordu. İspanya Geceleri, Asla Hayır Deme, Gitmemelisin, Bir Kez Yeterli Değil, Büyüleyici, Tatlı Büyü, Sabah İçin Değil...

Flix farkında olmadan kokuların adlarını yazarken Şurupçu içerden ona bakıyordu. Az sonra rafların önünde aceleyle gezinip, belirli esansların ve otların yerlerini değiştirdi ve kavanozların tozunu alır gibi yaparak Flix'i izlemeye devam etti. Bu kadına dükkânının yerini kimin gösterdiğini bir türlü çıkarıyordu. Sarı pantolon takım giymiş, altın bilezikler ve sarı eşarp takmış kadın eğlenmek için alışveriş yapan, soylu birine benziyordu. Vakit geçti. Işıkları söndürüp, dükkânı kapatmak zamanı gelmişti ama korkuyor ve emin olmak için bekliyordu.

Flix ise yazmaya devam ediyordu. «Gül Yağı, Anason, Tatlı Otlar, Sedef Otu, Meşe Yaprakları, İspanyol Yosunu, Turunc Suyu, Limon Ruhı...»

Şurupçu, kadının arkasından eski model bir Mercedes'in ağır ağır geçtiğini gördü. Soğuk soğuk terleyen avuçlarını oğuştururken, kadına ne vereceği hakkında kendisine bir talimat verilmediğini düşünüyordu.

Kadın yazmayı bırakmış, önündeki nota hayretle bakıyor-

du. «Anason... Ekalüptüs... Incense (Buhur)... Orange Oil (Portakal Yağı)... Unique (Emsalsiz)... Kelimelerin baş harflerinin altı çok hafif olarak kırmızı kalemle çizilmişti.

Flix birdenbire birinin içerden kendisine baktığını anladı.

Çantasını karıştırarak bir sigara yaktı ve bir başka sıradaki tüplerin üstünü okumaya başladı. Japonica (Kamelya)... Almond (Badem)... Sassafras (Amerika'ya mahsus bir ağaç)... Ormonde... Nectar (abı hayat)...

Bu kez ortaya sadece bir ad çıkmıştı. JASON. Bu ad Flix için bir anlam taşımıyordu. İçeri girip bir şeyler almaya karar verdi. Bu arada gözlerini de dört açacaktı.

Flix kapıyı itince bir çingirak çaldı. Görünürde kimse yoktu. Burnuna uzak adalardan gelen tozlu, serin baharat kokusu geliyordu.

Dükânın arka tarafından ufak tefek bir adam ortaya çıktı.

«Siz buranın sahibi misiniz?»

«Ja (evet). Ne istemiştiniz, Bayan?»

Adam başını yana eğmiş, garip bir gururla Flix'e bakıyordu. Burnu bir zamanlar, biri tarafından kırılmıştı.

«Nane ruhu var mı?»

«Dış ağrısı için mi, yoksa hasta kocanız için mi?»

Adamın tezgâhın üzerinde gezinen hayvan pençesine benzeyen kılıklı elleri tezgâhın altındaki ses alma makinesinin düğmesini arıyordu.

«Evet, kocam için. Yemeğine koyacağım.»

«Nane ruhunu yemeğe mi koyacaksınız?»

«Belki arasına koyarım. Yani kuzu kızartması filan yaptığım zaman.»

«Bayan, ne demek istediğinizi anladım ama böyle bir şey

istemek için çok güzelsiniz. Bu şişelerde aşk iksirinin bulunduğunu mu sanıyorsunuz?»

Adamın bu sözlerine her ikisi de güldü.

«Hanımefendi, burada büyü satılmaz.»

«Biliyorum. Sizi bana salık verdikleri için buraya geldim.»

«Kim?»

«Oh, komşular... Bayan Schultz.»

«Ja, anlıyorum,» diyen adam böyle biri olmadığını biliyordu. «Belki **die Kinder** (çocuklar) için tatlı bir şurup istersiniz?»

«Ben başka türlü bir şey istiyorum. Bir yemeği kocama hatırlatacak yeni bir tad.»

«Elimdekileri size göstereyim.»

«Lütfen. Zaten ben de bazılarının listesini çıkardım.»

«Liste mi çıkardınız ?Dükkânımdaki mallarını listesini yapmanızı kim istedi?»

«Kimse istemedi. Hem neden istesinler?»

Adam Flix'e bakarken, kadının gerçekten doğru söyleyip söylemediğine karar veremiyordu. Canı sıkılmıştı.

«Ben yemek pişirmesini çok severim. Burada sattıklarınız öteki yerlerdekinden o kadar farklı ki.» Flix tezgâhın arkasına geçmiş, şişelerin arasında dolaşıyordu. Raspberry (ahudu), Aroma (güzel koku), Caramel (karamel), Essence of... (... ruhu). Ortaya Race (Koşu) diye bir kelime çıkıyordu... Flix adamla gülüp, konuşarak şişelerin etiketlerini incelemeye devam ediyordu. Fluorescence of Orange (Portakal Işığı), For (İçin) diye yeni bir kelime miydi bu acaba?... Tincture of Almond (Badem Ruhu), Limon, Licorice (mayan kökü), Mandarin (mandalina), Anise (anason), Nectar (abı hayat). Bu kez meydana gelen kelime TALL MAN (UZUN BOYLU ADAM) idi. Rob da uzun boyluydu...

«Şişelerin yerlerini değiştirmezseniz iyi olur.»

Kim için iyi olacaktı? Etiketlerin baş harfleri neden kelimeler meydana getiriyordu? Bu sadece bir rastlantı mıydı? Fakat hemen önündeki bir kâğıtta, «Try **S**weet **O**il of **O**range **N**ow (Tatlı Portakal Yağını Şimdi Deneyin) diye yazıyordu. İşte gene bir kelime karşısındaydı. **S**OON (Yakında). Flix elini uzatıp, kâğıdı tutacağı sırada adam kâğıdı ters çevirip, üzerine abandı.

Kıllı elleriyle Flix'in elini okşayarak: «Hanımefendi, bir derdiniz var gibi görünüyor,» dedi. Flix eline köpek dokunmuş gibi olmuştu. Şurupçu gerçekten dost biri miydi?

«Buralarda mı oturuyorsunuz?» diye soran adam kadının izlendiğini bildiğinden telâşlanıyor ve bir an önce onu dükândan çıkarmanın çaresini arıyordu.

Flix, evet anlamında başını sallayarak: «Ahududu Şerbeti ile krema istiyorum,» dedi.

Adam istenilenleri hazırlarken Flix ekledi: «Çocuklar için iyi bir değişiklik olacak. Tatlı yerine çoğunlukla süt-lâç yerler de.»

Adam kendi çocuklarını hatırlamış ve boğazı düğümlenmişti. Yutkunarak, düzgün olarak yerleştirmek için aylarca uğraştığı, şimdi kadın yüzünden karmakarışık olan şişelere baktı.

Mendiliyle ağzını silerken, öfkesini müşteriye belli etmemesi gerektiğini düşünerek sakın olmak için kendini zorluyordu.

«Buraya bakın, Bayan. Gerçekten çocuklarınız ve kocanız için mi istiyorsunuz bunları?»

Tezgâhın üzerinden eğilerek kendisine bakan adamın gözleri Flix'i korkutuyordu.

«Buraya neden geldiniz?»

«Çünkü burası çok değişik...»

«Benden size kim söz etti?»

Flix başını salladı. Ürperiyordu. Yok canım, bu adam sadece yaşlı bir şurupçu diye kendi kendini kandırmaya çalışıyorsa da bir profesyonel olduğunu anlamıştı.

Adam tezgâhın altındaki ses alma makinesinin düğmesine bastı.

«Pekâlâ. Biz dostuz, değil mi? Sizin gibi evde kocasını bekleyen güzel bir kadın için, ben...»

«Hayır, hayır. Geç kaldım. Çok oyalandım...»

«**Ach, die Kinder** için tatlıyı hazırlamadan ve sizin için de özel bir şey vermeden gidemezsiniz.»

Adam bir şarkı mırıldanarak, şişeleri eline alıyor ve bir şeyler hazırlıyordu.

Doğrularak: «Memnun olmadınız mı?» diye sordu.

Flix az önce yazdıklarını yırttığında kâğıt parçaları kartaneleri gibi adamın ellerinin üzerine düştü.

«Teşekkür ederim. Çok memnun kaldım,» diye gülümsemediği anda kapıdaki çingirak çaldı. Adam bakışlarını kapıya çevirdiği anda Flix de birden geriye döndü. Fakat orada kimse yoktu.

Eski model Mercedes yeniden kapının önünden geçti. Adamın yüreği çarpıyor, kendini tehlikede hissediyordu.

Flix adama endişeyle bakıyordu. Varlığı bu adamı neden ürkütüyordu? Şurupçu gözleriyle yanımda biraz daha kal der gibi yalvarıyordu sanki. Dükkândan gitmesi gerektiğini bildiği halde, orada kaldı.

«Sadece bende olacak bir koku hazırlamanızı istiyorum.»

«Saklı cazibenizi ortaya çıkarmak için mi? Elbette hazırlarım.»

Şurupçu, şişeler üzerinde gözünü gezdirdikten sonra kollarını iki yana açarak: «Bekleyin, hanımefendi. Sizin için öldürücü bir şeyim var,» dedi. Arka odaya geçip, küçük bir şişeyle döndü. Kadın şimdi bu şişeyi arabadaki adama verirse, her şeyi anlayacaktı.

«Nedir bu?»

«Mine Çiçeği - kutsal ot. Adı Juno'nun Göz Yaşlarıdır. Zehirin öldürücü gücünü yok eder.»

Flix kuruyan dudaklarını ıslatarak, zorla gülümsedi.

«Öldürücü bir şey mi?»

Adam şaşırmıştı. «Hayır. Sadece uyuşturur ve cezbeder. Bununla emniyette sayılırsınız. Bir dostunuza verin.» Şişenin içindeki sıvının rengi pek koyu değildi.

«Birine mi vereyim? Neden?»

«İthâl etmek çok pahalıdır. Dikkat edin.»

«Pekâlâ. Bir tadına bakabilir miyim?»

«**Tadına bakmak mı?**»

Flix şişenin kapağını açarken, adam kapmak için ileri atıldığında şişe yere düşüp, parçalandı.

«Neden yaptınız bunu?»

«**Bayan, bu sizin için değildi.**»

«Kime verecektim onu?»

«Bilmiyor musunuz?»

«Nerden bileyim? Ne demek istediğinizi anlamıyorum.»

Adamın her tarafından kan çekilmiş, yüzü kireç gibi bembeyaz olmuştu.

«Juno'nun Göz Yaşları...» Flix şimdi adama acıyordu.

«Üzgünüm ama...»

«Önemi yok.»

«Bana zarar gelmesini neden istemediniz?»

«Anlamadım.»

«Burada tehlikeli bir şey oldu. Neydi bu?»

«Hiçbir şey, bayan. Bu semtte iyi müşterilerim fazladır. Tekrar geleceğinizi umarım.»

«Benim için özel bir koku hazırlasaydınız, ne kullanırdınız?»

«Mimoza ve öd.»

«Fakat bunu pek satamazdınız.»

«Doğru. Çünkü sizin gibi tek bir kişi var,» diyen adam duraklayarak etrafı dinledi. «Sizi bana birinin gönderdiğini sanmıştım.»

«Kimse göndermedi.»

«Bir daha buraya gelmeyin. Şimdi dükkânı kapatıyorum artık.»

Bu sırada vitrinin önünde Mercedes'i kullanan içeriye bakıyordu.

«Hasta gibisiniz. Size yardım...»

«Hayır, hiçbir şeyim yok,» diyen adam Flix'i yana çekti.

«Başınız dertte mi? Size yardım edebilir miyim?»

«Hayır. Lütfen, siz kendinize yardım edin, Bayan. Çıkın buradan. Çabuk. Haydi, gidin. Bayan, siz de tehlikeyesiniz. Lütfen inanın bana. Şu naneli çukolata şerbetini kızlarınıza verin.»

«Kızlarımı tanıyor musunuz?»

«Ja. Sizi de tanıyorum. Tanrı aşkına, gidin buradan. Artık kapatmalıyım.»

«Peki, gidiyorum işte.»

Flix kapıya yöneldiğinde geri dönerek: «Şimdi bana bunun neyi hatırlattığımı biliyorum,» dedi.

«Neyi?» .

Flix çevresine göz gezdirerek: «Tatlı Kayısı Yağı, Kaplumbağa Yağı, Okaliptüs, Demirhindi, Yabani Menekşe...» diye mırıldandı. «Din Kitaplarında Eski Ahit Bölümünde, **Her üç yılda bir Tharşiş'in donanması gelir ve altın, gümüş, fildişi, maymunlar ve tavus kuşları getirirdi. Sandal ağacı ve baharat... ve tatlı beyaz şarap...** diye yazar.»

«Evet, Bayan. Bu Birinci Krallar Bölümündendir. Bir de kötü mal getiren biri var.»

«Kim?»

«Bizim Herr. Benimle ilişki kurmanız için sizi buraya o gönderdi.»

Flix donakalmıştı. «Ben onu hiç tanımıyorum.»

«Bayan, **bişte**. Gidin artık. Gidin.»

Adam dükkânın içinden Flix'in küçük motosikletini çalıştırmasını seyretti. Karanlık çökmüştü.

Başını şişelerine döndürüp, bozulan harf sıralarına bakarken, çift taraflı çalışan her ajan gibi soğuk terler döküyordu. Kadının neden dükkâna geldiğini bir türlü çözemiyordu. Onun ziyaretine bir gerekçe bulamayacak, bulsa bile **gg** de zaten inanmayacaktı. Artık işi bitikti.

Kapı açıldığında ensesinde soğuk hava hissetti fakat arkasına dönmedi. Kadının banttaki sesini silmek için makinayı çalıştırıp, ışıkları söndürdü. Kadının can güvenliğini sağlayabilmek için elinden ancak bu kadar geliyordu.

Dua etmeye başladı. (**Ey Tanrım. Beni duy. Sen teksin. Ölümümün yaklaştığı şu sıralarda karımın ve zavallı çocuklarımla intikamını zamanında alamadığım için beni affetmen için yalvarıyorum...**)

Havada ıslık çalar gibi bir ses duyulduğunda siyah eldivenli bir el naylon ipi adamın boğazına geçirmişti.

Şurupçu, «Mine Çiçeği» etiketli şişeye uzandı. Vücudu uğuşmaya başladığı anda şişenin etiketini zar zor secebiliyordu. **Die Kinder** için... iyi bir casus... canını vermesini bilir... Son soluğunu verirken gözünün önünde sarı eşarp canlandı, burnuna mimoza kokusu geldi ve kadının müşfik halini hatırladı.

SCHUYLER'İN motosiklet üstündeki karısını izliyorlardı. Arabayı kırmızı suratlı adam kullanıyor, yanındaki esmer, genç adam da aralığa göz gezdiriyordu.

«Geri dön. Geriye dön.»

«Neden dönecek mişim?»

«Aklıma bir şey geldi.»

«Aklına gelenler için para vermiyorlar sana.»

«Kes sesini de geri dön.»

«Neden?»

«Schuyler'in Alpenstock'ta banda aldığı konuşmada Rudi ürkek bir sesle, 'Şurupçu. Adam dediklerimizi yapmıyor,' demişti.»

Kırmızı yüzlü adam frene bastı ve araba, lâstikleri gıcırdayarak köşeyi dönüp yeniden York Caddesine yöneldi.

Kapıyı tekmeleyerek açıp, karanlık dükkâna girdiler. Tel-ler kesilmişti. El fenerini çıkarıp, etrafı gözden geçirmeye başladılar.

«Allah kahretsin. Burası İspanyol haremî gibi kokuyor.»

«İspanya'da harem yoktur. Nerede bu adam?»

«Tezgâhın altında. Ölmüş.»

«Kör olası karı. Neden geldi buraya sanki?»

«Canı sıkılmıştır, oyalanmak için gelmiştir. Adam onu izlendiğini biliyordu. Başından savamadı herhalde.»

«Cesedi ne yapacağız?»

«Cinayet Masasına verelim mi?»

«Hemen olmaz. Patron ister onu. Bir gecelik bizde misafir olsun. Hemen bir otopsi yapıp, parmak izlerini alırlar.»

«Pekâlâ. Haydi, gidelim. Adamın şapkasını da al.»

«Deli misin sen?»

«Hayır. O iyi bir Almandı. Onunla bir barda karşılaşmıştık. Al şapkasını.» Rafta duran eski şapkayı alıp, Mine Çiçeği şişesinin kırıklarını kesekâğıdına doldurdular.

«Haydi arabaya taşıyalım şimdi.»

«Peki.»

Şurupçuyu zorlukla yüklenip sokağa çıktıklarında önlerine kiliseye giden yaşlı biri çıktı. Kadın istavroz çıkarınca, genç olanı: «Gördün mü? Ruhu artık rahat eder,» dedi.

Kırmızı suratlı gaza basarak Jason'un yerine giden parke taşlı yokuşa şimdi arabayı sürmeye başladı. Her kırmızı ışıkta durduklarında Şurupçunun başı sallanıyordu.

«Tut şunun başını da sallanmasın. Sinirime dokunuyor.»

«Tutamam. Ölü o.»

«Öyleyse şapkasını koy başına.»

Öndeki çöp kamyonunu geçmek için uğraşırken kırmızı suratlı adam: «Limon kokuyor. Çek şunu ensemden,» diye söylendi.

«Limon değil, Mine Çiçeği kokuyor. Kutsal ot. Juno'nun göz yaşları. Yani zehir.»

Yeşil ışığın yanmasını beklerken, arabayı kullanan şurupçunun yanaklarına dokundu. Islaktı. Eline bulaşan gözyaşları-

nı pantolonuna silerken: «Casusların çoğu iyi bir cenaze töreni ister. Buna da iyi bir tören yapılmasını sağlamalıyız,» dedi.

«Bizim için mi çalışıyordu?»

«Muhbirdi. Galiba bize vereceği bir haberi vardı.»

Eski bira imalâthanesinin önündeki sokak lambasının altına arabayı park eden adam: «Jason bu işe üzülecek,» dedi.

YİRMİNCİ BÖLÜM

JASON GİTTİTEN SONRA Rob, oturup Flix'i düşünmeye başladı. Ses geçirmeyen odanın içinde deniz altının sessizliği hüküm sürüyordu. Rob saatinin tıkırtısını dinlerken terliyor, başındaki dikiş yeri zonkluyordu. Barda banta aldığı konuşmaların yeniden dinlenmesi iyice huzurunu kaçırmıştı. Caninin ilişki kurduğu Flix miydi yoksa?

Flix: «Rob,» demişti. «Birbirimizden uzaklaşıyor, birbirimizi incitiyoruz...»

«Benim, sen ve çocuklardan başka kimsem yok,» diye karşılık veren Rob karısının saçlarını okşamıştı.

Flix ise: «İstedğin ben değilim,» demişti.

«Böyle söyleme, Flix.»

«Evde bir karının olduğunu bilmekle yetinmen, benim için yeterli değil.»

«Başka ne gelir elimden? İçinde bulunduğum durumu, başımdan geçenleri sana anlatmak istemediğimi mi sanıyorsun?»

(Jason'u, işportacıyı, basit, cahil bir kadın gibi görünen Olga'nın gotik harfleriyle yazı yazabildiğini, Alpenstock'ta olanları, Rudi'yi, Rudi'nin bıçaklanması, Yorkville'de oturan caniyi... hepsini anlatmak istiyordu ama yapamazdı.)

«Bana anlattıkların yarım yamalak şeyler, Rob. Neyse aldırma. Herhalde günün birinde alışırım.»

«Fakat korkuyorsun?»

«Evet. Hepimiz için korkuyorum.»

Şüpheler içini kemirirken Rob, Jason'un viski şişesine uzanıp bardağına içki koydu. Bazan Flix onu uyandırmak için omuzlarından tutuğunda paniğe kapılıyordu. Pantolonunu ve gömleğini giyerken, silahına uzanırken Flix, «Seni bir daha ne zaman göreceğim?» diye sorduğunda karısının elini okşayıp gülümsemekle yetiniyordu. Çünkü ne zaman eve döneceğini kendisi de bilmiyordu.

Çocuklara öfkelenmesinin nedenini de anlayamıyordu. Birkaç sabah önce pijamasının önünü yanlış iliklemiş yaramazın sabahın beşinde traş olurken kendisini seyretmesine dayanamayıp: «Çocukların buraya gelip, beni seyretmelerini istemiyorum. Uzak tut onları yanımdan,» diye Flix'e bağırmıştı.

Tessa elleriyle yüzünü kapatmış, parmakları arasından babasına bakmıştı.

«Baba, beni görebiliyor musun?»

Rob içinden, çenesini kapasa, diye geçirmişti.

«Duş perdesinde bir perinin gölgesini görüyorum,» derken çenesini kesmişti.

«Ne komik. Ama ben parmaklarımın arkasındayım.»

«Seni kurnaz, sürtük seni.»

«Sürtük ne demek?»

Rob hırsla jileti elinden bıraktığında, **sinirlerime hakim olmalıyım, çocuk daha altı yaşında,** diye kendini tutmaya çalışmıştı.

«Sürtük diye tek başına oradan oraya gezene denir,» **Tıpkı gg gibi.**

Tessa babasının uzun bacaklarına ve alışık olmadığı asık yüzüne uzun uzun baktı.

«Babacığım, sana biraz oyun yapmak istemiştim. Ben Tessa'yım.» Oysa Rob çocuğun sözlerini dinlememişti bile.

«Ben başka bir şey düşünüyordum. Şimdi çekil artık ayağımın altından.»

O günden sonra çocuklar, babaları eve geldiğinde ayaklarının ucuna basarak yürümeye başlamışlardı. Anneleri de: «Babanız iş adamıdır. Yediğiniz sosisleri ve patlamış mısır ile kira parasını kazanmak için çok çalışmak zorunda,» demişti. Birkaç gün sonra Rob, beklenmedik bir zamanda eve gelip, çocukları mutfakta Olga'yla oturup, el çırparak şarkı söylediklerini duyuncâ, kapının önünde durup, içeriyi dinlemişti.

Güneşli bir günün karanlık gecesinde (şap-şap)

İki kötü kız oyun oynamaya başlamış (şap-şap)

Fakat iki başsız dev gelip

Kızları oynarken vuruvermiş (şap-şap)

Orada olsaydınız, yere düştüklerini görürdünüz

İsterseniz kör satıcıya sorun

O herşeyi görmüş! (şap-şap, şap-şap)

Rob hızla içeri girip masanın üstüne öyle bir yumruk indirmişti ki el çırpmalar bir anda kesilmiş, bardaklar, çanaklar şingırdamıştı. İkizleri kollarından tutup, önüne çeken Rob:

«Bunu nereden duydunuz? Haydi, konuşun. Size bu şarkıyı kim öğretti?» diye çocuklara bağırıyordu. «Cevap verin bana.»

«Babacığım, lütfen. Kolumu acıtıyorsun... Parktaki baloncucu öğretti bize. Bak, burada işte. Sözlerini şu kâğıda yazdı. Fakat bu şarkının kötü olduğunu biliyorduk ki.»

Kızlar babalarından kurtulunca mutfaktan dışarı fırlamışlardı. Rob, Olga Czhenzunska'nın önünde durmuştu.

«Ya sen, Olga? Parkta kötü niyetli bir adamın çocuklarının yanına gelmesine nasıl göz yumarsın. Ne biçim dadısın sen?»

«**Bitte? Versteh' nicht.** (Pardon? Anlamıyorum.) Bağışlayın... Bilmiyorum... Adamın şarkı sözlerini **die Kinder**'e ne zaman verdiğini bilmiyorum. Ben işimle meşgulken çocukların her söylediklerini dinlemem. Fırında pasta pişirirken onların neler söylediklerini dinleyemem ki.»

«Bir daha böyle bir şey olursa, seni kovarım. Şimdi çeneni kapat, bana bir kahve yap ve yemeği hazırla. Karım nerede?»

«Ben sadece bugün geç geleceğini biliyorum.»

Rob, Bayan Güneş Işığı'nın iki çeşit konuşma biçimi olduğunun farkına varmıştı. Çoğunlukla Almancayla İngilizceyi karıştırıyor ve **Die Kinder** gibi Almanca kelimeler kullanıyordu. Fakat arasıra, şatoda çalıştığı zamanlarda konuştuğu gibi çok düzgün konuşabiliyordu. Fakat bu kez, büyükbabanın dediği gibi paltosunda baronluk arması olan, tüylü şapka giymiş biri gibi konuşmamıştı.

Şarkının sözlerinin yazılı olduğu ucuz kâğıdı cebine koyan Rob, ertesi sabah parka gidip, Belediye Başkanının evinin bahçe kapısındaki nöbetçiyi bulmuştu. Adam Rob'u tanıdığı için gülümseyerek, selâm verdi.

Kum havuzlarına, salıncak ve tahteravallilere ve küçük

dönme dolaba bakan Rob: «Şurada, çocuklarımın bindiği dönme dolap...» diye başladı. Baloncu bütün çocukların içinden Tabitha ve Tessa'yı neden seçmişti? Dönme dolaba binen ve dengesini kaybeden bir çocuk hayatını bile kaybedebilirdi. «Buralarda şüpheli kimseler dolaşır mı?»

Nöbetçi başını salladı. «Sandığınız kadar değil,» dedi. «Belediye Başkanı yüzünden güvenlik tedbirleri alınmıştır. Tabii, nehirde balık avlayan garip balıkçılar var. Çoğunlukla buraya işsiz takımı ile geceleri otların üstünde sevişmek için çiftler gelir.»

«Yeni gördüğün biri var mı bunların arasında?»

«Köpeğini gezdiren, görünüşü pahalı bir bebeğe asılan biri var.»

«Nasıl bir adam?»

«Sizin gibi uzun boylu ama sizin kadar iri değil. Boynuna astığı fotoğraf makineleriyle çocukların ve limanın resmini çeker. Saman renginde saçları var. Bir Hollandalı gibi.»

«Baloncu neyin nesi?»

«Parklarda çalışmak için izni var. Adını bilmiyorum. Çocuklar onu çok sever. Balonlarla birlikte şarkı sözleri de dağıtır. Elindeki siyah balonu da satılık değildir.»

Rob, kendisine yalan söylediği için Olga'yı ayaklarının altına almak istiyordu. Kadın karşı tarafa mı çalışıyordu? Yoksa gg'nin adamı mıydı? Baloncu da onlardan biri miydi? O gün mutfaktan çıkarken arkasına baktığında Olga'nın elindeki kürdanı az önce pişirdiği keke defalarca batırdığını görmüştü. Başı da öne eğikti. Yoksa ağlamış mıydı?

Kötü anlamlı çocuk şarkıları, üstün kuzgun dolu bir ağaç gibi gözlerinin önünde canlandı. Tessa ve Tabitha için korku, şarkılarda anlatılan bir bilmeceydi. Adamlar ne yapmak isti-

yorlardı? Nehir kıyısında köpeğini gezdiren Flix miydi? Jason neler biliyordu? Fakat Jason sadece yargıcın öldürülmesine engel olunmasını istiyordu.

Odada oturmuş viskisini içerken, birilerinin çocuklarını korkunç bir cinayetin hedefleri olarak aldığını düşündü. Başsız canavarların iki kızı vurduğunu anlatan şarkılar öğretmişlerdi. Şarkının sonunda da, «İsterseniz kör satıcıya sorun. O herşeyi bilir,» deniliyordu.

Burada adı geçen satıcı, kravat satan adam olmalıydı. Böylelikle ailesini tanıdıklarını kendisine belirtmek istemişlerdi. Nerede, nasıl çalıştığını, nerede oturduğunu, karısının kim olduğunu biliyorlardı. Belki yüzüncü kez satıcıyla karşılaşmasını, adamın arabasında sallanan çingırağı, baloncu ile Olga'nın çocukların odasında elinde fenerle dolaşmasını birbirine bağlamaya uğraştı.

Rob, bu konu üzerinde düşünüp durdukça işler büsbütün sarpa sarıyordu. Tıpkı televizyonda gecenin geç saatlerinde gösterilen ikinci sınıf bir korku filmini bira bardağı elinizde, yarı uykulu seyrederken bir ara filmdekilerin ekrandan çıkıp, yanınıza gelivermiş olması gibi, Rob da aklından geçirdiği kişiler tarafından eziliyordu sanki.

FLIX uykusu arasında şurupçunun, «Bayan, siz tehlikeyesiniz. Gidin. Gidin buradan. Kaçın. Tehlikeden kaçın,» diyen telâşlı sesini duyar gibi oluyordu. Yastıkları kabartıp çarşafı düzeltirken kendisinden çok uzakta olan adamı kucaklamak istiyor, yakınındaki öteki adama da karşı koymaya çalışıyordu. Rob'un tehlikeli ve gizli bir görev aldığına kendini inandırma-

ya uğraşıyor ve duyduğu endişeyi ikizlere fark ettirmemek için elinden geleni yapıyordu. Fakat annelerinin sinirli hali Tabby ile Tess'in gözünden kaçmıyordu. Sessizce derslerini yapıyorlardı. Bayan Güneş Işığının da yüzü hiç gülmüyordu. İki kez çocukları dövmüş, sonra da göz yaşlarını tutamayarak annelerine bir şey söylememeleri için onlara ciklet almıştı. Kızlar da annelerine hiçbir şey söylememişlerdi.

Flix'in hayatında şimdi ikinci bir erkek vardı. Şurupçunun korktuğu kişinin bu adam olup olmadığını anlamalıydı. Yoksa adamı tekrar görmek için kendi kendine bahane mi uyduruyordu?

Flix uyandığında adamın garip oltasını, oltanın ateşe dayanıklı sapını, rıhtımda fotoğraf çekerken kullandığı güçlü Zeiss kamerasını, parmakları arasındaki deri tabakasını düşünüyordu. Sadece sağ elinin parmakları mı birbirine yapışık-tı? Adamın eli eline değince yüreği neden hızla çarpmaya başlamıştı.

Gözlerinin önünde adamın saçları, güneş altında adetâ gözünün akıyla karışan çok açık mavi gözleri, çenesi ve boynu canlandı.

Bir lise öğrencisi gibi böyle maceralara atılması aklının başında olmadığını gösteriyordu. Geri çekilmek isterken, içi ileri atılmak için sabırsızlanıyordu. Altı yaşında çocukları olan, yeni evli bir kadının duyabileceği duygular değildi bunlar. Fakat Rob'u beklerken kahve pişirdiği, pikaba plâk koyduğu, uyanık yattığı zamanlar Fransızların **la nuit blanche** dediği gibi önünde beyaz bir gece uzanıyordu. Bu kez duydukları ilk aşkında duyduklarından farklıydı.

Çocuklarına zorla verilmek istenen siyah balon aklına g^ç di. Onlar Rob'un çocukları olduğu için mi adam onları ürkü-

tüyordu acaba? Flix de bilmeden kendini «polis işine» mi karıştıırıyordu?

Öyleyse, Rob'a her şeyi anlatmalıydı. Nehir kıyısında adamla görüşüğünü Rob'a söyleyecek miydi? Söylese, Rob'un: «Serseriler her gördükleri kadına asılırlar. Şehir sokakları vahşi hayvanlarla dolu ormanlardan farksızdır. Kendine dikkat et,» diyeceğini biliyordu. Bayan Güneş Işığı pekâlâ mutfaktaki telefonu kullanabilirdi. Yoksa bütün bunlar çok acele halledilmesi gereken önemli bir işle uğraşan birisi için yani Rob için saçma sapan şeyler miydi.

Neden inkâr ediyordu? Asıl uğraşması gereken kimse kendisiydi şimdi. Yastıkları kucaklayarak, yüzü koyun uzandı. Vücudu yanıyor, biraz sonra da ürperiyordu. Yastıkları yumrukladı. İçinde kabaran duyguları mantığı ile bastırıyor ve kendinden nefret ediyordu. Yalnız ve huzursuz olduğu bazı geceler, yanındaki yastığın üzerinde bir başka baş görüyor ve yatakta doğrularak kendini sadakatsizlikle suçluyordu.

Ateşle oynadığını biliyorsa da açık mavi gözlerin hayâli gözünün önünden gitmiyordu. Adamın neden peşinde olduğunu, neden burada bulunduğunu bilmiyordu. Oysa o inatla kendisine sahip olmak için bekliyordu.

Saatin tıkrıtlarıyla zaman akıp gitmekteydi. Vakit çok geç olmuş, Rob halâ eve gelmemişti. Saati yüzüstü çevirdi.

O sırada koridordan gelen ayak seslerini duyduğunda yüreği yerinden çıkacakmış gibi çarpmaya başladı. Orada kim vardı? Kalkıp sabahlığını giyerek, komodinin gözündeki küçük tabancayı aldı ve duvara dayanıp, kapıya kadar kenardan yürüdü. Silahını doğrultmuştu.

Gelen Rob'du. Silahı koltuğun üstüne fırlatan Flix, kocasının kollarına atıldı.

«Sevgilim, seni gördüğüme öyle sevindim ki. Ne kadar sıkıldığımı bilemezsin. Ah, biliyorum. Karnın açıtır. Çorban hazır. Tavuk da var. Rob, otur ve ayakkabılarını çıkar. Paltonu alayım. Ben tepsiyi hazırlarken sen dinlen. İçki ister misin?»

Rob yerinden kıpırdamamıştı.

Flix kocasının yüzüne bakıp, alnına düşen saçlarını geriye ittiğinde dikiş yeri ortaya çıktı.

«Kim yaptı bunu?»

«Barda bir serseri.»

«Vah, vah. Bir şeyler yapmalıyım...»

«Bir şeyim yok, Flix. Sana sormak istediğim bazı şeyler var. O gece hangi gazeteyi okuyordun?»

«Hangi gece?»

«Büyükbabanın doğum günü gecesini.»

«Ne demek istiyorsun?»

«Şu sesli harfler meselesi.»

«Rob, ne dediğini anlamıyorum.»

«O gece çözer gibi yaptığın bilmecedan söz ediyorum.»

«Fakat, Rob. Ne fark eder?»

«Çok şey fark eder, Flix. Haydi söyle bana.»

«Belirli bir gazete değildi. Galiba önümde sadece kâğıt vardı. Sesli harflerin yanyana gelince ne anlama geldiğini merak etmiştim.»

«Bu harfleri ilk defa nerede gördün?»

Kocasına, apartman merdivenlerinde duran bir adamın göğsünde gördüğünü söyleyemezdi. Yüzü kireç gibi bembeyaz olmuştu.

«Neden merak ettin?»

«Bir yerde okumuştum, galiba.»

«Yatakta dönüp, bana AEIOU'nun ne anlama geldiğini sordun.»

«Ne çıkar sormuşsam?»

«Bu harflerin bu bölgedeki tethişçilerin parolası olduğunu biliyor muydun?»

«Nerden bilebilirim?»

«Buradan beş blok ötede suçlu bir Alman öldürüldü. Biri bıçakladı. Göğsünde de bu harfler dövmeyle yazılıydı.»

Flix demek adam öldü. Bu iş burda biter diye düşündü. Dizleri titriyordu. Yüzünden bir şey anlaşılmaması için elinden gelen gayreti gösteriyordu.

Kayıtsızca: «Ah, evet. Harfler Avusturya Ebediyen Yaşar anlamına geliyordu. Bunun benimle ne ilgisi var?» dedi.

«Ben de bunu ortaya çıkarmaya çalışıyorum.»

Flix, kocasının elini tuttu. «Çok yorgun görünüyorsun. Basiındaki bu dikişlerle saçma sapan düşüncelere kapılmana kızmıyorum. Sana içki hazırlayayım.»

Flix mutfaktayken telefon çaldı. Karısının hemen telefona koşmasından sonra bir dakika kadar bekleyen Rob, paralel telefonun ahizesini kaldırdı.

Flix karşısındakinin konuşmasına engel olmak istercesine, «Alo, alo,» deyip duruyordu. Hattın karşı tarafındaki soluklara karşılık olarak, «Hayır. Bayan Czhenzunska buradan gideli çok oldu. Ne dediniz? Oh, tombala oynamaya gitti galiba. Rica ederim. İyi geceler,» dedi.

Adam yaşıyordu.

İçinin ferahladığını hissetmek onu korkutuyordu. Şimdi yüzüne kan gelmiş, yüreği heyecanla çarpmaya başlamıştı. Heyecanını yatıştırmak için elleriyle omuzlarını tuttu.

Rob ahizeyi sessizce yerine koyarak eski yerine döndü.

Flix az sonra odaya girip, kayıtsız bir tavırla, «Sözünü ettiğin şu cinayet...» diye söze başladı.

«Evet?»

«Ne zaman işlendi?»

«Birkaç gece önce. Neden sordun?»

«Televizyonda böyle bir haber yoktu da.»

«Basına henüz açıklamadığımız için olamazdı.»

«Sen?»

«Cesedi ben buldum.»

Rob, Flix'in tabancasını koltuğun üzerinden aldı. «Eve geldiğimde bir şeyden korkmuştun. Biri kilitleri kırıp, içeri girseydi onu vurur muydun?»

«Evet. Hayır. Bilmem. Herhalde vururdum. Çocuklar uyuyordu... evet vururdum. Fakat böyle bir şey olmayacak, değil mi?»

Flix'in kendisine yalan söylediği konuşma tarzından değil, yüzündeki ifadeden anlaşıyordu. Telefonda duyduğu soluk sesleriyle aniden değişivermişti. Oysa telefon eden bir kelime bile söylememişti.

Rob: «Olga'yı bu saatte kim aradı? »diye sorduğunda, Flix: «Oh, bir komşusu. Bayan Schultz,» diye karşılık verdi.

YİRMİBİRİNCİ BÖLÜM

FLIX, BAYAN GÜNEŞ IŞIĞI'NIN möbleli olarak kiraladığı ufak odasında kahve içmiş ve iyi vakit geçirmişti. Tertemiz odada karlı Alp dağlarının solmuş resminden başka geçmiş hatırlatan bir şey yoktu. Fotoğrafta yakası kürklü bir palto giymiş, açık renk saçlı bir çocuk kızak sürücüsünün yanında oturmuş, elindeki kamçıyı sallıyordu. Arkada da kuleli büyük bir ev vardı. Bu fotoğrafın dışında odada Olga'ya ait eşya bir kahve tepsisi, birkaç yabancı dergi ile örgü torbasıydı.

«Geldiğinize çok memnun oldum... Merdivenlerden inerken dikkat edin.»

«Teşekkür ederim. Ben de memnun kaldım.»

«Danke schön.»

«Sabaha görüşürüz.»

«Ja, Madam. Auf Wiedersehen.»

Bir kat inen ve kapının kapanmasını bekleyen Flix, başını

kaldırıp adamın odasının bulunduğu tarafa baktı. Adam yeniden telefon etmiş ve tam olarak ne zaman yalnız kaldığını, nereye gittiğini ve kimlerle görüştüğünü bildiğini göstermek istemişti. «Yakında seni bir aperiatif almak veya çay içmek için davet etmek istiyorum,» diyerek serbestçe konuşmaktan çekinmemişti. Telefonlarının dinlenmediğini veya konuşmaların banta alınmadığını ona kim haber vermişti?

Sahanlıkta dururken, şüpheleri artan Flix, adamın çatıdaki odasına çıkmaya karar verdi. Garip oltasını, fotoğraf makinasını, güçlü dürbününü incelemek istiyordu. Adamın büyükbabaya karşı duyduğu nefreti unutacak, çocuklar ve Rob için oraya gidecekti. Güvenlik memurlarının yapamayacağı bir şekilde adamı kontrolü altına alabilirdi. Çok tehlikeli ve karışık bir harekâta karışıyor ve sonucun çok yaklaştığını hissediyordu. Rob'un kendisini karıştırmadığı hayata girmişti işte.

Adam deli miydi, yoksa kendinden korktuğu için mi böyleydi? Adamın içindeki gerçekleri ortaya çıkarabilirse, onun saldırganlığını önleyebilir veya yıkılmasına yol açabilir miydi?

Fakat yaptıkları için bir bahane bulamayacaktı. Rob'a ihanet mi ediyordu yoksa tam tersi miydi?

Adam sanki onu bekliyormuş gibi sessizce merdivenlerden inip yanına geldiğinde gözleri memnurlukla parlıyordu. Flix'in kolunu tutup parmağına ağzına götürerek: «Benimle gel. Lütfe, karanlık günümü aydınlat,» dedi.

Üst kata çıkarlarken kapılar aralanıyor, fısıltılar duyuluyordu. Onlar için Flix, adamla yukarı çıkan herhangi bir kайдından farksızdı.

Gg'nin odası tıpkı bir subay odası gibiydi. Tek kişilik bir yatak, bir masa, iki sandalye ve stereo takım.

Kürkünü, eldiven ve çantasını alıp: «Willkommen,» dedi.

«Otur, lütfen. Hemen bir şey hazırlarım sana. Böyle buluşmak ne güzel, değil mi?»

Bronz tokalı siyah deriden yassı bir çantaya elini dokunduran Flix, ad yazılacak yerde pırıl pırıl parlayan harflerle AEIOU yazılı olduğunu gördü. **Gg** içi burkularak, soğuk bakışlarla harflere bakan Flix'i gözlüyordu.

«Bu harflerin ne anlama geldiğini bilir misin?» diye gülererek sordu adam. Flix, kayıtsızca: «Bunlar İngilizce sesli harflerdir,» karşılığını verdi.

Eli harflerin üstünde, Avusturya'yı düşünen gg'nin rengi solmuş, mavi gözleri sanki sonsuza dikilmişti.

«Nedir peki?»

«Avusturya ebediyen yaşar, en büyüktür anlamına gelir,» diyen **gg** göğsünü açarak: «Bak,» dedi.

«Sülâlenle ilgili bir söz mü?»

«Sülâleyle ne ilgisi var? **Nein, nein.** Bu söz ölmemiştir. Bundan emin olabilirsiniz.» Flix ürpererek, Rob'un buralarda bıçaklandığını söylediği Almanı ve bu harflerin tedhişçilerin parolası olduğunu belirttiğini hatırladı.

İçinden çantayı açmasını dileyerek, omuzlarını silkerek arkasını döndüğünde **gg**: «Otur oraya. Şimdi sana göstereceğim,» dedi. Çantayı Flix'in dizlerinin üstüne koyarak, kapağını açtı.

Çantanın saten astarının içinde uyuyan zehirli yılan gibi duran bir tüfek vardı. Çok karışık parçaları bulunan, otomatik silahın emniyet tetiğini Flix küçük parmağıyla bile açabiliirdi.

Greensboro'da Rob ve Büyükbabayla çok kez avlandığı ve iyi bir nişancı olduğu halde böyle bir silahı ilk kez görüyordu. İlgisini göstermeden tüfeği gözleriyle iyice inceledi ve bildiği silahlarla, Rob'un tarif ettiği yeni model tüfeklerle karşılaş-

tırdı. Bunların hepsi önünde soğuk soğuk parlayan tüfeğin yanında modası geçmiş kalıyordu. Çok hassas olan bu tüfek en son buluşun bir şaheseriydi. Her santimi, Avusturya silah müzelerinde bulunan eski av tüfeğine tam olarak benzetilen silahın bu antika görünüşü sahteydi.

Donuk bir gülümsemeyle: «Çok güzel ve çok eski. İyi bakılmış,» diyen Flix dürbünün ucuna dokunarak: «Bu nedir?» diye sordu.

«Kuşu çok daha yakından görebilmek için hassas bir dürbün. Birkaç yüz metre ötede duran ördeği burnunun ucuna kadar getirir. Kuşu şu artı işaretinin ortasına alır, tetiği çekersin. Sen silah kullanır mısın?»

«Hayır.»

«İyi. Kızlar için bir spor değildir zaten.»

«Bununla ne vurdun?» Acaba kimi, kaç kişiyi vurmuştu?

«Ben mi? Hiçbir şey.» Gg çantanın kapağını kapatarak ekledi: «Uzun yıllardan beri kullanılmamıştır. Neden sordun?»

Flix omuzunu silkerek soruyu geçiştirdi. Saten astara barut kokusu sinmiş, tüfeğin namlusu yeni yağlanmıştı. Boğazı korkudan kuruyor, artı işaretinin ortasında Rob'un yüzünü görür gibi oluyordu.

«Ne güzel bir antika. Bana gösterdiğin için teşekkürler.»

«Bir acı kahve ister misin? Hayır mı? O halde sana bir içki vereyim.»

Flix kristal şişenin kapağının şingirtisini ve stereoda çalan Haydn müziğini dinlerken şurupçuyu hatırladı.

Gg kristal şişeyi burnuna götürerek kokladı. «Yemekten önce midenin iyi çalışması için iyi bir içki gereklidir. Bunu seveceksin. Tam bir hanımefendi içkisidir.»

Flix, gg'ye bakarken, tozlu pencere camının ötesinde ak-

şamın ilk yıldızları belirmeye başlamıştı. **Gg**'nin uzattığı tepside içinde sarı renkli bir sıvı bulunan tek bir bardak vardı.

«Sen içmiyor musun?»

«Hayır. Benim işim var. Araştırma yapıyorum da. Fakat sen konuğumsun. Seveceksin bunu. Bu semtteki yaşlı bir adamdan aldım. Şurup ve baharatçı dükkânı vardı ama şimdi kapandı.»

«Adama ne oldu?»

«Şansı kötü gitti ve öldü.»

«Zavallı adam.»

«Ja. Zavallı ihtiyar. Onun zehir hazırladığını söylüyorlar.»

«Geçen gece buralarda bir başkasının da bıçaklandığını söylüyorlar.»

«Nerden duydun bunu? Televizyonda ve gazetelerde böyle bir haber yoktu.»

«Kocam söyledi. Bilirsin o polistir.»

«Lütfen onun adını anmayalım. Burada yalnız ikimizden söz edelim.»

Flix bardağı dudaklarına götürerek, içkinin tadına baktı. Tatlı olmayan, garip bir tadı vardı. Sanki çok sıcak bir şeyin, serin ve baştan çıkarıcı olması gibi.

Flix: «Ben çocuklarıma...» diye söze başlamıştı ki **gg** elini masaya vurdu. «Lütfen kendimizden konuşalım. Sen ve ben. Başkalarını aramıza karıştırma,» dedi.

Adam şimdi tehlikeli olmaya başlıyordu.

«Ben sadece şu sözünü ettiğin şurupçuyu tanıdığımı söyleyecektim.»

«Ne çıkar bundan?»

Gg ayağa fırlamış, Flix de onun yüzünü görebilmek için başını iyice yukarı kaldırmak zorunda kalmıştı.

«Ne oldu?»

«Onu tanıyor muydun?»

«Dükkânına giderdim.»

«Dükkânına gider miydin?»

«Çene çalmak için.»

«Ne hakkında?»

«Oh, parfümler, şifalı otlar, ahududu şurubu, nane ve başka otlar hakkında. Bu otlardan bazılarını hafif içkilerde kullanıyorlar. Çok ilginç bir dükkânı vardı. Zehir hazırlamasına da bir türlü inanmıyorum.»

«Unut onu artık. Adam öldü.»

«Üzıldüm buna doğrusu.»

Gg birdenbire bir kahkaha attı. «**Gott im Himmel!** Tanrım! Neden kederlendin böyle?»

«Sebep sensin.»

«Suç her zaman erkeğindir zaten. Öyle değil mi?»

«Evet.»

«Eğleneceğimize, merdivende karşılaştığım karnın biriyle konuşacağım konulardan söz edip duruyoruz. Sen, sen çok şık, çok güzel bir kadınsın. Bak, senin için çiçek de aldım. Güller, karanfiller. Sarı güller senin gibi yumuşak ve senin gibi kokuyor. Onların da senin gibi dikenleri var.»

«Bugün geleceğimi nerden biliyordun?»

«Kocan gibi benim de muhbirlerim var!»

Gg, Flix'in eline bir gül tutuşturdu. Flix, içkinin ilâçlı olduğunu bile bile bir yudum aldı. Herhalde hafif bir uyuşturucuydu. Olga'da içtiği koyu kahveyle birleşince sinirlerini biraz uyuşturur ama uyku vermezdi. Bütün gayretiyle ilâcın etkisine karşı koymaya çalıştı.

Az sonra ayağa kalkan Flix bir kahkaha sesi duydu. Gülen

kendisiydi. Kürküne uzanıp kulağına uzaklardan gelen bir sesle, ağır ağır: «Geç kaldım. Artık gitmeliyim,» dedi.

Oysa yerinden kıpırdayamıyordu.

«Acele et,» diye haykıran bir ses içinden geliyordu.

Gg'nin elinde ipek bir kordon vardı. «Çabalama. Bana karıştı koymanın faydası yoktur.»

Elleri, omuzları ve boğazı yıldırım hızıyla bağlanıvermişti. İçinden bir dakika kadar kürküne uzanmak geliyor, bir dakika sonra da canı kıpırdamak istemiyordu. Ne tarafa dönse kordon etine gömülüydü. Çabalamak yararsızdı. Bari bir şeyler bulmaya çalışmalıydı. Ellerini kavuşturup: «Neden ağzıma bir tıkaç takmıyorsun?» diye sordu.

«Gülümsemen çok güzel? Ağzının biçimini bozmak istemem.»

«Sen bana veya güzel ağzıma hiçbir zaman sahip olamadın ve olamayacaksın.»

Fakat korkusu da gittikçe artıyordu.

Gg, kollarını **Flix**'e dolayarak: «Korkma,» diye fısıldadı. Kadının gür ve parlak saçlarını okşayarak, mırıldandı ve dudaklarından öpmeğe başladı.

Flix'in karşılık vermemesi adamı öfkelenlendirmişti. «Şimdi avucumun içindesin. Sana dokunur, dudaklarını böyle öper... ve,» başını kadının göğüslerine indiren **Gg**: «seni soyar, okşar ve duygularını harekete geçiririm. Seni soyup, her tarafını okşarım...» diye söyleniyordu.

«Normal bir adam konuşacağı yerde işini görür. Nesin sen? İktidarsız mısın? Zevkinin kabarması için kamçılanman mı gerek?»

Gg, **Flix**'in bu sözleri üzerine yüzüne bir tokat indirdi.

Flix, canı yandığı halde adamla alay etmeye devam ediyordu.

«Bu tokadı bile zevklenmek için attın. Pekâlâ. Döv beni. Tecavüz et. Haydi. Ne duruyorsun? Sen herhalde cinsel tatmine işkence ederek, öldürerek ulaşıyorsun.»

Gg, yüzünü Flix'in boğazına gömdü. Kadın artık iyice korkuyordu. Fakat bir yandan da adama kendisi hakkında gerçeği söylediği için memnundu.

Hareket edebilse ilâcın etkisine karşı koyabilirdi fakat kordon canını yakıyordu. Madem bu işi başına açmıştı devam etmeliydi. İçinden, Rob çok korkuyorum. Rob çok ama çok korkuyorum, diye haykırmak geliyordu.

Gg arkasından dolanıp boğazını saran naylon ipin ucunu tuttu. «Fenrir adlı kurtun bağlandığı zincirdir bu.»

«Ben böyle bir kurt tanımıyorum ama görürsem bu zincirin çok marifetleri olduğunu söylerim.» İp boğazına gömülürken beyni dumanlanıyor, güçlkle konuşuyordu. «Tecavüz etmek için daha rahat bir yol bulamaz mıydın?»

Gg güldü. «Sana tecavüz edeceğimi mi sandın? Siz kadınların aklında hep o vardır zaten.»

«Benim aklımda var olan tek şey buradan çıkıp kocama ve çocuklarıma dönmek.»

«Kocandan bana ne. Onu her zaman defterden silmeye hazırım. Ve elbette ki sen de ona benim odama geldiğini söyleyemezsin.»

«Öyleyse onu neden kıskanıyorsun?»

«Çünkü seninle o yatıyor. Sen bana değil, ona aitsin. Kıskançlığın ne olduğunu bilir misin? Âcizliktir. Erkeği mahveder. Kıskançlık duyduğum için kendimden nefret ediyorum.»

«Senin gibi bir Prusyalı için Tanrı her zaman güçlünün yanındadır sanırdım.»

«Benim gibi... bir Prusyalı. Ben neyim? Ahlâkım mı bozuk?»

«Ben demedim. Sen söylüyorsun.»

Karşısındaki kadına yeniden vurmamak için yumruklarını sıkarak **gg**, Flix'in tepesinde dikiliyordu.

Flix şimdi sesimi çıkarmadan, kayıtsız bir tavır takınma-lıyım, aklının dağılması benim işime yarayacak, diye düşünüyordu.

Kadının bu sessizliği sinirlerini yatıştırmış olacak ki **gg** içini çekti.

«Kurtun bağlandığı bu zincir hafif ama sağlamdır.»

Gg tekrar Flix'i öptü. Fakat bu kez çok nazikti. Adamın sı-cak dudakları altında Flix'in ağzı donup kalmışsa da içinde ba-zı duygular kabarmaya başlamıştı. Ürperdi.

«Zincir kırıldığında kurt serbest kalacaktır. İşte o zaman dünyanın sonu geldi demektir.»

Gg, Flix'in önünde diz çöküp, kollarını boynuna doladı. Ok-şayarak: «Bizim duyduklarımız için Fransızların bir deyi-mi vardır. Sen de benim duygularımı duyuyorsun. **C'est une ques-tion de peau**. Tenin teması...»

«Arzuladığın bir kadını bağlaman gerekli mi?»

«Seni burada daha uzun alıkoyabilmek için bağladım. Se-ni çok istiyorum.»

«Bir kadının kendi isteğiyle sana geleceğine inanamıyor-sun bile.»

«İsteklerime şimdiye dek kimse karşı koymadı.»

«Hiç de değil. Bak, ben hâlâ gülünç bir halde, istemediğim halde iplerle bağlıyım.»

Flix terleyen avuçlarına tırnaklarını batırarak uyanık kalmaya çalışıyor, gg'nin mırıldandığı sözleri dinliyordu.

«Büyükbabamın şatosunda bir bekleme odası vardı. Ziyaretçilerin değil, metreslerin bekleme odası. Baronun kendisini istediği zaman kadın gelir, orada beklerdi. O şato şimdi benim olsa, yaban domuzu avından döndüğümde o odada seni bulmak isterdim.»

«Yıkanmak için bile vakit ayıramazdın herhalde. Kan lekeleriyle kaplı eldivenlerini de çıkartmazdın.»

«Hayır. Ne yıkanır ne de eldivenlerimi çıkarırdım. Döndüğümde hemen o odaya koşar, sana sahip olurdum. Beni o halimle severdin sanırım.»

«Belki o zaman severdim ama şimdi hayır.»

«Bağlı olduğun için mi? Böylesi daha zevkli.»

«Siz Prusyalılar kadınları yataktan başka yerde düşünemez misiniz? Ölü hayvanlarla işini bitirince hemen canlısıyla uğraşmak istiyorsun.»

«Nerden dönerse dönsün, bir erkeğin hemen sana koşmasına memnun olmaz mıydın? Gökteki yıldızları aşağı indirmesine, sana gelirken yoluna çıkan herhangi bir şeyi öldürmesine sevinmez miydin?»

«Hayır, sen beni ürkütüyorsun.»

Flix yanlış bir söz ettiğinin farkına vardı. Adamın üzerindeki kontrolünü kaybetmişti. Gg'nin rengi solmuştu. Çekmeceyi çekerek sapı boynuzdan bir sustalı çakı çıkardı.

Flix'in bileğinin iç kısmını, bir cerrah dikkatiyle kesti. Sonra da kendi bileğini keserek, kadının kanayan bileğine yapıştırdı. «Şimdi kanlarımızı karıştırdık. Artık sen benim bir parçamsın. Ben de senin. Birbirinin parçası olmak iyidir. Sevişmek ise hepsinden iyidir.»

Flix acı dolu bir sesle: «Tecavüz etmek,» dedi. «Bana, kâ-nıma, etime, aklıma tecavüz ediyordun. Buna ne ad verirsen ver, fark etmez. Yaptığın sadece benim haklarıma tecavüz etmektir.»

«Ben sana sahip olabilirim.»

«Senden nefret eden biriyle yatmak hoşuna gider mi?»

«Dediğin gibi olmayacak. Sen de beni istiyorsun.»

Flix bir an içinde bulunduğu durumu düşündü. Bağlı, uyuş-turucuyla uyuşmuş, sözle tecavüz edilmiş, becerikli eller ta-rafından okşanmış; hayatı, dokunuşu insanı baştan çıkaran bir çılgın câninin insafına kalmıştı. Adamın ellerinden acı verdiği için değil, teması huzurunu kaçırdığı için korkuyordu.

Duyduğu acıyı, arzuyu göstermemek için başını eğdi. Ken-dinden, adamdan, **duygularından** korkuyordu.

«Erkeklik bir yerde hayvanlıktan farksızdır. Tam bir in-san gibi yaşamak ise bambaşka bir şeydir. İnsan olmadığını biliyor musun? Hattâ bir canavar kadar bile açık ve dürüst davranmıyorsun. Bir kadına zorla sahip olmak istiyorsun.»

Gg, Flix'in sözlerini dikkatle dinliyordu. Söyledikleri ada-mın kadın kavramına o kadar yabancı şeylerdi ki, duyduklarını ağır ağır İngilizceden ana dili olan Almancaya içinden çeviri-yordu.

Gg, başını evet anlamına salladı. Gözleri tek bir noktaya takılıp kalmıştı.

Flix son bir saldırıya geçti.

«Sende henüz keşfedemediğim, bağladığın kadınla çiftleş-mekten başka bir şeyler daha olmalı. Bu durumumla ben se-nin için özel bir varlık değilim. İşini iki dakikada gördüğün so-kak orospusundan farkım yok. Ya ben gittikten sonra ne ola-cak? Göğüslerimi, içime zor veya kolay girdiğini düşünecek

misin? Boşalmayı izleyen suçluluk duygusunu veya rahatlığı duyacak mısın?»

«Neden suçluluk duygusu dedin?»

«Çünkü sen sandığın kadar sert biri değilsin. Beni o eski şatoda baştan çıkarırken, bana bir köy orospusuymuşum gibi davranmazdın.»

«Ya ne yapardım?»

«Kurnazlıkla aklımı çeler, şiir okur, müzik çalar, beni ze-kânın bir armağanı olarak görürdün. Bir düşün şimdi.»

«Armağan ha? Evet.» **Gg**, odanın karşı köşesine giderek, çektiği çekmecenin içindeki kâğıtları karıştırmaya başladı.

Flix boynunu o tarafa döndürdüğünde ip gene etine gömülmüştü.

«Burada, küçük bir çocukken çevirdiğim bir savaş çağrısı yazılı.»

Kapağında altın bir taç olan kırmızı deriden kitabı uzattı. «Bak benim çevirdiğim kıt'anın 1140'da yapılan Weinsberg Savaşında söylendiğini yazıyor.»

«Sen hâlâ Ren Nehri üzerinde şatolarını satmamış, onurunu yitirmiş bir prens gibisin.»

Flix karanlığa ateş etmiş ve kurşun yerini bulmuştu. **Gg** diklenerek, kaz adamlarını andıran bir yürüyüşle odayı arşınlayıp yanına geldi.

«Bu benim ailemde büyükbabadan en genç oğula verilir.»

Flix güçlükle duyuyordu adamın sesini. Kendini bir sis bulutu içinde hissediyordu. **Tanrım**, diye düşündü. **Şimdi vatana ait duygulu bir şiir okuyacak. Eğer beni öldürmezse, bir daha bu işlere burnumu sokmayacağıma yemin ederim. Sana ve Rob'a bu işlere karıştığım için beni bağışlamanız için yalvıyorum.**

Flix'in yarı kapalı gözleri saate takıldı. Daha önce neden görmemişti acaba? Saatin öğleyi gösterdiği yerde XII yerine bir Demir Haç vardı ve onikiyi gösteriyordu.

Saate baktığımı belli etmemeli, kayıtsız görünmeliyim. Patlayan bir oltası, garip mercekli fotoğraf makinasının kurşunu gizleyen tetik düzeni, onikinin yerinde Demir Haç nişanı olan saat, uyuyan zehirli yılan benzeyen dürbünlü tüfeği var. Bunları unutmamalıyım.

«Beni dinlemiyorsun.»

«Boynumdaki ip canımı acıtıyor.»

«Seni çözeceğim.»

«Ne olur hemen çöz. Lütfen.»

«Beni arzulamamanın nedenini merak ediyorum.»

«Bazen senden hoşlanıyorum. Senden hoşlanabileceğimi biliyorsun.»

«O zaman beni dinle. Ben sana büyük bir lûtufta bulunuyorum. İngilizcem pek iyi değil ama kim olduğumu, ne olduğumu anlatmaya çalışacağım.»

Gururla eski bir Gotik Alman savaş şarkısının sözlerini okudu. Flix hiçbir şey anlamamıştı ama umursamıyordu. Anlayabilmek için çok bitkindi. Hiç bitmeyecek gibi gelen bir saatten beri sandalye üzerinde bağlı olarak oturuyor, uyanık kalmaya çalışıyordu. Bayılmak üzereydi.

Korku üstüne örtülen bir kefen gibiydi. Fakat tecâvüz edilme tehlikesini neyse ki atlatmıştı. Adam başka yönlerini göstermişti. Ya manyaklığı yeniden tutar da bu kez öldürmek arzusuna kapılırsa? Bağlıydı ama akli serbestti. Yıldızlara doğru gözlerini kaldırdığında çatıda bir gölge belirmişti.

Kilidin içinde bir anahtar dönüyordu.

Gg sustalı çakısını açmış, arkasına dönmüştü.

«Kim o?»

Eşikte Bayan Güneş Işığı duruyordu.

Birdenbire Flix'i gördü ve yaramazlık yaparken yakalamış gibi **gg**'ye doğru koşup suratına bir tokat indirdi. Çakıyı da elinden almıştı. Adamın yüzüne tokat indirmeye devam ediyordu. «Hayır. Ona sahip olamazsın. Sana söylemiştim bunu.» Sonra da kapıyı işaret ederek, köpek kovalar gibi: «Dışarı. Çık dışarı,» diye haykırdı.

Gg alçak bir sesle: «Beni yalnız bırak,» diye söyleniyordu. Cezasını çekmiş bir çocuk gibi gömleğinin düğmelerini ilikle-yip elleriyle yüzünü sıvazladı.

«Çık dışarı. Çabuk. Hanımı bana bırak. **Mach schnell.** Çabuk.»

«Grendel, ne yaptığını biliyor musun?»

Gg duraklamıştı. Olga ayaklarına tükürdü.

«Ben ne yaptığımı iyi bilirim. Yaptığın kötülükleri temizlemekle geçti ömrüm.»

Flix'in bağlarını bıçakla kesiyor, «**Madam, oh, Madam,**» diye hayıflanıyordu. Eliyle hafifçe Flix'in boynundaki çürüklere dokundu.

«Bu yaptığın için seni öldüreceğimi biliyorsun,» diyen **gg** ceketini giyip fotoğraf makinasını omuzuna astıktan sonra, «**Yarasa Avcısı!**» diye haykırdı.

Bayan Güneş Işığı onu kapıdan dışarı iterken öfkeden dişleri birbirine vuruyordu. Yüzü kıpkırmızı olmuştu. «Ecelim şimdilik beklesin. Zaten çok uzun süredir bekliyor. Ama senin için vakit yok artık. Çık dışarı.»

Gg'nin merdivenleri atlayarak indiği duyuldu.

«Bayan Güneş Işığı, teşekkür ederim,» diyen Flix ağla-

mamak için kendini zor tutuyordu. «Burada olduğumu nasıl anladınız?»

«Pencereden bakmak âdetimdir.»

«Biliyor muydunuz?»

«Onun size deli gibi âşık olduğunu mu? **Ja**, biliyordum.»

Flix boğazını oğuşturarak ayağa kalktı. «Teşekkür ederim.»

«Önemli değil, hanımefendi. Veya belki de çok önemli.»

Flix birdenbire Olga'nın odasındaki fotoğrafı hatırladı.

«Bayan Güneş Işığı, siz kimsiniz?»

«Ben onun dadısıyım.»

YİRMİİKİNCİ BÖLÜM

PERŞEMBE SABAHLARI ÜTÜ yaparlardı. Bayan Güneş Işığ ı çamaşırları ayırır ve kolalarken, Flix de çocukların pijama ve pantolonlarını gözden geçiriyor, yırtık ve sökük arıyordu. Ütünün buharına kaynayan kahvenin mis gibi kokusu karışıyordu.

Flix: «Gömlekleri bırak,» dedi. «Manşetlerine bakacağım.» Buruşuk gömleklerden birini eline alıp yüzüne bastırdı. Rob'un giydiğı gömleğı tutarken adamın, «Zinciri kopunca, kurt serbest kalacak,» dediğini hatırladı.

Ütü tahtasının ötesinden birbirlerine bakarlarken, ya da saat 11'de elmalı pasta ile kahve içerken ikisi de karşılıklı anlayış göstererek konuşmamayı tercih etmişlerdi. Flix, Bayan Güneş Işığ ı'nın Rob'a ve işine saygı duyduğunu, kendisine de 'beyin hanımı' olarak muamele ettiğini biliyordu. Fakat kadının bu sabahki davranışlarında bir başkalık vardı. İkisnin de rengi soluktu.

Bayan Güneş Işığı kahve fincanlarını doldururken çekine-
rek: «Ben... Çocukları **Schule**'den (okuldan) ben mi alaca-
ğım?» diye sordu.

«Tabii sen alacaksın. Neden sordun?» Dadıları olmadan ço-
cuklar eve dönebilirler miydi? Bu kadın aslında kimin dadı-
sıydı? Çay fincanlarının üstüne armaları işlenmiş, Avusturya'-
da bir şatoda yaşayan ailenin oğlunun mu? Flix'in elindeki fin-
can yere düşüp kırıldı.

«Hay Allah. Ne kadar da sakarım... Aklım başka yerdeydi
de.»

Grendel kimdi? Adam neden Olga'yı bu adla çağırmişti?
Grendel İngilizlerin destanı olan Beowulf'ta kralın sarayına
hücum eden ve insanları uykularında öldüren yarı insan, yarı
canavar olan bir efsane yaratığıydı. Fakat kadın aynı zaman-
da nasıl **Yarasa Avcısı** olabilirdi?

Ayağa kalkıp gömleği elinden bırakan Flix: «Kocamın özel
istihbarat ajanı olduğunu biliyor musun?» diye sordu.

«Ja. Ben de bu yüzden çocukları **Schule**'den alıp, almaya-
cağımı sormuştum.»

«Seni artık aramızda istemeyeceğimizden mi korkuyor-
sun?»

Bayan Güneş Işığı bir robot gibi parmağını ıslatıp ütünün
sıcaklığına baktıktan sonra ütü tahtasının üstüne kapandı ve
ağlamaya başladı.

Flix kadının omuzuna elini koydu. «Ben buradayım. Üzme
kendini,» dedikten sonra bir kitap alarak oturdu ve sayfalarını
çevirerek bekledi. Gözlerinden yaşlar akan Olga, Flix'in yanı-
na gelip diz çöktü ve ıslak yüzünü Flix'in eli üzerine dayadı.

Geçmiş ya da içinde bulunduğu durum ne olursa olsun ka-
dın şimdi kendilerine sığınmak istiyordu.

«Neden, Bayan Güneş Işığı?»

«Çok nedeni var, Madam. Küçük kızların bana taktıkları adın da bunda payı var. Sanki içimde hâlâ güneş olabilirmiş gibi beni güneş ışığı diye çağırıyorlar.»

«Kocamın aleyhinde çalışmayı bıraktın. Şimdi sığınma hakkını istiyor musun?»

«Evet.»

«Neden?»

«Kararımı verdim. Çünkü siz ve beyefendi çok iyi insanlarsınız. Adaletin yerine gelmesini, o adamdan sizi ve çocukları korumak istiyorum. Küçükken bile zalimdi. İsteddiği bir şeyi elde etmek için her şeyi yapardı.»

«Kendini bu yola mı adanmış?»

Olga duraklayarak söylemek istediklerini nasıl anlatacağını düşündü. «O kendini şeytana adanmış. Polonya'da oturduğum köyde kör bir kadıncağız vardı. Evlerin tokmaklarını yoklar ve kendi evini böyle bulurdu. Ben de şimdi aradığım evi buldum. Beni bağışlayın, lütfen.»

«Seni bağışladım, Bayan Güneş Işığı.» Acaba Olga da Flix'i bağışlayacak mıydı?

«Ben burada aradığım evi buldum. Emniyet içinde olacağım dört duvar. Fakat o her şeyi alt üst etmek istiyordu. Şatonun avcıbaşıyla ormana gider ve tilki yavrularını annelelerinden alırdı. Küçük bir çocukken üstü başı hayvan kanı kokardı. Onu yatmaya götürdüğüm zamanlar vücudumu kor parçalarıyla dağlardı.»

«Neredeyken?»

«Bilmiyor musunuz, Madam? O Gerhardt'tır. Baron von Gottfried. Bir zamanlar büyük bir baronluktu ama şimdi ortadan silindi.»

«Bilmiyorum. Neredeydi?»

«Avusturya sınırında. Annesi barones, bütün vaktini aşk-larıyla geçirirdi. Seyis, avcıbaşı, hizmetkâr... Sayılamıyacak kadar çok erkek. O bunu biliyordu. Annesinin odasına girip buruşuk ve kirli ipek çarşaf-ları, boş şampanya şişesini ,ayna-nın karşısında çırılçıplak oturup saç-larını tarayan sarhoş an-nesini görünce ağlar, çok ıstırap çek-erdi. Duyduğu utancı ve acıyı bastırmak için de beni kor parçalarıyla dağ-lardı.»

«Babası neredeydi?»

«Baron mu? Uzaklarda. Biarritz'de... Cannes'de... Kı-rım'da. Âciz bir adam olduğu için baronesden nefret eder ve oğ-lunu da başı boş bırakırdı. Birliği olan Onüçüncü Hussarlara çağrılmış-tı. Kraliyet Muhafız Alayının askerleri öldürülünce bir dağ geçidinden kaçıp kurtuldu.» Olga, dantel yakasını aç-a-rak:

«Görüyor musunuz? Boynumu nasıl yaktığını görüyor mu-sunuz?» dedi.

«Evet,» diye karşılık veren Flix ayağa kalktı. «Yemeği ha-zırlamak zamanı geldi. Ben hazırlarım. Sen çocukları almaya git.»

«Oh, Madam, Madam!»

YİRMİÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BÜTÜN GECE AÇIK OLAN bir kafeteryada Rob üçüncü kahvesini içerken, Olga'nın oturduğu apartmanın çatısının planını inceliyordu. Havadan fotoğraf çekmekte usta olan birini semtin havadan fotoğraflarını alması için görevlendirmişti. Adamın helikopterden çektiği filmlerde bacalar, hava delikleri ve çamaşır iplerinin görüntüleri vardı. Bacalardan birinin üstünde kubbe biçiminde bir havalandırıcı dikkatini çekti. Tam kubbenin altında da bacanın çevresi hortum gibi kalın bir şeyle çevrilmişti.

Fotoğrafları inceleyerek adamın karanlık basınca gidebileceği yerlerin resimlerini ayırdı. Berber dükkânı, terzi, kuru temizleyici, sandviç satan büfeler, içki satılan yerler. Barlar artık tehlikeli olduğu için adam oralara gitmezdi. Turistlerin uğrak yeri olan ve Büyükbabanın eski göz ağrısı Madam Liese'nin işlettiği Cafe Lichtenstein çevresindeki çember de daralıyordu. Üçüncü yer de balıkçıların toplandığı iskeleydi.

Bu üçü arasında Rob'u en çok Bayan Güneş Işığının oturduğu apartman ilgilendiriyordu. Tezgâhın üstüne kahve parasını bırakarak dışarı çıktı. Rüzgârlı, karanlık bir geceydi. Nehir üzerinden sis dalgaları da bastırıyordu.

O semtin çevresini dolaşarak yan sokaklara saptı ve köşedeki telefon kulübesine girdi. Para atıp telefonla konuşur gibi yaptıktan sonra kulübeden çıktı ve Olga'nın apartmanına doğru yollandı. Apartmana arka merdivenlerden, dar bir aralıktan ve mezeci dükkânının arkasındaki girişten girilebilirdi.

420-A numaralı binanın önünde kapıcı çöp tenekelerini taşıyordu. İkinci katın yangın merdivenlerinin altında burunları kırılmış taştan heykelcikler gülümsüyor gibi bakıyorlardı kendisine. Koltuk altlarını kaşıyan şişman bir kadın şüpheyle Rob'u süzdü.

Bayan Güneş Işığı şimdi odasında olmalıydı. Şekersiz kahvesini pişirdiği odası acaba üst katlarda mıydı? Odasında oturup kahve pişirmek ve örgü örmekten başka acaba ne ağlar örüyordu? Flix veya çocuklar için ne gibi tuzaklar hazırlıyordu? Onların boğulmasını, kaçırılmasını ve paralı muhbirin yapabileceği başka korkunç hazırlıkları düşündü. Kadın Rob'dan uzak durmaya çalışmasına rağmen, Flix ve çocuklara karşı çok iyi davranıyordu. **Olga kendisinden neden çekiniyordu acaba?**

Yandaki binaya girip arka tarafa geçti ve kapının kilidini açarak arka avluya geçti. Tam bu sırada bir kedi pençelerini bacaklarına geçirivermişti. Hayvan avazı çıktığı kadar bağırmağa başlayınca üstüne uyuşturucu bir ilâç sıkarak bacaklarını saran pençelerden kurtuldu.

Kedi. Rob hemen geri dönerek baygın hayvanın tüylerinden bir parça kesti. Jason'a, 'İkisinden birinin bir kedisi var,'

Jemişti. Rudi'nin üstünde bulunan kedi kılları mikroskop altında incelenmiş ve plastik torbalar içinde laboratuvarda saklanıyordu. Merdivenleri sessizce çıkararak bıçağıyla çatıya açılan kapının kilidini kaldırdı ve terasa çıktı. Karşısında paslanmış oyuncaklar, güvercin yuvaları, şezlonglar ve ters dönmüş bir kova vardı şimdi.

Fotoğrafları gözünün önüne getirmeye çalıştı. Damın üstü televizyon antenleri, bacalar ve hava delikleriyle doluydu ama o kalın baca görünürde yoktu. Olga'nın odasının bulunduğu tarafa atladı.

Çatıda binanın her iki tarafına açılan iki çıkışa yakın olan tepede bir oda olmalıydı. Damın üstünde yürüyerek arka tarafa doğru gitti ve eğilerek arkadaki odanın penceresine baktı. İçersi karanlıktı. Etrafı dinledikten sonra yangın merdivenlerinden aşağı inmeye başladı.

Pencereyi perde yerine bir tahta parçası örtüyordu. Tahtanın ucuna gözünü uyduran Rob içeriye baktığında bir şey göremedi. Gözüne teleskopik gece mercekleri olan bir gözlük takıp ayarladı. Odada kimse yoktu. İçerde gözetleyen birinin hareket ederken çıkarabileceği sesleri kulak kesilip dinledikten sonra kimsenin olmadığına karar vererek cebinden kalem biçiminde ve insanı kör edecek kadar güçlü ışık saçan feneri çıkardı.

Işığın yardımıyla görebildiği kadar düzeni seven ve parası olan biri yaşıyordu burada. Sandalyeler, konyak sürahisi ve köşede pırıl pırıl parlayan çizmeler vardı.

Burada oturan adamın pahalı zevkleri olduğu belliydi. Kutusu içinde kocaman olta takımı, fotoğraf makinası, dürbün, yüzü çiçek ve efsane kahramanlarıyla süslü duvar saati.

Rob ayakları üzerinde dikilerek saate iyice baktı. Güçlü

ışığın altında eski Avusturya saatinin rakamları sanki elektriğe hassasiyet gösterir gibi parlıyordu. Işığı söndürdü. Hiçbir şey olmamıştı. Işığı yeniden yaktı. Güçlü ışık tekrar saatin yüzünü aydınlattığında saat garip bir enerjiyle işlemeye başladı. Oniki rakamı yerinde bir Demir Haç vardı. Rob ışığı söndürüp yakarak saati incelerken rakamlar bir soluyor, bir parlıyor, tekrar soluyordu. Işık sanki bir şeyler anlatmak istiyordu gibiydi. Saat bir alıcı verici olabilirdi. Büyüteçli gözlüklerini alına kaldırıp, göz kapaklarındaki ter damlalarını mendiliyle sildikten sonra gözlerini dinlendirmek için nehir tarafına baktı. Kalem biçimindeki elfeneri de kızmıştı. Fenerin söğumasını beklerken akli saatteydi. Birinin düzenli olarak saati kurması gereklidi. Tahmin ettiği gibiyse, saatin her rakamının ayrı bir anlamı vardı. Biri eliyle akrebi istediği rakamın, örneğin 7'nin üzerine getirip, 'Hans, paran var mı?' diye sorabilirdi. Veya 9'un üzerine getirip, 'Aynı yerde, aynı barda, aynı kadın,' diye mesaj yollardı. Bu saat böyle güçlü enerjiyi nereden alıyordu acaba?

Rob yeniden yangın merdivenlerini tırmanıp dama çıktı ve etrafı dinledi. Televizyon antenlerinin arasında kedi gibi dolaşarak, yandaki tuğla duvarın içinden saati transformatörlü gizli bir vericiye bağlayan elektrik kablosunu arıyordu.

Karanlıkta el yordamıyla ortalığı araştırırken ana vericinin kaynağını buldu. Havalandırma borusunun altındaki çıkıntının içine maden bir kutu yerleştirilmişti. Vericiyi saklayan bu baca fotoğraftaki üstü kubbe biçimindeki bacaydı.

Bacanın çevresini saran da elektrik kablosuydu. Kirlenmiş olduğu için eski bir görünüşü vardı ve sanki bacayı yıkılmaktan korumak için sarılmış gibi görünüyordu.

Rob, bacanın çevresinde dolanıp dururken düşünüyordu.

Aşağı katta oturan adamın tuğlayı delerek içinden geçirdiği alıcı kablosu vericiye bağlanıyordu. İçeri giren kablo izole edilmiş, damın kenarına sürtündüğü kısım da ayrıca plastikle kaplanmıştı. Rob, televizyon antenini yerinden çıkardı. Saatin vericisini ana vericiye bağlamak için antene çok titiz eller tarafından teller yerleştirilmişti. Böylelikle ortaya usta bir amatör radyocunun yüksek frekanslı, kullanışlı kısa dalgada çalışan bir radyo çıkmıştı. Civarda bu tür alıcı ve vericilerden yüzlercesi vardı. Gönderme işaretini vermek için saatin akrep ve yelkovanı ayarlanıyor, rakamlar da gönderilecek mesajların anlamını taşıyordu. Sonra da iş 24 saati gösteren bu saati kurmaya kalıyordu. Anahtar yerine takılınca, acaba mesaj hemen gönderilebiliyor muydu? Yoksa kurularak enerjiyi alıyor ve saat başını otuzbeş dakika geçse mesajları kısa dalga üzerinden mi veriyordu? Bunu Rudi mi kurmuştu? Alıcı kimdi? Tepedeki odada kimin oturduğunu Bayan Güneş Işığı biliyor muydu? Yoksa, saati kurmakla görevlendirilen kişi Bayan Güneş Işığı mıydı?

Ortalık sessizdi. Yalnız karşıda bir apartmandan müzik sesi geliyordu. Rob az sonra sahte televizyon antenine vericiyi bağlayan bacanın etrafındaki izole edilmiş kabloyu keserek aletin çalışmasına son verdi.

Onu ürküten bu saatti. Jason bu saati inceleyebilmek için her şeyini verirdi. Görünüşü sıradan bir duvar saatiydi ama kurulup verici kabloya bağlanıverince kimbilir ne ilginç mesajlar gönderiyordu?

Fakat neden elle çalışıyordu? Çünkü bu duvar saati taşınabilir olmalıydı. Paltonun altına saklanabilecek veya kaçan adamın kolayca yok edebileceği şekilde yapılmıştı.

Fakat bu saat uzun zamandan beri yerinde duruyor olmaydı.

Rob, odaya girmek için bir kat aşağı inip, kapıdaki kilitleri yokladı. Üç kilit vardı. Biri kapı açılınca alarm çalan cins-tendi. Öteki sürgülü, diğeri de çift kilitli. Bıçak, maymuncuk kullanarak hepsini teker teker açtı ve kapıya bir omuz vererek içeri girdi.

Yerden aldığı Bruno Et Pazarı yazılı plâstik torbanın içi-ne odada bulduğu küçük telsiz cihazını koydu. Masanın üstün-de duran ve yayım metrelerini gösteren kâğıtları yırttı. Dola-bın içinde bulduğu İsviçre malı küçük teypi de torbaya koydu. Rafın üstünde duran ve mahalli vericileri parazite boğarak bo-zan bir frekans dedektörünü de cebine attı.

Yatağın altında bulduğu ve üzerinde Avrupa ülkelerinin ve tanınmış otellerin damgaları bulunan valize bir tekme at-tı. Başka bir rafın üzerinde Londralı bir hırdavatçıya ait bir kutunun içinde yarı otomatik 45'lik Colt ile mermilerini buldu. Silahın namlusunu kokladı. Barut kokuyordu. Mutfaktaki bir dolabın içinde de nerede yapıldığını anlayamadığı yabancı ya-pısı iki el bombası vardı. Çatalla bombaları zararsız hale ge-tirerek torbaya attı.

Çektiği bir çekmecenin içindeki kâğıtları da cebine koy-du. Döşemede ve duvarlarda gizli bölmeler olup olmadığını yoklarken iyice terlemişti. Dolabın içindeki bir tahtanın altın-da şifre talimatını ve hepsi de Münih'e ait olan bir sürü telefon numarası listesi buldu. Babadan oğula yazılmış endişe dolu bir tomar telgraf kimbilir Jason için ne kadar değerliydi.

Köşelerdeki döşeme tahtalarının altından sahte pasaport-lar, kısa dalga frekansları olduğunu tahmin ettiği karışık for-müller ve şifreler çıktı.

Aralığı karıştırma işini bitirince, masanın üzerindeki fotoğraf makinasını eline aldı. Objektifin altında küçük bir delik vardı. Makinayı kaldırıp, gözünü deliğe yaklaştırdı. Fotoğraf çeken adam, 'Gülümse,' derken makinanın içindeki kurşun poz veren kişinin başına saplanıverirdi. Ren Nehri kıyılarında pikniğe çıktığında adam bu makinayla kimbilir kaç kişiyi öldürmüştü? Jason, 'Hollandalı kızın cesedini kanalda bulduk. Boğularak öldürülmüş ve tecavüz edilmişti...' demişti.

Jason bu makinayı da çok görmek isterdi. Rob beş dakikadan beri titrediğini farkettil. Yüz kasları geriliyor, alt çenesi çekiliyordu. Ağzında da paslı bir tad vardı. Beyni artık iyice yorulmuştu ve hareketleri ağırlaşmıştı. Bir an önce buradan kışırsı kırısa iyi olacaktı.

Merdivenlerden aşağı inerken içi dolu naylon torba bacaklarına çarpıyordu.

Kapının önünde giriş merdivenlerine oturmuş yaşlı bir adam ip atlayan kızın açılan eteklerine hâlâ ağzı sulanarak bakıyordu. Elinde de para vardı. Paraya gözü takılan kız ipi bir kenara bırakarak gidip adamın kucağına oturdu.

EVE mi yoksa Jason'ın bürosuna mı gitseydi. Jason bu gece şehirde değildi. Apartmanı kordon altına aldırsa mıydı? Yoksa Harris'e telefon edip, adamın odasını sabaha kadar gözlemesini mi söyleseydi? Rob köşe başında durup, bir süre düşündü.

Gg şu sıralarda nerede olabilirdi? Bir berberde saçını kestirip, traş mı oluyordu? Yoksa Washington'da ziyafetin verile-

ceği otelin mutfağında çalışan bir garsonu sarhoş edip, kandırmakla mı meşguldü?

Sigarasını yere atıp eve yollandı. Jason'u Washington'daki bürosundan arayacaktı.

Los sokakta ilerlerken, Bayan Güneş Işığı'nın hızlı adımlarla karşıdan gelmekte olduğunu grödü. Zaten kadının acele etmeden bir iş yaptığını hiç görmemişti.

Sokak lâmbasının altından geçen kadına bakan Rob onun ne kadar ufak tefek olduğunu unutmuştu. Evine gitmeyeli yıllar geçmişti sanki. Adımlarını sıklaştırıp kadına doğru gidecek elini tuttu.

«Beyefendi, siz misiniz? Sizi ne kadar özledik, bilemezsiniz.»

«Bir polisin zamanında eve dönmesini pek beklemeyin.»

Karanlıkta birbirlerine gülümserlerken kadın Rob'a üzgün gözlerle bakıyordu. Rob, sonraları kadının elini nasıl candan tuttuğunu ve 'Sen Yarasa Avcısı olamazsın,' demek istercesine baktığını hatırlayacaktı. Fakat görev duygusu üstün geldiğinden bir şey söylemeden geri çekildi.

«Madam bütün gün sizin nerede olduğunuzu merak edip, durdu.»

«Ben çalışmak zorundayım. Kızlar, sana zahmet veriyorlar mı?»

«Nein. Çoğu kez vakitlerini ders çalışarak geçiriyorlar. Tes- sa'nın dişi artık ağrııyor. Tabitha'da da kavanoz içinde yavru kaplumbağa beslemeye başladı. Dün gecedan kalan bifteğini bu gece ona yedirdi.» Bayan Güneş Işığı gülüyordu. Rob onun güldüğünü şimdiye kadar hiç görmemişti. Kadın elini de tutmuştu şimdi. Oysa Bayan Güneş Işığı kendisine daha önce hiç dokunmamıştı.

«Karım nasıl?»

«Madam operaya gitmek için hazırlanıyor. Beyaz tuvaletini giyecek ve zümrütlerini takacak. **Grossvater**'le **Fledermaus** galasına gidiyorlar.»

«Tıpkı eski günlerdeki gibi, değil mi, Olga? Sen de o tantanalı günleri hatırlıyor musun?»

«Ben mi? Hangi günleri?»

«Sen Avusturya'da çalışırken.»

«Hayır. **Nein**. Beni başkasıyla karıştırdınız galiba.»

«Karımın büyükbabası olan eski elçi seni tanıdığını sanıyor.»

«Şimdi söyleyeceklerim için beni bağışlayın ama o geceki ziyafette **alte Minister** içkiyi fazla kaçırmıştı. Avrupa'nın herhangi bir yerinde soyluların evlerinde çalışan pek çok hizmetçi görmüştür.» Olga omuzlarını silkerek ekledi. «Madam size anlatmadı mı? Hiçbir şey söylemedi mi?»

«Hayır. Ne anlatacaktı?»

Bayan Güneş Işığı gözlerini indirerek buruk bir sesle: «Kendisine söylediğim bir şeyi.»

«Hayır. Bana hiçbir şeyden söz etmedi. Neyi kastettiğini anlayamadım.»

«Demek size bir şey söylemedi?»

«Hayır, Olga.»

Bu karşılığı alan kadın sendeledi, yere düşer gibi oldu. Rob uzanarak kadını omuzlarından tuttu.

«Teşekkür ederim.»

«Eğer önemli bir şeyse...»

«Önemsiz efendim. Madam unutmuş olacak. Aklına gelince herhalde anlatır.»

İstihbaratçılıkta, sorgu esnasında üzerinde durulmayan

küçük ve önemsiz bir sözün hayati anlam taşıdığı çok görül-müştür. Şimdi de aynı şey oluyordu işte. Olga kendisinin bir şeyden haberi olduğunu sanmıştı. Rob'un o konuda bilgi sahibi olması kadını mutlu kılacaktı ama F'lix'in söyleyeceklerini duymak için henüz eve gitmemişti ki.

«Beyefendi, yorgun görünüyorsunuz. Eve gidip dinlenin.»

«Ben iyiyim, Bayan Güneş Işığı. Benim için üzülme.»

Rob'ın kendisini Güneş Işığı diye çağırması kadının çok hoşuna gitmişti. Gülümsüyordu. Sonra gözleri Rob'un elindeki plâstik torbaya takıldı ve sapsarı kesildi.

«Ne var, Olga?»

«Alışveriş mi yaptınız, efendim?»

Rob elindeki torbayı gelişi güzel sallayarak: «Eski bir duvar saati aldım da. Karımın antika barok saatlerden hoşlandığını bilirsin. Tozlu, eski bir saat ama ona iyi bir sürpriz olacak,» derken kadının yüzüne dikkatle bakıyordu.

«Fakat biz hep Schaller ve Weber'den alış veriş ederiz. Torbanın üstünde Bruno yazıyor. O adam hep kazık atar.»

Rob torbadan çıkardığı saati kadının görmesi için ışığa tutarak: «Değişiklik olsun diye oradan aldım. Bu Avusturya saatini veya bunun bir benzerini başka yerde görmüş müydün, Olga?» dedi.

«Hayır, efendim.»

Fakat anahtar deliğinin içinde bulunduğu ve üstünde, 'saati kurmayı unutmuşsun,' yazılı notu elinde olmayarak hatırladı. O zamanlar baronun emirlerini yerine getiriyordu.

Şimdi ise şu loş sokağın ortasında Von Gottfried'lere olan bağlılığı artık sona ermişti. Uzun süreden beri, önceleri yaptığı ve kendisinin affedemediği şeyleri bağışlaması için Tanrıya yalvarıyordu. İki küçük kızda aradığı sevgiyi bulmuş, şim-

di karşısında duran adama ve tehlike içinde olan karısına bağlanmıştı.

Soğuk bir sesle: «Saat Madamı memnun edecek,» dedi. Rob da aynı soğuklukla: «Saatte huzurunu kaçırın bir şey mi var, Olga?» diye sordu.

Kadın gerçeği haykırmak istiyordu ama karşısındaki adam bunu nasıl olsa biliyordu artık. Tepedeki odaya girdiği anlaşıyordu. Odanın altını üstüne getirmiş ve baronun gerçek kişiliğini anlamıştı. Fakat Madam kendinin, yani Olga Czhenzunska'nın, artık kendi taraflarına geçtiğini beye niçin söylememişti? Madam sandığından daha çok bana muhtaç diye düşündü. Sevdiklerini korumalıydı. Çocukları, annelerini tehlikeden uzak tutmak şimdi kendisinin göreviydi.

«Auf Wiedersehen, efendim.»

Olga, Rob'un arkasından baktı. Adam karanlık sokakta güçlü kuvvetli görünüyordu ama yapayalnız bir hali vardı.

Bruno Mağazasının torbasını elbette tanımıştı. Bir gece önce baron aldığı yiyecekleri bu torbada taşımış ve Olga mutfaktayken getirip masanın üstüne koymuştu.

Kızların babası gözden kaybolana dek arkasından baktı. Sanki elveda der gibiydi. Olga istese şimdi adamın peşinden koşar; ona sığınır. Geri dönüp, adamın yanına koşmak için henüz geç değildi. Fakat Olga artık koşmaktan bıkmıştı.

Daire kapısına anahtarını sokarken elleri titriyordu. O kahrolası saati kurmayı ne zaman unutmuştu? Yoksa daha önce iki kez yaptığı gibi bilerek mi kurmamıştı?

Saatin yok olduğunu baron fark edince kıyamet kopacaktı. Damdaki vericinin tellerinin koparıldığını, döşeme tahtalarının kaldırılıp araştırıldığını adı gibi biliyordu. Beyin korkusuzca hareket ettiğinin uzun süredir farkındaydı. İyi bir adam

diye düşündü. Fakat bu gecâyı ve bundan sonra olacakları aklına getirmek istemiyordu.

İçeri giren Olga Czhenzunska kahve suyunu koyup, örgüsünü eline aldı.

Ördüğü sarı renkte bir çocuk eldiveniydi.

YİRMİDÖRDÜNCÜ BÖLÜM

OLGA HUZURUNU KAÇIRIYORDU artık. Herr Polisin karısıyla arasına girmesinden beri, gg dadısının davranışlarını yakından izliyordu. Odasına çok geç dönüyor, kendisi için hiçbir mesaj bırakmıyor, Café Lichtenstein'daki aç gözlü Liese'den para getirmiyordu. İki kez saati kurmayı unuttuğu için çok zor durumda kalmış ve Münih'e kadının garip tutumunu bildirmişti. Gelen cevap çok kısıydı: «DEVAM.»

Son zamanlarda ağız kavgasına da başlamışlardı. Çocukları bu işe karıştırdığı için kadının sinirlendiğini biliyordu ama karşı tarafa geçeceği, Münih'in hazırladığı gizli harekâтта görev alan Olga'nın basit Bayan Güneş Işığı olarak kalmak isteyeceği aklına bile gelmiyordu.

Gg, asıl görevi hakkında kadının sadece birtakım kuşku-ları olduğunu sanıyordu.

Fakat odasına girip polisin karısını çözmesi ve kendini de

dışarı atmasından beri, küçükken olduğu gibi her gece kâbus görmeye başlamıştı. Küçükken kendisini yatıştıran tek kişi Olga'ydı. Yatağından fırlıyor, ve çevresini saran boğazları beyaz şekillerle boğuşuyor, avazı çıktığı kadar haykırıyordu. Sabahları ter içinde uyandığında Olga'nın yanında olmayacağından korkuyor, kadının okşayan ellerinin ve gösterdiği anlayışın özlemini çekiyordu. Ondan şüphe etmek delilikti. Kendisi ve ailesiyle o kadar haşır neşir olmuştu ki, birbirlerinden ayrılmaları imkânsızdı. Bu gece de odasında gg'yi bekliyor olmalıydı. Yeraltı teşkilâtında görev aldığı, Hollandalı kızı boğup kanala attığı, başkalarını boğduğu, yabancı ajanlarla boğuştuğu, yükselebilmek için çabaladığı sıralarda Olga hep yanında idi. Uzun süre ayrı kaldıkları zamanlar bile ilişkileri kopmamıştı. Şimdi taraf değiştirmesi için artık çok geçti.

Apartmana doğru gelirken sis iyice bastırmıştı. **Olga kendisini bırakmış mıydı? Buna dayanabilecek miydi? Yok canım, olamazdı. Saçmalıyordu. O Olga'ydı. Olga. Hayâllerinin Grendel'i. Teselli eden, annelik yapan Olga.** Merdivenleri çıkarken kadının sadece kendisine bağlı kalacağına karar verdi.

Şu ana kadar gece iyi geçmişti. Etrafındaki çemberin daralmasına rağmen Herr Direktöre telgraf çekmiş ve 'turist planlarının' onaylanıp onaylanmadığını sormuştu. Tepedeki odasına, yandaki binaların damlarından girmek çok kolaydı. Zorda kaldığı zamanlarda da yandaki apartmanların bodrumlarından dolaşarak dışarı çıkabilirdi. Çok dikkat ederse, onu kimse ele geçiremezdi. **Gg** kendinden çok emindi.

Odasına girerken garip bir huzursuzluk duydu. Odası her zamanki gibi değildi sanki. Fakat her şey yerli yerinde duruyordu. Birden geri döndü. Sandalyeler oldukları yerdeydiler. Halı da kıvrılmamıştı. Fakat odada büyük bir boşluk vardı.

Neydi bu? Neredeydi bu boşluk? Tamam, saat yerinde yoktu. Saatin asılı olduğu duvara doğru koştu ve fotoğraf makinasını aradı. İkisi de yok olmuştu.

Çakısını çıkararak pasaportların, sahte kimliklerin, 'baba'dan gelen telgrafların, yayım frekanslarının, paranın, yabancı paraların bulunduğu döşeme tahtaları altındaki gizli bölmeyi açtı. Hepsinin yerinde yeller esiyordu!

Odadan fırlayıp koşarak terasa çıktı. Kabloların bulunduğu yerleri yokladı. Eline toz ve is bulaşmıştı ama kablolar da kesilmiş ve her şey eskisi gibi yerlerine konmuştu.

Bağırarak için ısırıldığı dudakları kanıyordu. Çatıya açılan kapının da kilidi kırılmıştı. Odasına dönerek pencereyi inceledi ve pencere kenarına saplanan bıçağın izlerini gördü. Dolabını heyecanla açtı. İçerideki kutunun tozlu kapağının üstünde bir erkek elinin izi vardı. Kutunun içindekiler de yok olmuştu. Hırsla kutunun üstüne tükürdü.

Konyak sürahisini alarak başına dikti. Dolabın içinde polisin araştırmayı unuttuğu, dirseklerine deri geçirilmiş ceket olduğu gibi duruyordu. Gg ceketini askıdan çekip giydi. Şimdi kahve içmek için Olga'ya gitmek zamanı gelmişti. Kadın kendisini beklerdi. O da zaten bu ziyaret için artık hazırды.

Ellerini kavuşturarak dirsekteki deri yamanın içindeki naylon ipi yokladı. Olga'nın odasına gitmeden önce naylon ipi çıkarıp, sarı renkli mendiline sardı ve cebine koydu.

Bir sigara yakıp merdivenlerden inmeye başladı.

Bir kulağı kırıste olan Bayan Güneş Işığ adamın ayak seslerini duyunca valizini yerleştirmeyi bıraktı. Çocukların nezle olduğu zamanlar yattığı küçük odada kalabilirdi büyük evde. Oturup, Tessa için ördüğü eldivenin son ilmeğini de kesti. Daha hareketli olan Tabitha için kırmızı eldivenler örmüştü. Şim-

diye kadar boş olan yüreği bu sıralarda kızlara duyduğu sevgiyle dopdoluydu.

Gg kapıyı açıp içeri girdi.

«Gerhardt, demek geldin, ha?»

«Beni özledin mi?» diye soran **gg** valizi görmüştü.

«Beni ziyaret etmeyeli o kadar çok oldu ki.»

«Erken mi döndün.»

«Ben mi? Nasıl dönebilirim. Evde o kadar çok işim vardı ki.»

«Bir yere mi gidiyorsun, Olga?»

«Bu geceyi Brooklyn'de oturan bir arkadaşımda geçireceğim de.»

«Bir gece için bütün giyeceklerini neden alıyorsun?»

«Havalar hiç belli olmuyor. Dışarda nemli ve soğuk bir hava var.»

«Yukarda bazı sesler duydun mu? Damda filân?»

«Ben de yeni geldim.»

«Polisin neler yaptığını söylemeyecek misin?»

«Bir değişiklik yok. Hep aynı şeyler.»

«Bana haber bırakmıyor, saati kurmayı unutuyorsun. Evde olduğun halde hiçbir ses duymadığını söylüyorsun. Şimdi de benimle görüşmeden gitmeye hazırlanıyorsun.»

«Fakat yavrum, örgü örmekle, yemek pişirmekle meşguldüm.»

«Ja, Olga. Benim bilmediğim daha ne işler yapıyorsun bakalım?»

«Senden habersiz hiçbir şey yapmam.»

«Senin ne kadar iyi, sâdık ve bana bağlı olduğunu biliyorum,» diyen **gg**, valize bir tekme atarak içindekileri ortalığa saçtı.

Örgüsünü bırakan Olga, adamın elinde tuttuğu mendile baktı. Gg mendiliyle alındaki terleri sildikten sonra kolunun içine soktu.

Olga soğuk bir sesle: «Senin işlerin nasıl?» diye sordu.

«Nasıl olacak? Her zamanki gibi.»

«Das ist gut, iyi. ...Rudi nerelerde?»

«Neden sordun?»

«Son zamanlarda hiç ondan söz etmiyorsun da.»

«Neden söz edecekmişim?»

«Kedisi Grimalkin de bütün gece sızlanıp Rudi'yi arıyor. Komşular da onu soruyorlar. Ne cevap vereceğimi bilemiyorum.»

Gg sinirli sinirli sigarasını içerken kadını süzüyordu. Odada bir süre dolaştıktan sonra oturdu. Olga'nın uzattığı konyağı bir dikişte bitirdi. Rengi çok solmuştu.

Eliyle kadının dizini hırsıyla tutarak: «Böyle çok güzel, değil mi?» diye sordu. «Fakat bana elçinin seni tanıyıp tanımadığını söylemedin daha.»

«Ja. Beni tanıdı. Eminim bundan.»

«Sonradan kadının kocasıyla bu konuda konuşmuş mu?»

«Ne bileyim ben?»

«Bu gibi şeyleri öğrenmen için sana para veriyoruz.»

«Ben elimden geleni yapıyorum.»

«Benim zavallı dadım. Ne kadar da yorgun görünüyorsun,» diyen gg mendilini çıkararak kadının arkasına geçti. Adamın tepesinde hareketsiz durması Olga'yı rahatsız ediyorsa da geriye bakmadı.

Gg elini omuzuna koyarak: «Zavallı Olga,» dedi.

«Benim için üzülme.» **Acaba mendilin içinde ne vardı?**

«Bu gece benim odama çıktın mı?»

«Hayır. Yatağın düzeltmedim bugün. Bacaklarım ağrıyor. Çocuklar beni çok yoruyorlar. Doğru odama geldim. Dinlenmem gerek. Artık yaşılanıyorum.»

«Ama aklın yerinde. Valizini hazırlamasını biliyorsun.»

«Şimdiye kadar neyi unuttum?»

«Hemen telâşlanma, sevgili dadıcığım. Çok yorgun olduğunı görüyorum. Şimdi yakarı açar ve boynunu ovarsam, hemen uyuya kalırsın.»

«Beni ne kadar da düşünüyorsun, Gerhardt.»

Gg kadının boynunu oğuşturarak: «Seni çok kez bağışladım,» diyerek ellerini boğazına götürdü.

«Bu gece neredeydin? Neden zamanında dönmedin? Benim evde olmayacağım saati kadının kocasına sen mi söyledin? Odama girip her şeyi almış. Yaşlandıkça dikkatin mi azalıyor? Odamı gözlemeyi ve bana olan bağlılığını unutup çocuklara, kadına ve kocasına bağlanıyorsun. O kadın arzuladığımı biliyorsun. Er geç ona sahip olacağım. Nereye gittiğimi ve yaptıklarımı yapmak zorunda olduğumu bilmiyor musun? Rudi'nin, işportacının veya bir başkasının başına gelenler seni ilgilendirmez. Önemli olan senin benim yanımda olmandır. Bu gece eve geliyorum ve benden kaçmak için eşyalarını topladığını görüyorum. Karısını deli gibi istediğimi bildiğinden, çocuklara olan düşkünlüğün yüzünden polisin evime girmesine göz yumuyorsun. Oysa senin hayatındaki tek kişi benim. Yalnız beni düşünmek zorundasın. Fakat kapımı o herife açtın. Neden yaptın bunu?»

Gg, Olga'ya hırsla vurdu.

«Neler duyduğunu ve neden beni uyarmadığını anlat bakalım.»

Olga tokatları yedikçe yere doğru eğiliyordu. **Gg** yeniden

haykırdı: «Neler getirdin başıma? Onu sen mi içeri soktun? Benim güvenlik içinde yaşadığım odamın neden altı üstüne getirilsin? Bildiklerini söyle. Söyle.»

«Nein. Ben bir şey bilmiyorum. Adam eve gelip gider. Mesleği de polislik. Bana ne bundan?»

Gg, kadının ağzına elinin tersiyle vurduktan sonra dadısını yumruklamaya koyuldu.

«Demek onları koruyorsun. Peki, ben ne olacağım?»

«Sen mi? Sen bana söylemediğin hangi işin peşindesin? Büyükbabadan başka birinin de mi canını yakacaksın?» Olga soluk soluğa kalmıştı. Gg önüne gelip dizlerinin üzerine çöktü. Olga hırsla şişini adamın yanağına batırdı. «Kalk ayağa. Ayağa kalk da, bir erkek gibi karşımda dur. Fakat asla bir erkek olmadın. Sen bir canisin. Seni iyi tanırım. Pis katil. Uzak dur benden. Ölsem bile, temiz kalmak isterim.»

«Onların tarafına mı geçtin?»

«Ja.»

«Bana ihanet mi ettin?»

«Onların hatırı için bana verdiğin görevleri yerine getir-medim.»

«Bu yüzden seni öldüreceğimi biliyordun.»

Kadın karşılık vermedi. Gg yalvarıyor, yakarıyor, bir cevap bekliyordu. Olga susuyordu. Boğazına bir yumruk indirdi. Kadın konuşmayacaktı.

«Yaşamak istemiyor musun?»

«Şimdi yaşıyorum. Senin anlayamayacağın bir anlamda yaşıyorum.»

«Senin üzerindeki kontrolümü kaybetmişim.»

«Öyle, Gerhardt, kaybettin.»

Gg, Olga'nın boynuna geçirdiği naylon ipi sıkmaya başla-

dı. Boğazını saranilmek iyice gerilince Olga boğuk bir sesle: «Ölümüm uzun süredir seni bekliyordu. Senin de fazla zamanın yok. İşin bitik. Herşeyin mahvoldu,» diyebilirdi.

«Bana gerçeğı söyle. Benden başka birini nasıl daha çok seversin?»

Olga'nın yüzü şişmişti. Zorlukla soluk alarak: «Hayır. **Nein. Niemals** asla. Bu dünyada artık sana söyleyecek sözüm yok. Ben şimdi senin hiç yaşamadığın, yaşayamayacağın şekilde yaşıyorum. İnan bana, ölsen daha iyi olur senin için,» dedi.

Çevresine bakınan **gg**, konyak şişesine uzanıp, kadının boğazından aşağı dökmeye başladı. İçki, ağzının kenarından yere dökülürken Olga gözlerini kapatıp, başını **gg**'den aksi yöne çevirdi. Artık konuşamayacaktı. **Gg**, kurbanını şöyle bir sarstıktan sonra kucaklayıp kaldırdı. Olga tüy gibi hafifti. Duvara dayayarak sorular sormaya başladı.

İnsanları sorguya çekmekte çok usta olan **gg**, bütün bildiklerini, genç bir tedhişçiye Mönih hücresinde öğretilenleri uyguladı. Fakat Olga, **gg**'nin kendisine eziyet etmesine uzun yıllardan beri alıştı. Şimdi duyduğu acıya dayanılmazdı ama dayanacaktı. Karşı tarafa geçmekle sevgi ve şükran duygularına en sonunda kavuşmuştu işte.

Son dakikalarında kendini toparlayıp, dişi bir kaplan gibi karşı koymaya başladı. Isırıyor, tırnaklarını geçiriyor, **gg**'nin yüzünde ve ellerinde izler bırakıyordu. Etinden kopardığı parçalar dişleri arasında, tırnakları dibinde kalacak ve kendisini öldüren hakkında polise delil olacaktı.

Son nefesini verirken Flix'in sıcak ellerinin başını tuttuğunu, küçük kızların da gülererek, 'Bayan Güneş Işığı,' diye kendisini çağırıldıklarını duydu.

GG ürpererek doğruldu. Odanın her köşesini arayıp dolabı altüst ettikten ve kadının eşyalarını karıştırdıktan sonra bir mum yakıp Olga'nın ayaklarının dibine koydu. Haberlerde Olga'nın tutuşan yatakta yanarak öldüğü yazılacaktı.

Uyu, sevgili dadım. O kadının çocukları senin göğsüne yaslanırlardı. Ben ise yapayalnızdım. Şimdi de, Herr polisın karısıyla ilişki kurmalı, tekrar buluşmaya bakmalı, nefret ettiğim Büyükbabanın hesabını görmeli ve intikamımı alarak Washington'a yollanmalıyım.

Olga'nın dar alına kır saçları dağılmıştı. Yüzü tanınmayacak haldeydi. Kadını bu hale kendisi mi getirmişti. Mum yanmalı ve hain Olga'yı da yakmalıydı. Korku ve üzüntü duymasına rağmen Olga'yı affedemiyordu.

Böyle bir ihanet işlerini alt üst edebilirdi. Hemen Münih'e yeni bir mesaj göndermeliydi. Daha fazla gecikirse: 'NEDEN GECİKİYORSUN HEMEN HABER VER' diyen başka bir telgraf alacaktı.

Çünkü Olga ölmüştü. Onu kendisi öldürmüştü.

Kadına son bir kez bakarak: «Görevimiz uğruna yalan söyler, adam aldatır ve hırsızlık ederiz. Fakat ihanete yer yoktur. Seni öldürmek zorunda kalacağımı biliyordun,» diye mırıldandı.

Evet, Olga bunu biliyordu ve beklemişti. Olga'nın seçmiş olduğu hayatta gg'ye yer yoktu. «Sen. Hayatımda beni gerçekten seven tek kişiydin sen... Bana yaptıkların için anavatanda seni kabul edecek kadar derin bir mezar yoktur,» diye hıçkırdı.

Olga'nın tek süsü abanoz ağacından oyulmuş, Avrupa köy sanatını yansıtan eski bir iğneydi. Almak için uzandığında elini çekti. Ölüyü soymak uğursuzluk getirirdi.

Olga, açık renk gözlerini açmış kendisine bakıyordu. Kalabalık içinde kaybolan ufak tefek kadın, şimdi bir dev gibi görünüyordu gözüne.

«Gözkapaklarında parmak izi aramazlar. Gözlerinde şimdi ölümün tozu var,» diyerek ölünün gözlerini kapattı. **Ve benim elimde.**

TESSA vanilyalı tatlısını yerken kaşığına masaya vurdu: «Bayan Güneş Işığı nerede?»

«Bilmiyorum, Tessa.»

Tabitha tereyağlı havuç ve bezelyalarını yememekte direniyordu. «Neden geç kaldı acaba, anne?»

«Bilmem yavrum.»

«Bizi okula götürmek için ilk kez geç kaldı bugün.»

«Kocaman bir ağa takılan ve sonradan kurtulan küçük örümceğe ne olduğunu bize anlatmadan okula gidecek miyiz yani?»

«Evet. Okula gitmek zorundasınız. Dönüşte sizi otobüs durağından alırım,» diyen Flix çocukları giydirdi. Tulumları içinde iki cüce gibi görünüyordlardı. Kitaplarını alıp asansöre bindirdi. Kızlar annelerine öpücük gönderdiler. Flix de karşılık verdikten sonra ağa takılan küçük örümceği hatırladı. Bayan Güneş Işığı çocuklara anlatacak başka hikâyeye bulamamıştı sanki.

Tabakları toplarken kapıdaki kilidin açıldığını duydu. İkinci anahtar yalnız Rob'da vardı. Kapıya koşup kocasını karşıladı.

«Üç gün üç gece oldu görüşmeyeli Rob. Hele geceleri çok fenaydı doğrusu. Eve geldiğine çok sevindim.»

Rob sesini çıkarmadan içeriye geçti. Flix de onu izleyerek: «Sıcak yemek var,» dedi.

«Karnım aç değil.»

«Öyleyse sana bir sandviç hazırlayayım.»

«Karnım aç değil dedim sana.»

«Gün ortasında seni evde görmek çok güzel. İçki ister misin?»

«Evet. İhtiyacım var.»

«Benim de.»

«İki tane sert içki hazırla öyleyse.»

Oturma odasındaki bara geçen Flix: «O kadar bozuk musun?» diye seslendi.

Rob karşılık vermedi.

Flix içki tepsisini önüne koyunca Rob öne doğru eğilip bardaklara daldı.

«Kızlar okula geç kaldı. Söylendiler biraz ama ben...»

«Flix. Lütfen biraz konuşma.»

Rob içkisini bir dikişte bitirdi ama Flix bardağını olduğu gibi yerine bıraktı.

Bir keresinde çocukları kuklaya götürmüştü. Kuklanın taklalar atmasını, eğilip bükülmesini kızlar kahkahayla seyretmişlerdi. Gösteri sona erince zavallı kukla yere yığılıvermişti.

Rob şimdi böyleydi. Koltukta otururken içinden çöktüğü belliydi.

«Sevgilim, ne oldu?»

«Bayan Güneş Işığı öldü.»

«Ne zaman?»

«Dün gece geç saatlerde. İşe polis el koydu.»

«Ne olmuş?»

«Yatağı yanmış, kadın da boğulmuş. Odasında.»

«Zavallı kadıncağız. İtfaiyenin sesini duymuştuk... Oh, Tanrım.»

«Evet. Radyo, televizyon ve gazetelerdeki haberlerde bu şekilde öldüğü yazılacak.»

«Peki, nasıl...»

«Örgü örüyormuş ve uyuya kalmış. Yanan yataktan çıkan dumanla boğulmuş. Uykusunda ölmüş.»

«Boğulmuş mu?»

Rob duraklayarak: «Evet,» diye karşılık verdi.

«Madem öyle, bu iş polisle itfaiyeyi ilgilendirir. Seni neden çağırmışlar?»

«Çünkü kadın bizim yanımızda çalışıyordu. Çocukları koruyordu.»

Flix titreyen ellerle içki bardağını aldı. «Neden kadının çocuklarımızı korurken öldüğünü söylüyorsunuz?»

«Benim görevim yüzünden sen ve çocuklar tehlikedeydiniz. Olga'nın da bundan haberi vardı herhalde.»

«Bunun onun ölümüyle ne ilgisi var?»

Mantıkla başa çıkılmazdı ki. Flix çok sarsılmıştı. Ne kadar açılabilirdi acaba?

«Gerçekten nasıl öldürülmüş, Rob?»

«Esrar çekmiş bir hırsız yangın merdivenlerinden içeri girmiş.»

«Peki ya yangın, duman?»

«Kadına hücum ettiğinde yanan bir mum yere düşmüş. Adam da kaçmış. Dumanı gören komşular da itfaiyeye haber vermişler.»

«Gerçeği söylemeni istiyorum.»

«Üzülmeni istemiyorum, Flix.»

«Durum şimdi çok ciddi, Rob. Birbirimizi düşünecek halde değiliz.» Gözleri dolu dolu olmuştu. Olga'nın yanaklarından yaşlar süzülürken, «Beni bağışlayın, Madam. Siz ve beyefendi çok iyisiniz. Adaletin yerine gelmesini istiyorum,» dediğini hatırladı.

«Bayan Güneş Işığı'nı biri öldürdü galiba.»

Rob'ın yüzünde olumlu ya da olumsuz bir ifade yoktu.

«Yangın mahsus mu çıkarılmış?»

«Olabilir.» Rob karısına yangının isteyerek çıkarıldığını, kadının boğazı sıkılarak öldürüldüğünü, eziyet edildiğini söylemedi. Katilin kafasından yolunan saçlar, tırnakların altında bulunan et parçaları, Olga'nın katile karşı olanca gücüyle savaştığı, Flix'in bilmemesi gereken şeylerdi.

«Nasıl öldürülmüş?»

«Boğularak olabilir. Emin olmak zor.»

Flix en sonunda umduğu cevabı almıştı işte. Rob'ın sözünü geri alması imkânsızdı. Fakat Rob karısının kendisine böyle bakacağını hiç ummamıştı doğrusu.

'Bu, kurtun bağlandığı zincirdir.. 'Sen.. Yaptığın kötülükleri temizle bakalım... Tilki yavrularını annelerinden ayırmaya göz yumacağımı mı sandın?' Hayır, Bayan Güneş Işığı. O beni kızlarımdan ayırmadı. Ayırmamasını da sen sağladın.

«Fakat polis dumandan boğularak öldüğünü söyleyecek, öyle mi?»

«Yanan mum halının üstüne düşmüş.»

Demek haberlerde kadının ölümü böyle açıklanacaktı. **DUL KADIN YANGINDA DUMANDAN BOĞULARAK ÖLDÜ.** Jason'un araştırma yapması için yirmidört saati vardı.

«Mum halının üstüne mi düşmüş? Kazara değil mi?»

«Sandığın kadar önemli değil.»

«Bayan Güneş Işığı öleceğini bilmiş mi acaba?»

«Sanmam. Yaşlı kimseler hemen kendilerini kaybederler.»

«Tabby ile Tessa'ya ne diyeceğimi düşünmeliyim.»

«Çocuklar çabuk unuttur.»

«Onu unutmazlar. Kocaman bir ağa takılan küçük örümceğin hikâyesinin sonunu dinlemeden okula gitmek istemediler.»

«Küçük örümcek en sonunda ağa takıldı.»

Garip kuş sesleri çıkaran çamaşır iplerinin makarası, taze çekilmiş kahvenin kokusu... ütü yaparken paylaşılan dostluk. Şimdi hepsi duman olup uçuvermişti.

Rob, yarısı yanık, ıslak bir yün parçasını karısına uzatarak: «Bunu bulduk,» dedi. «Sanırım bunu sana verecekti.»

İşte Flix bu anda ağlamaya başladı. Cinayet masası ile Jason'un laborantları fotoğraflar çekip parmak izleri ararken Rob bunu cebine atıvermişti. Eldiveni avucunda tutan Flix, saçlarını geriye atarak gözyaşlarını sildi.

«Bu gece seni göreceğim miyim?»

«Hayır. Washington'dan gelen bir adamla buluşacağım,» diyen Rob bara giderek bardağına iki parmak viski koydu.

«Buralarda başımız dertte. Ben biraz uyuyacağım.»

Flix gelip kocasının önünde durduğunda Rob, onun yüzünü okşayarak: «Merak etme,» diyerek dışarı çıktı.

Flix kocasının arkasından bir süre baktıktan sonra eldiveni okşadı. Bayan Güneş Işığı'nın Tessa için ördüğü eldivenin tekiydi bu. Uyumadan ve mum yere düşmeden önce bitirmişti. Flix kendini toplamaya çalışarak, bizi severdi, şimdi huzura kavuştu diye düşündü. Bayan Güneş Işığı ikizlerin yaşındayken acaba yün eldivenleri var mıydı? Dondurucu Varşova

kışlarında elleri soğuktan donar mıydı yoksa? Boğazı kuru-muştu. **Olga bana bir şeyler anlatmak istiyor. Onun için bir şeyler yapmalıyım** diye geçirdi içinden.

Baron von Gottfried, Olga'nın başına gelenleri duymuştu herhalde. Eski dadısının ölümüne üzülmeyecek kadar zalim olamazdı.

Bayan Güneş Işığı, ben ne yapmalıyım dersin?

(Madam. Onun kusuruna bakmayın. Odasına çırpıçiplak giren o annesi olacak kadını görünce hep ağlardı. O zamanlar daha küçücük bir çocuktuk. Kadının kahkahasını hâlâ duyar gibi oluyorum. «Şimdi güzel annene bir bak yavrum, benim güzel oğlum.» Annesinden kaçır ve hırsını beni inciterek alırdı.)

Bayan Güneş Işığı'nı ortadan kaldırmışlardı. Neden? Katil, bir hırsız veya esrarkeş miydi? Hayır. Katilin kim olabileceğini düşünmek bile insana korku veriyordu. Olga benden yardım bekliyor şimdi.

Flix'in şüpheleri artıyordu.

Rob, «Boğulmuş...» «O kadar duman vardı ki, emin olmak zor...» «Adam yangın merdiveninden kaçmış...» demişti. Adam. Bir erkek?

Şüphelerini bir kenara atıp olamaz diye düşündü. **Olga, onun dadısı, güvendiği tek insandı. Hayatta sevebileceği tek kişi oydu.**

O gece kendisini öldürecek miydi acaba? Adamı arzula-mıştı. Öptüğü zaman duyguları harekete geçmişti. **Saçmaydı, çılgınlıktı bütün bunlar. Adam Flix'le sevişmeyi çok istemişti. Ya kendisi?.. Bayan Güneş Işığı ikisinin arasında geçenleri anlamış olduğundan Flix'i kurtarmıştı.**

Bu yüzden de ölmüş müydü? Hayır. Böyle bir ilişkinin

onunla ne ilgisi olabilirdi? Daha önemli bir neden olmalıydı. Neydi bu?

Flix'i neden uyarmak zorunda hissetmişti kendini? Olga Czhenzunska ölümüyle Flix'e çok önemli birşey anlatmak istemişti.

Bu hareketiyle katili işaret ediyor olmalıydı.

Düşüncelerden sıyrılan Flix onbeş dakikaya kadar çocukları otobüs durağından alması gerektiğini hatırladı. Çocuklara Bayan Güneş Işığı'nın öldüğünü nasıl söyleyecekti. Olga intikamını alması için kendisini seçmişti.

Ya bu korkunç cinayeti o işlemişse? Fakat Olga'yı nasıl öldürebilirdi. Anavatanıyla tek ilgisi bu kadından ibaretti. Kulağında Bayan Güneş Işığı'nın, «Şimdi hiç kimse emniyette değildir, Madam. **Hiç kimse,**» diyen sesi çınladı. Kadının taraf değiştirdiğinin farkına varırdı o. Taraf değiştirmek adam için hainlikti. Seni bu nedenle öldürebilirim, dememiş miydi?

Flix, katilin o olup olmadığını ortaya çıkaracaktı.

YİRMİBİŞİNCİ BÖLÜM

YANGIN YÜZÜNDEN ÇIKAN kargaşalıkta Harris adamı kaçırmıştı. İtfaiye arabalarının, hortumların, koşuşan it-faiyecilerin arasında Rob'un tarif ettiği adamı görmek imkân-sızdı. Apartmandan karınca sürüsü gibi insan kendini dışarı-ya atıyordu. Yaşlı dulun bulunduğu ikinci kattan dumanlar yükseliyordu. Yanık yatak da pencereden aşağı atılmıştı. Bu kargaşalık arasında Harris bir ara elindeki valizleri önüne gelene indirerek kendisine yol açmaya çalışan geniş omuzlu bi-rini görmüşse de, az sonra gözden kaybetmişti.

Beş blok ötede, Kaiser Garajında gg valizleri Mercedes'i-ne yerleştirdi. Bir an önce mümkün olduğu kadar fazla mik-tarda para bulmalıydı. Şimdiye dek Café Lichtenstein'in sa-hibesi Liese'yi rahat bırakmıştı ama ona baş vurmak zama-nı gelmişti artık. Eski elçiyi yemeğe çağırıp şantaj yaparak para koparmasını söyleyecekti. Parayı aldıktan sonra da ada-mın işini bitirirdi.

Dikiz aynasında kendini süzdü. Olga'nın tırnaklarının çizdiği iki kırmızı iz vardı yanağında. Makyaj kutusunu çıkartıp izlerin üzerine pudra sürdü. Sonra da oturduğu koltuğun altından çıkardığı sahte konsolosluk plakasını arabaya taktı. Mercedes'ini bırakacağına üzülmüyordu ama bu geceden sonra onu kullanamazdı. Yarın sabah Doğu Bronx'daki bir araba mezarlığında önu parçalanmış olarak bulacaklardı arabasını.

Önünde bir bar olan binaya doğru arabasını sürerken it-faiye düdüklerinin sesinden uzaklaşıyordu. Karanlık giriş kapısının üstünde bir kâğıt vardı. **MÖBLIERTE ZIMMER ZU VERMIETEN KİRALIK MÖBLELİ ODALAR.** Odalardan birinin anahtarını cebinden çıkararak yukarı çıktı ve valizlerini bıraktı. Sonra tekrar aşağı inip konyak, püro, gazete, çiçek, birkaç günlük yiyecek alıp tekrar yukarı çıktı. Çiçekleri vazoya yerleştirdikten sonra silahlarını temizlemeye koyuldu. Silahları temizlediği yağ ile çiçeklerin kokusu birbirine karışıyordu. Bir kat aşağıda umumi telefon vardı. Oradan Café Lichtenstein'i arayabilirdi. Aşağı inip numarayı çevirdi.

«Benim için iki şey yapacaksın, Liese.»

«Peki ya ihtiyar teklifi kabul etmezse?»

«Buna imkân vermemelisin. Adama iyice askıntı ol ve bıktırana kadar uğraş.»

«Pekâlâ. Buraya yemek yemeğe gelince ona ne söyleyeceğim?»

«Kira için paraya ihtiyacın olduğunu. Ya da torununun çocuklarının kaçırılma tehlikesiyle karşı karşıya bulunduklarını söyleyebilirsin. Uydur bir şeyler işte. Şimdi beni dinle. Sen Devlet Operasına bağlı küçük bir toplulukta çalışmış ve emekliye ayrılmış bir sopranosun. Şimdi bu işi bırakmış bulunuyorsun. Elbette ki adam bazı sorular soracaktır.»

«Ben ne cevap vereceğim?»

«Çok nazik davran. Adamı sarhoş et.»

«Adamdan ne alacağım?»

«Para, aptal orospu! Para!»

«Başın dertte mi?»

«Sen kendi **verdammt**e işine bak. Dışlerini adama ağır ağır geçirirsin. Bu senin usulündür zaten.»

«Onunla kurduğum bu ilişki için bana kim para verecek?»

«Onu ben hallederim. Sen lokantanı işletmeye bak.»

Kadın korkmuştu. Durakladı.

«Adamın nelerle ilgilendiğini öğren. Torunu hakkında bilgi sahibi olmak istiyorum. Çekiniyor musun yoksa? Çekinecek bir şey yok ki.»

«O benim dostumdu. **Der Alte Minister**. Bana çok iyi davranırdı.»

«Daha iyi ya. Yarın gece gelmesini sağla.»

Liese telefonu kapatınca damarlı elleriyle eteğini aşağıya çekti. Yaşlı adam onu bir zamanlar ne kadar güzel okşamıştı. Teninin güzelliğine hayrandı. 'Bavyera kreması' derdi kendisine. Liese aldığı emirleri aklından geçirdi. Herr Baron için, geçmişteki maceralarını açıklayacağını söyleyerek eski elçiden para koparabilirdi. Adam karşı koyarsa torununun veya torununun kızlarının tehlikede olacaklarını söylerdi. Yakınları söz konusu olunca adamın eli açılırdı. Böylece Liese de herhangi bir tehlike altına girmemiş olurdu.

Fakat hoşuna gitmeyen birşey vardı. Herr Baron gibi zengin bir adamın neden bu kadar acele paraya ihtiyacı vardı acaba?

«DİŞARI mı çıkıyorsunuz, efendim? Arabaya ihtiyacınız olacak mı?» diye sordu büyükbabanın uşağı atkısını adamın boynuna yerleştirirken.

«Yemeğe gelmeyeceğim. Beni bekleme.»

Yaşlı adam saçlarını gümüş fırçayla taramış, yanına yeteri kadar püro almış ve yüreği heyecanla çarparak randevuya gidiyordu. Koca moruk seni, diye kendi kendine söylendi. Fakat Liese... ne kadın... Şimdi o da yaşlanmış olmalıydı. Onun yaşlandığını kabul etmek imkânsızdı. Kadının üstünde yılların etkisini görecekti. Neden merak ediyordu sanki? İçinden bir ses dikkatli olmasını söylüyordu. Felicia ve küçük kızlar için endişelenmeye başladığı sıralarda Liese'nin mesajları da gelmeye başlamıştı. Gözlerini dört açıp eski göz ağrısını ziyaret edecekti.

Lokantadan içeri girdiğinde, içersinin mükemmel bir biçimde döşenmiş olduğunu gördü.

«Rezervasyonunuz var mı, efendim?»

«Ben Madam Liese'nin davetlisiyim.»

«Bu taraftan, **bitte.**»

Ren şaraplarının, sülün ve kaz kızartmalarının arkasında bir şey daha vardı. Kadife perdelerin altında borç senetleri yatar gibiydi.

«Madam Liese'nin masası.»

Bir an gözlerinin önünde Liese'nin gençliği canlandı. Canlı bir güzelliği, sihirli bir gülüşü, pırıl pırıl parlayan mavi gözleri vardı. Kıvrıkcık sarı saçlarını tepesinde toplardı. Sımsıkı korsesinin üstünden dolgun, beyaz göğüsleri dışarı fırlar, boynuna da kendisinin hediye ettiği incileri takardı. Şimdi sarı saçlar yerini mavi-gri seyrelmiş saçlara, bembeyaz dişler takma dişlere bırakmış uzun kirpikleri de seyrekleşmişti.

«**Mein bester Freund**, en iyi dostum benim. Seni gördüğüm çok sevindim.»

Yaşlı adam kadının elini nazik bir şekilde sıktı. Orkestra, **'Adieu, Mein Kleiner Offizier'** şarkısını çalıyordu. Liese parmaklarını şaklatınca sofraya karides kokteyli ve konyak geldi. Şimdi yeniden iş kadını olmuştu.

Oturup birbirlerini uzun süre süzdüler.

«Saçın dökülmemiş, sevgilim.»

«Sen de çekiciliğini kaybetmemişsin, Liese.»

«Fakat, bastonun...»

«Son zamanlarda bacağım ağrıyor da,» diyen eski elçi ka-dehini kaldırarak ekledi. «Eski günler için.»

«Ja. Eski günlere.» Bu kez önlerine buz kovanının içinde bir şişe şampanya geldi.

«Lokantam konusunda erken gelin ve çok yiyin derim. Senin için en iyi şampanyamızı getirttim, Herr Minister.»

Şampanya gerçekten çok nefisti. Kadın da hoşuna gidiyordu. Eski tazeliğini iyi korumuştur. Pürosunun dumanlarına dalan Büyükbaba Liese'nin eski günlerini hatırladı. Bembeyaz, ipek çarşafların içinde uzanmış yatar, kollarını açıp kendisini yanına çekerti.

Şimdi ise tutuk bir hali vardı. **Herhalde parası yoktu. İsteddiği parayı verir ve erkenden evine dönerdi.**

Yaşlı adam bardağından bir yudum aldıkça Liese yeniden içki koyuyordu.

«Ne kadar güzel, değil mi?»

Büyükbaba bir oyuna getirileceğini anlıyor ve bu yüzden huzuru kaçıyordu. Bu kadın kendinden ne istiyordu? «Bana o mesajları neden gönderdin, Liese?»

«Eski bir dostu görmek istemek suç mu?»

«Ben senin için artık bir anlam taşımıyorum.» Liese de kendisi için önemli değildi şimdi.

Kadının gözlerinin gerisinde bir yere takıldığını gördü. Bar, girişin solunda, vestiyer de sağındaydı. Yaşlı adam girişte masa bulmak için bekleyen kalabalıktan başka bir şey göremedi.

«Madam Liese burada mı?»

Vestiyerdeki kız: «Yemek salonunda, efendim,» diye karşılık verdi.

«Hangi masada?»

«Dördüncüde. Bir de misafiri var. Yaşlı biri.»

«Danke.»

«Birşey mi istemiştiniz?»

«Nein, hiçbir şey. Ben buraya gelmedim ve sen de beni görmedin. Tamam mı?» Gg erkeklerin tuvaletinin önünden geçerek lokantanın arka tarafına gitti. Liese'nin dairesine girince pembe koltuğun her iki tarafındaki lambaları söndürdü, masanın üstündeki para kasasının kilidini kırdı ve içindeki paraları aldı. Kapı açıldığında görünmemek için kapının arkasındaki duvara dayandı. Kapının üstünde soluk bir ışık yanıyordu. Kadının yanına gelmesi için on dakika süre tanıyarak bir sigara yaktı.

Yaşlı adam Liese'yi süzüyordu. Buraya bambaşka bir nedenle getirildiğini biliyordu. Felicia ile onun peşinde olan adam da bu işin içindeydi.

«Beni nerede bulacağınızı nasıl bildin?»

«Arna sevgilim, bu çok kolay. Ünlü olman, gittiğin klüpler... Bu şehir sandığın kadar büyük değil. Hem sen çok büyük ve ünlü bir kişisin.»

Liese parmaklarını koketçe tavırlarla oynatıyor, arasıra

kahkahalar atarak konuşuyordu. Acı bademli tatlı önlerinden alındığında sofraya yeniden konyak geldi. Kadının boyalı gözleri fıldır fıldır dönüyor, flört etmek için çabalıyordu. Liese'nin kendisine sulanmasına nazik bir şekilde karşı koyan Büyükbaba dans etmeyi de reddetti.

«Bir zamanlar benimle buluşmak için nasıl acele ettiğini hatırlıyorum, sevgilim. Dağ yollarında piknik yapar, Ren şarabı içer ve bıldırcın yerdik. Köylüler şapkalarını çıkararak seni selâmlarlar ve sana Lord Hazretleri derlerdi. Av ceketinin içi kürklüydü. Üşüdüğüm zamanlar beni ceketinin içine alırdın.»

İyi yemek ve içkilerden başı dönen Büyükbaba başını salladı. Liese için döşediği evin önünde şöförünün bazen bütün bir gece beklediği olmuştu. Gücü kadını şaşırtırdı. Oysa şimdi durum çok farklıydı. İstemeyerek kendisini tuzığa atmıştı.

Felicia'nın ve küçük kızların tehlikede olması, Prusyalı çakalların kanını emmek için peşinden koşmaları hiç hoşuna gitmiyordu. Bu gece esmer delikanlıyı atlatarak buraya gelmiş ve Liese'nin hazırladığı kapanın içine düşmüştü.

Garsonun getirdiği notu elinde buruşturan Liese: «Sevgilim, bana biraz izin ver. Şefin başı dertteymiş. Gidip bakmam gerek,» dedi.

Odasına girip ışıkları yakan Liese adamın kapının arkasında olduğunu hissetti.

«Gelmemeliydin. İş ben hallederim demiştim. Henüz iyice sarhoş olmadı. Neden bu kadar erken geldin?»

Liese arkasını dönüp de gg'nin yüzündeki ifadeyi görünce hafif bir çığlık attı.

«Herr Baron ne istiyorlar acaba?»

«Çantanı aç ve içindekileri boşalt.» Çantanın ağır ağır açıl-

masına sinirlenen **gg**, çantayı kadının elinden kaparak içindeki paraları cebine aktardı. «Bu kadar yetmez. Daha fazla istiyorum. Bütün paranı. Hepsini.»

«Fakat...»

«Çalıştırdığın kızlardan aldığın paraları da. Yukardaki odalarda bu gece kazandıkları paraları istiyorum. Hepsini bana vereceksin.»

«Fakat nasıl olur. Garsonlara, ahçıya, şef garsona para vermem gerek.»

«Çek yaz.»

«Ücretleri için karşılıksız çek yazamam. Nakit vermem lâzım.»

Gg kadını tokatladı. «Ne de büyük ağzın var. Kapa çenenin. Öğle yemeğinde, akşam yemeğinde kazandıklarının hepsini istiyorum. Hem de şimdi,» diye bağırды.

«Beni dinle, Herr Baron. Adam dışarda, beni bekliyor. Bana biraz zaman tanıyın.»

«Vaktim yok. Şimdi gidip adamdan koparabildiğin kadar para alacak ve bana getireceksin. Nakit olarak. Dur biraz.» **Gg** saatine baktı. «Telefondan arandığını söyle ona. Evden arandığını ve torununun çocuklarından birinin hastalandığını söylediklerini ekle. Bir şeyler uydurup adamı bu odaya getir.»

«İşim şu sıralarda çok iyi gidiyor, Herr Baron. Bütün hayatım sürünmekle geçti. Tam işlerimin iyi gittiği ve turistlerin Yorkville'e akın etmeye başladıkları şu sıralarda işimi alt üst etmeyin. Yalvarırım size.»

«İşlerini alt üst etmek mi? Aynada kendine bir bak. Sahte göz yaşlarına da karnım tok. Bir Azize olmaya başladığını söyleme bana. İhtiyarı nasıl kandıracağını biliyorsun. Avrupa'da diplomatların koynuna girmeyi becerebildiğin gibi bunu da ya-

parsın. Bu lokantayı kim açtı? Bu işin başına seni kim getirdi? Üst kattaki odalarda elli dolara kiraya verilen kızlara Madam Lorelei'nin bütün marifetleri öğretmesini kim sağladı? Şimdi onun yanına git ve müşteriyi kandırıp parayı bana getir. Sonra da adamı buraya gönder.»

Liese tuvalete girip yüzünü pudraladı. Kapının hemen yanında telefon vardı. Gözlüklerini takarak rehberi karıştırmaya başladı. Adamın Park Avenue'deki dairesine telefon ettiğinde uşak cevap vermişti. Liese işin önemini belirtmek için soluk soluğa konuşmaya başladı.

«Beni dinle. Sözümlü kesme. Bir lokantadan arıyorum. Beyefendi rahatsızlandı. Hayır. Kapa çeneni. Dinle. Hemen to rununu, Bayan Schuyler'i ara ve büyükbabasının Cafée Lichtenstein'da rahatsızlandığını söyle. Hemen buraya gelsin. Dur bir dakika. Araban var mı? İyi, hanıma yalnız gelmesini söyle. Arka kapıdan girsin içeri.»

Liese telefonu kapattıktan sonra yıpranan yerleri gözükmeyin diye kürk etolünü düzeltti. Kürkü boynuna dolayarak adamın yanına gitti. Gülümsüyordu.

«Geç kaldığım için beni bağışla, sevgilim. Makyajımı da tazeledim.»

«Liese, paraya mı ihtiyacın var? Hasta gibisin.»

«Şu kötü dünyada hangi kadının paraya ihtiyacı yoktur ki?»

«İşlerin nasıl gidiyor?»

«Senin hayatın ne âlemde? Seyahatlere çıkıyor musun? Torunun ve torununun çocukları var değil mi? Gazetelerin sosyete sayfalarında onların resimlerini görüyorum. Kocası politikacı mı?»

«Gizli istihbaratta uzmandır.»

«Büyük bir adam desene.»

«O bir polistir, Liese. İstihbarat ajanı.»

«Polis mi?»

Liese'nin rengi solmuştu. Gülümsemesi yarıda kesildi.

«Böyle bir lokanta işletmekle, çok insan tanırsın. Avusturya ve Macaristan'ın eski aileleri herhalde sık sık buraya geliyorlardır. Yorkville civarında eski model bir Mercedes kullanan bir adamı tanıyor musun?»

«Nein. Acaba kim olabilir?»

«Eski günlerde tanıdığın bir baron ailesinin torunu olabilir.»

Kadın başını sallayarak ne karşılık vereceğini düşündü.

«Bitte. Belki de hatırlarım.» Belki böylelikle daha fazla para sızdırabilirdi.

«Benden bir şey istiyorsun ki, beni buraya çağırdın. İşte ben geldim ama karşılığında bana hiçbir şey vermiyorsun.»

Liese masanın üzerine koyduğu damarlı eline, parmaklarındaki eski yüzüklere gözünü dikmişti.

«Beni çağırmanı kim istedi, Liese? İkimizin arasındaki ilişkiden kimin haberi var?»

Liese gözlerini kırpmadan önüne bakıyor ve susuyordu.

«Hastaysan ve paraya ihtiyacın varsa sana beşyüz dolarlık bir çek yazarım. Kötü zamanında sana yardım etmek isterim.»

«Çek benim için yararlı olmaz.» Adamın telâşlandığının farkındaydı. Kendisi de kumarı kaybetmişti. Lokantasında bir cinayet işlenmesini istemiyordu. Şişen ayak bilekleri zonkluyordu. İçinden adama çok kızdı. Bütün zenginliğine, içtiği pahalı pürolara, lavanta kokan iç çamaşırlarına, garip ve pahalı

bastonuna rağmen sadece beşyüz dolar vermeyi teklif ediyordu.

Yaşlı elçi cüzdanını çıkararak: «Bizim işimiz bitmiş artık. Böyle bir iş kurduğuna çok sevindim,» dedi.

Cüzdanında bir sürü kredi kartlarının yanında sadece birkaç tane elli dolarlık banknot vardı. Herr Barona nasıl da kanmış ve adamın sarhoş edilip, baştan çıkarılıp, soyulacağını sanmıştı?

«Yorgun görünüyorsun, Liese. Seni evine götürüyüm.»

Ev mi? Evi ucuz bir apartmanın beşinci katındaki bir odaydı.

«Danke. Burada beni bekleyen bir arkadaşım var.»

«Seni bu işe o adam mı zorladı? Beni buraya getirmek için sana kim emir verdi? Von Gottfried mi?»

Liese dudaklarını büzerek ağlamamak için kendini zorladı.

«Senin yaşında bir kadın bu yaptıklarına utanır.»

Kadının zehir saçan bir dili olduğunu bilen Büyükbaba vereceği karşılıklar için kendini hazırlamıştı ama kadın kürkünün içinde büzülerek oturuyor ve ağzını açmıyordu.

«Sana ne yaptıklarını görüyorsun, değil mi? Konuşmana bile izin vermiyorlar. Dilini yutmuş gibisin. Bir keresinde uşakların önünde sövüp saymana mani olmak için kamçı kullanmak zorunda kalmıştım. Hatırlıyor musun?» Liese avazı çıktığı kadar bağırarak kendini divandan koltukların üstüne atmış, saçındaki kıymetli taşlarla süslü tarakları yerdeki mermerin üstüne saçılmıştı. Büyükbaba da onu elçilik salonuna kadar kovalamış ve yakalayınca da çıplak kıcına birkaç şamar atmıştı. Sonra da barışmışlardı.

«Şimdi başını derde sokmuşsun. Biri seni korkutmuş. Belki de câniler. Korkudan konuşamıyorsun.»

Gecenin ilerlemiş saatinde Büyükbaba kadını gerçek hayla görüyordu. Perukalı, sivri kırmızı tırnaklı, gözleri korku dolu, fakirlik çeken, şantaj yapan bir yabancı, aptal ve yaşlı bir kadın...

Liese bardağındaki buzla oynayarak: «Anlayamazsın,» dedi.

«Bir dene, Liese.»

«Sen korktuğunu ve zayıflığını göstermezsin. Sen dürüst bir adamsın. Hiçbir zaman kötü biri olmadın. Kendini kurtarmak için dolambaçlı yollara baş vurmamışındır.»

Gerçekten dolambaçlı yollar baş vurmamış mıydı? Felicia, Tessa ve Tabitha için neler yapabileceğinden, ne gibi yollar kullanacağından Liese'nin herhalde haberi yoktu.

Liese'nin kurtarılmaya değer canı yoktu. Kadın çaresizlikle kollarını iki yana açtığına acınacak haldeydi.

Yanlarına gelen bir garson önlerinde eğildi: «Afedersiniz, efendim. Sizi telefonda istiyorlar,» dedi.

Eski elçi başına gelecekleri tahmin etmeye çalışarak yerinden kalktı.

«Burada olduğumu kim biliyordu acaba?»

«Hiçbir fikrim yok. Sevgili ve nazik dostum. Sen beni hiçbir zaman reddetmezsin.»

(Büyükbaba kadını iyi tanıyordu. Elini verirken kolunu da kaptırabilirdi.)

«**Teils war es meine Schuld.** Bir zamanlar suç benimdi.»

«Hayır, Liese. Suç kimsenin değil. Çok zaman kaybediyoruz.»

«Ben mi? Zaman mı kaybediyorum?»

«Evet...» diyen Büyükbaba parmaklarını şıklattı. Ne kadar istiyorsun?»

Kadın sesini çıkarmayınca cüzdanındaki paraları masanın üstüne boşaltıp, Liese'yi eğilerek selâmladıktan sonra uzaklaştı. Garsona: «Telefon nerede?» diye sordu.

«Holün sonunda, Madamın odasında. Soldaki kapı.»

Büyükbaba şimdi her şeyi anlamıştı.

Liese'nin hatırlattığı yılların anısı gözlerinin önünde canlandı. Karanlık bir gece yarısı elçilikteki yatağında uyurken, silah sesleriyle uyanmıştı. Rüzgârsız gecede yatak odasının perdeleri sallanıyordu. Yatağından fırlayarak en yakınındaki bir şeyi eline almış ve odasına giren kişinin üstüne atılmıştı. Canını kurtarmak için savaşıyordu. Elindeki nesneyle odasına girenin kafasına vurmuş ve darbenin altında kırılan kafatası kemiklerinin sesini duymuştu. Elindeki, kâğıtların üstüne konulan ağırlıktı... Ne istemişlerdi? O ülkesinin Dış İşleri Bakanlığından aldığı emirleri yerine getirmişti. Elçilik muhafızları cesedi Isar Nehrine atmışlardı. Von Gottfried sülâlesinin başı olan kişinin ortadan kaybolması köyü ayağa kaldırmış, her taraf çalkalanmıştı. Baronun evinde çalışan o genç hizmetçi kızın bütün bunlardan haberi olmuş muydu?

Kalabalık masaların arasından geçerek telefona doğru giderken sırtına X işareti konulmuş biri gibi hissediyordu kendini.

Büyükbaba kadının dairesinin kapısını itti.

Arkasından bir ses: «**Alle menschen müssen sterben.** Bütün insanlar ölmek zorundadırlar,» dedi.

Yaşlı adamın bastonun üstündeki bir düğmeye titreyen ellerle dokunuşunu gg gülerek seyrediyordu. Düğmeye basar basmaz bastonun ucundan sipsivri bir bıçak fırladı. Gg uza-

nıp bastonu kaptı ve dizinin üstünde kırdıktan sonra yere fırlattı.

Sónra öne doğru ilerledi.

86'INCI Sokaktan geçiyorlardı. Yağmur yağıyordu. Lokantaların ve dükkânların ışıkları sönmüştü.

«Dur burada. Liechtenstein sokağın karşısında,» diyen Flix arabadan indi. «Burada bekle. Beş dakikaya kadar dönmezsem, bizi almaya gel.»

Lokantanın içi karanlıktı. Kapı tokmağını çevirdi ama açamadı. Kapıya vurmaya başladı. Camdaki perde biraz aralanmıştı. Yüzünü cama yapıştırıp içeri baktı. Uzun koridoru soluk bir ışık aydınlatıyordu. Temizlik yapan bir çocuk kapıyı açarak Flix'i içeri aldı.

«Kimsiniz, Bayan?»

«O nerede?»

«Ja. Hastalanan ihtiyarı mı almaya geldiniz? Madam sizi beklememi söyledi. Kendisi burada değil.»

«Nerede o ihtiyar adam?»

Çocuk süpürge sopasının ucuyla işaret ederek: «Orada,» dedi.

Flix koşarak kapısında OFİS yazan kapıyı açtı.

Odadaki pembe koltuğun çevresi plastik çiçek saksılarıyla doluydu. Masanın üstünde bir Ren şatosunun biblosu, duvarda da guguklu bir saat vardı. Bu havasız yerde hiçbir canlı yaşayamazdı.

Yerde yatan adam bıçaklanmıştı. Yüzü de, etrafındaki plastik çiçeklerin yaprakları gibi yemyeşildi.

Flix, patlayan dudaklara, şişmiş ve çürümüş yüze baktı. Bu adam Büyükbaba'sıydı. Hemen elini adamın ensesine götürerek damarlarının atıp atmadığına baktı.

Yaşıyordu Büyükbaba'sı.

YİRMİALTIYINCI BÖLÜM

BAYAN GÜNEŞ IŞIĞI'NIN çaydanlığının, kahve fincanının, ocağının, taraklarının, masasının ve radyosunun üzerinde parmak izlerini almışlar duvardaki fotoğrafı da beraberlerinde götürmüşlerdi.

Üzerine kimyasal maddeler serpildikten sonra cesedin fotoğrafları çekilmişti. Tırnak diplerinde bulunan et ve kıllar inceden inceye mikroskop altında incelenmişti.

Cinayet Masası, «Kadının kanlı parmak izlerini istiyoruz. Normal izlerin bize faydası dokunmaz,» diye direniyordu. Fakat Bayan Güneş Işığı ile ilgili her şeyin önemi büyüktü. Resmî kayıtlarda, «Cinayet suçuyla aranıyor... Ağız tıkayarak ve boğarak öldürür... boğarken ip de kullanır,» diye yazılacaktı.

Jason: «Ne isterlerse alsınlar da, biz de işimize bakalım,» dedi.

Rob, Olga'yla ilgili olarak hazırladığı rapordan gözlerini kaldırıp Jason'a baktı.

Elindeki raporda şöyle yazıyordu:

Görüşü: İnce. **Omuzlar:** Düşük. **Solak.** **Göz rengi:** Gri. **Çerçevesiz gözlük takar.** **Gözleri** söylediğinden daha güçlü. **Saç:** Az. **Arasına peruka takardı.** **Burun:** Kartal biçimi, kemerli. **Kulaklar:** Ufak ve sivri. **Yara İzleri:** Sol Bileğinde. **Nazilerin toplanma kamındakilere vurduğu numaranın yeri olabilir.** **Deri mikroskop altında incelendiğinde silinen numara okunabiliyor.** **Dili:** Alçak ve Yüksek Almanca aksanıyla üç dil konuşurdu. **El yazısı:** Düzgün. **Sesi :**Sert. **Çocuklarımla konuşurken şefkatli.** **Belirli işaretler:** Yok. **İyi yürekli.**

Rob bir süre durakladıktan sonra, Cesaretliydi, diye ekledi.

«Bitirdin mi, Schuyler?»

Bu kadar yeterdi. Kâğıdı Jason'un önüne doğru itti.

Jason raporu okuduktan sonra, pencerenin önündeki elektrikli ızgarada pişirdiği böbrekleri tabaklara koyup, piknik sepeti gibi bir kutudan çatal bıçak çıkardı. Bir tavaya da karabiber döküp, konyak da koyduktan sonra sosu hazırladı.

«Her gün çetin işlerle karşı karşıya kalıyoruz, Schuyler. Bu durumda baharatlı yemekler iyi gelir.» Bir torbadan çıkardığı altı yumurtayı da kırdı. «Bunları yanımda taşıyım. Karım Ligorin cinsi tavuk yetiştirir. Yumurtaları nasıl istersin? New Orleans usulünde mi?»

«Fark etmez.»

«Çok fark eder. Mont-Saint-Michel'de omletleriyle meşhur bir kontes tanımıştım. Dua eder gibi ocağın başına diz çöker, taze yumurtaları kırar, tavayı alevler arasında becerikli elleriyle sallayarak omleti pişirirdi. Bir de tereyağ ve bir çorba kaşığı kuyu suyu eklerdi.»

Jāson sözlerine arā vererek Rob'ı süzdü. «Çok üzüntülüsün, Schuyler. Adamın Harris maalesef yangın yüzünden çıkan kargaşalıkta Von Gottfried'in izini kaybetti. Kadının ölümü seni çok etkilemiş olacak. Raporunda Olga'nın karınla olan ilişkisinden hiç söz etmemişsin. Nasıldı araları?»

«İyi dosttular.»

«Birbirlerine sırlarını söylerler miydi?»

«Bilmiyorum. Flix bana bir şey söylememiştii.»

«Fakat gece eve döndüğün zaman...»

«Onu uyur bulurdum. Son günlerde zaten eve o kadar az gidiyorum ki.» Rob kalın duvarlı odaya, uzun çelik masaya, üzerindeki yemeklere baktı. Jason masanın başında yemekleri kontrol ederken bir derebeyine benziyordu.

Von Gottfried'in odasından aldıkları her birinin üstüne gg yazılı bir kart iştirilmiş olarak dizilmişti. Demir Haç'la duvar saati, sahte pasaportlar, yabancı paralar, fotoğraf makinası biçiminde silah, Alplerin küçük bir köyünde çekilmiş ve Olga'nın başını ilerde katili olacak çocuğa döndürerek poz verdiği fotoğraf. Her etiketin altında, 'Cinayetin delili. Dikkat.' yazılıydı.

Rob uzanarak Bayan Güneş Işığını öldüren naylon ipi eline aldı. Avucunda masum bir görünüşü olan bu ip, Tabitha'nın bebeklerinin atlayacağı ip kadar küçüktü. Yalnız bu ipin üstünde kan lekeleri vardı. Gözüne, içine bir şey sıkıştırılmış bir firkete ilişti.

Jason böbreğini tereyağlı sosa batırarak: «Omlet soğumasın, Schuyler,» diye uyardı. Sonra da yerinden kalkıp piknik sepetinin içinden çörek ve kayısı reçeli çıkardı. Masanın üstüne üçüncü bir tabak koyarak: «Karının büyükbabası az sonra bizimle beraber olacak. Nasıl kendisi?» diye sordu.

«O eski topraktır. Biraz sinirleri bozulmuş, o kadar.»

«Herhangi bir ip ucu var mı?»

«Çok az. Eğer karım vaktinde yetişmeseydi, şimdi ölmüş-tü.»

«Onu sorguya çektin mi?»

«Ağzından tek kelime bile çıkmadı.»

«...ya Café Lichtenstein?»

«Kapalı. Kapısına kilit vurmuşlar. Madam Liese ortada yok ama yakında çıkar. Şimdi katil başıboş gezdiğine göre, yargıç için verilecek ziyafeti tehir ettirecek misin?»

«Hayır. Tehir etmeyeceğiz. Böyle bir şeyi bir kere yaparsak, herkes şüphelenir ve ulusun bize olan güveni sarsılır.»

«Yargıcın haberi var mı?»

«Evet. Ziyafete gitmeye kararlı. Bu işi pek önemsemiyor.»

«Bu yemek bana pek pahalıya mal oldu. Benim hayatımı, mesleğimi eline alıp beni koşturmayı başardın. Böyle olacağına inanmazdım. Beni sekiz milyon nüfuslu bir şehirin içine salıverip bir katili bulmamı istedin. Ben de adamın izini kaybettim. Şimdi onu bulacağım ve kendim meşgul olacağım. Adamı öldürsem de umurumda olmayacak. Ailem bu herif yüzünden çok acı çekti. Biri öldü, biri de nerdeyse ölecekti. Çocuklarım korku içinde. Flix ve ben birbirimizden uzaklaştık. Fakat ailemin içinde bulunduğu durum önemli değil. O herifi istiyorum. Onu bulacak ve sonunu istediğim şekilde getireceğim.»

Jason bir an donup kaldı. Karşısındaki inatçı adamın neler yapabileceğini düşündü. «Pekâlâ. Fakat...»

«Hayır. Seninle iş birliği yapmayacağım.»

«Sen de yargıç gibi kararlı mısın?»

«Evet.»

«Pekâlâ. Ne istiyorsun?»

«Şimdi yandaki odada mermer taşın üstünde yatan yaşlı kadın hakkında bana bilgi ver.»

Jason kürdanla dişlerini karıştırdıktan sonra konuşmaya başladı: «Tedhişçi grupları yararına çalışan bir muhbirdi. Senin evine Avrupalı Hizmetçiler Derneği tarafından yerleştirildi. Nasıl yaptıklarını pek bilmiyoruz. Çocukların üzerinde hakimiyet sağlamayı başardı. Karın ve Büyükbabası hakkında bilgi sağlıyordu. Fakat sonunda taraf değiştirmeye karar verdi.»

«Olga, çocuklarımı ve karımı severdi. Neden katilin emirlerini yerine getirmeye devam ediyordu?»

«Çünkü Olga'nın katil için önemi büyüktü. Sen de bütün gücünle işe karıştın ve adamın görevini engellemek istedin.»

Rob, demek sisli gecede karşılaştığımızda bana bunları söylemek istemişti, diye düşündü.

«Gerisini biliyorsun, Schuyler.»

«Sadece şimdi düşmanın nerede olduğunu bilmiyorum.»

Her ikisi de alınan tedbirleri biliyorlardı. Havaalanlarına, tren istasyonlarına, otobüs terminallerine, tünel giriş-çıkışlarına, karayollarına, nehirdeki iskelelere haber verilmişti. Kanada ve Meksika sınır kapıları da tutulmuştu. Arabalar, trenler, kamyonlar, uçaklar, Amerika Birleşik Devletleri'nde ne kadar su ve hava yolu varsa aranıyordu.

Rob; «Kaçamayacak. Bundan eminim,» dedi.

«Neden?»

«Çünkü bu Prusyalı kendini ölümsüz sanıyor. Siegfried gibi tarihin akışını değiştireceğine inanıyor. Ren savaşçıları, devler gibi.»

«Dev Öldüren Jack, yani.»

Jason, küçük bir masanın üstünde duran duvar saatini önüne çekip, parmağını saatin yüzünde gezdirdi. Onikinin yerinde Demir Haç vardı. Sonra da bu madalyonun ucunda sallanan gg'nin altın zincirine baktı.

«Demir Haç'ı iyice inceledik ve baş parmağının izini bulduk.»

Madalyayı masanın üstüne attı. Kapıdaki polis okuduğu resimli romanda komik bir şey bulmuş olacak ki, yüksek sesle güldü. Jason elini cebine daldırarak bir tomar not çıkardı.

«İki gün önce gg Münih'e, Olga'nın ihanetini bildirdi. Son aldığımız bilgiye göre planlandığı gibi hareket edecekmiş,» diyen Jason kâğıdı Rob'a uzattı.

SEVGİLİ OĞLUM NE OLURSA OLSUN TATİLİNİ UZATMA STOP ANNEYE DİKKAT ET STOP BABAN

«Ananın işini bitirdi bile.»

Jason: «**Schlechte Erbmasse**, kötü miras,» diye söylendi.

«SİZİ kim bu hale getirdi, efendim?»

Boynu ve başı sargı bezleriyle sarılı, yüzü gözü çürük içinde olan yaşlı elçi dizlerinin arasında tuttuğu bastonuna dayanmış oturuyordu. Jason'dan Rob'a çevirdi bakışlarını. «Ailemi bu işe karıştırmayın. Beni fazla zorlamayın,» dercesine adamlara bakıyordu.

Rob, büyükbabanın omuzuna elini koyarak: «Telâş etme, Büyükbaba,» dedi.

«Kim saldırdı size?»

Gecenin karanlığında torununun arabasının peşine takılan adamı, ne sebeple takıldığını uzun uzun düşünmüştü. Liese'nin

lokantasına girdikten sonra olanları aklına getirmek istemiyordu.

«Bir fikriniz var mı, efendim? Bize yardım ederseniz, ulusal güvenlik için büyük bir hizmette bulunursunuz.»

«Von Gottfreid'in torunu olmalı.»

«Emin misiniz?»

«Emin olmak zor. Kırk yıl önceydi ve o zamanlar küçük bir çocuktu. Babasını yani Markiyi arasına görürdüm. Birlikte domuz avına çıkar kâğıt oynardık. Hilekâr bir oyuncu, kasap gibi bir avcıydı.»

«Aileyle sık sık ilişkileriniz olur muydu?»

«Çok sık verdikleri davetlere ben pek gitmezdim. Sonra Hitler ortaya çıktı. Çizmeler tekrar giyildi. Siyah gömlekliler, kahverengi gömlekliler ortaya çıkınca, aristokratlar arasında bir pink baş gösterdi. Etrafta zenginlik ve bol bol taçlı baş vardı. Baden-Baden gibi sayfiye yerleri soylularla doluydu. Fakat biz Avrupa'nın göbeğinde haydutların harekete geçeceğini biliyorduk. Subaylar arasında suikastler hazırlanıyor, huzursuzluk artıyordu. Nazizm geliyordu. Generaller ve köylüler korku içindeydiler.

«Bulunduğum küçük bölgede de askerler arasında anlaşmazlık, çekememezlik baş göstermişti. Çoğunun gözünü hırs bürümüştü. Kanlı olayların çoğu Von Gottfried'lerin şatosunda cereyan etmiştir.»

«...annesi?»

«Güzel bir kadın olan barones bir cadıydı. Sürdükleri tantanalı hayat onları çok kötü yapmıştı. Evde bir dadının bulunduğunu hatırlıyorum.»

«Nasıl bir kızdı?»

«Ondokuz yaşlarında bir genç kızdı. Çocuğa o bakardı.»

«Adı neydi?»

«Olga.»

«Ofisimin yanında morg vardır. Şimdi orada cesaretli yaşlı bir kadın yatıyor. Kendisi dadılık yapardı ve adı da Olga'ydı.»

«Aynı Olga mı acaba?»

«Aynı Olga.»

«Tabitha ve Tessa'nın dadıları mı?»

«Evet.»

Bu kez Rob araya girdi. «Doğum gününüz için verilen yemekte onu tanıdığınız halde neden söylemediniz?»

«Sen bir polissin, Rob. Ama sana bir şey söyleyeceğim. Sen ve patronun olan bu adam korkuyorsunuz. Size yardım edersem, bu çılgın adamı yakalayacağınızı sanıyorsunuz ama yanılıyorsunuz. Mensup olduğu aile kendilerini en güçlü hale getirebilmek için dört nesildir çalışıyor. Hitler'in emrinde çalışmış kaç general aldıkları madalyaları şimdi açıkça takıyor biliyor musunuz? Hükûmette görev almış bakanlar kimler?» Büyükbaba masanın üstüne bir yumruk indirerek devam etti. «Nazizm'in ortadan kalktığını mı sanıyorsunuz? Bonn ve Münih sokaklarında şöyle bir yürüyün kahve barlara, operaya gidin. Ne görürsünüz? Nazi madalyalı hükûmet görevlileri. Silahlarını yağlayan yaşlı baronlar hâlâ saygı görüyor ve onlara ayrıcalıklar tanınıyor. Nurenberg Mahkemeleri artık umurlarında bile değil. Torunlarına, müttefiklerin kötü, zalim ve yıkıcı olduklarını öğretiyorlar. Bira bardaklarını tam bir asker gibi kaldırıyorlar. Çünkü Alman kara kuvvetlerinin eski komutanı Wehrmacht'ta görev almış bir generaldır. Çocukları 'Demir Haç' nişanını nerede aldın, büyükbaba, diye soruyorlar onlara.»

«Madam Liese'yi görmek için neden Café Liehtstein'e gittiniz?»

«Parasız kaldığını söylemişti.»

«Onu iyi tanır mısınız?»

«Elbette. Metresimdi.»

«Mesleği?»

«Bir müzik hol artisti. Ona şık bir müzikholde rastlamış ve ev açmıştım. Liese güzel bir Viyanalıydı.»

«Fakat sizin bir diplomat olarak tanınmanız...»

Yaşlı adam kızardı. «Para kıskanç ağızları susturur. Ben de zengin olduğum için kimse ağzını açmaya cesaret edemedi. Değişik kadınlarla dolaşmak göze batmazdı. Soyluların malikânelerinde verilen balolara, av partilerine, yarışlara ve yat gezilerine çıkardık. O zaman kollarımda olan kadının şimdi beni böyle insafsızca kullanmasına bir türlü aklım ermiyor.»

«Efendim, sizi biri daha kullandı? Neden?»

«Büyükbabası olan yaşlı Kont von Gottfried'i öldürmüştüm.»

«Nasıl?»

«Kâğıtların üstüne konan bronz bir ağırlıkla.»

«Neden?»

«Kışlada Nazilerin kışkırtmasıyla isyan çıkmıştı. Düklüğün sınırındaydı sanırım. Elçiliği de istilâ etmek istemişler. Ben uyuyordum. Biri benim gizli raporlarımın, hükûmetten aldığım emirlerin peşindeydi galiba. Tam olarak ne aradığını hâlâ bilmiyorum. İşte o kişi odama girmişti. Muhafızlarım cesedi odadan dışarı çıkarınca içlerinden biri onu Isar Nehrine atmış.»

«Kont von Gottfried'i yakından tanır mıydınız?»

«Sadece balo salonlarında selâmlaşırıldık.»

Jason ayağa kalkıp birer içki hazırladı. Misafirine de kon-yak ikram etti. Büyükbaba: «Liese'ye ne yaptınız?» diye sor-du.

«Hayatını korumak için göz hapsine aldık.»

«İfade vermek zorunda mıyım? Felicia ve çocukların bu işe karışması zorunlu mu?»

«Hayır, efendim. Biz büyük balığın peşindeyiz. Siz uydur-ma telefon haberini aldıktan ve Liese'nin dairesine gitmeniz söylendikten sonra von Gottfried size ne dedi?»

«Çılgın biri gibiydi. Bastonumu kaldırdığımda elinin ileri uzandığını gördüm,» diyen büyükbaba Rob'a yan gözle baktık-tan sonra sustu. Adamın söylediği sözleri hatırlamak huzuru-nu kaçırmıştı. ('Ailemin büyüğünün canına kıydığın için sana acı çektirmek için ne yapacağımı biliyorsun. Seninle işimi bi-tirmeden önce torununa sahip olacağım. Sonra seni parçalaya-cak ve o kahrolası dünyanı başına geçireceğim.')

Jason, sabırsızlıkla: «Evet?» dedi.

«Yanıma gelip, 'Bütün insanlar ölmelidir,' dedi.»

«Dadısını boğdu. Sizi bu kadarla bıraktığına şükretmelisi-niz.»

Büyükbaba şapkasını giyerken adamlara baktı.

«Fakat o öyle düşünmüyor. Benimle henüz işini bitirme-miş.»

YİRMİYEDİNCİ BÖLÜM

FLIX MUTFAKTA OTURMUŞ, saatleri, dakikaları, gömlekleri ve çorapları sayıyor, çocukların çamaşırlarını ayırıyordu. Kahve suyunu ısıtmak için yerinden kalktı. Bayan Güneş Işığı'nın yokluğunu hissediyordu. O sırada telefon çaldı.

«Alo? Ben Bayan Schuyler.»

Adam adını verince Flix duraladı. «Neredesin?»

«Yakından telefon ediyorum.»

«Gidiyor musun?»

«Neden gideyim? Fakat belki planlarımı değiştirebilirim. Zaten bu yüzden seni aradım.»

«Ne planları?»

«Seni bir daha görmeden bir yere gidemeyeceğim.»

Flix göze alabileceği tehlikeleri bir an düşündükten sonra: «Pekâlâ, olur,» dedi.

Adam onunla nerede buluşacağını söyledi ve «istersen tabii,» diye ekledi.

Flix fütursuzca yalan söyledi. «İstedığimi biliyorsun.»

«Bulunduğum yerde fazla kalamayacağım. Param azaldı.»

«Paraya ihtiyacın var mı?»

Adam güldü. Bu kadın gg'yi ne sanıyordu? «Zürih'ten çok yakında bir banka havalesi gelecek,» dedikten sonra kapıya nasıl vuracağını söyledi. Buluşma saatini de kararlaştırdılar.

Flix telefonu kapattıktan sonra tezgâhın üstüne dayandı. Gözlerinin önünde büyükbabasının yüzü, Olga'nın hali canlandı. Olga dövülmüş, işkence çekmişti. Rob eve asık yüzle gelip asık yüzle gidiyordu. Bu adamın burada gerçek işi neydi? Kim için çalışıyordu? Ya Büyükbabayı o hale getiren ve öldü diye bırakan, Olga'yı boğan bu adamsa? Elinde ispat edecek bir delil yoktu. Sadece birbirine bağlamaya çalıştığı gerçekler ve şüpheleri vardı. Flix gerçekten hiçbir şey bilmiyor fakat her şeyden şüpheleniyordu. Öyleyse neden bir casus gibi hareket etmesindi? Yalan söyleyip adamı aldatır ve tuzağa düşürürdü. Ona karşı iyi davranmalıydı.

Gg, sahanlıktaki umumi telefonu kapattıktan sonra kapısını tekmeyle açtığı odasına dönüp bıçağını eline aldı. Polisi bir eline geçirse, herife ne yapacağını biliyordu. Fakat karısını kullanmak daha iyi olacaktı. «Belki kadını da öldürürüm,» diye mırıldandıktan sonra kadın sanki arkasındaymış gibi başını geriye çevirdi.

Fakat kadına sahip olacağını artık biliyordu. Uzamış sakalını sıvazlayarak düşündü. Olga'nın ölümüyle geçirdiği şoku, Büyükbabasına duyduğu üzüntüyü bir kenara bırakmalı. Milyonlara konacak nasıl olsa. Kadının gururunu kırmalıydı.

Kendini acındırmalı, yalvarmalı, sonra da kendisini sadece kadının kontrol edeceğine inandırmalıydı.

Münih'teki Prinzregenten Sokağından Alpenstock'a beklediği mesaj gelmişti.

SEVGİLİ OĞLUM VAPUR GEZİN HAZIRLANDI TURİST BİLETİ KISA SÜRELİ GEÇERLİ ENDİŞELENEBİLİR BABAN

Gecenin karanlığında kendisini balıkçıların iskelesinden küçük bir motorun alacağını ve şehir dışına çıkaracağını biliyordu.

SERİN sonbahar havasını içine çeken Flix, kaldırımında yürürken **yemlik olmalı mı, olmamalı mı**, diye düşünüyordu. Kendini böyle tehlikeli bir işe attığı için utanıyordu. Burnunu neden sokmuştu bu işe sanki? Fakat Bayan Güneş Işığı'na olan borcunu böylelikle ödeyecekti. Eğer katil oysa, bunu ortaya çıkarmalıydı. Adamla temasını kesmeyerek onu ininden çıkarabilir, Rob'a ve polise teslim ederdi.

Fakat bu işi tek başına nasıl yapacaktı? Acele acele yürürken, Rob'u karıştırmadan güveneceğim birini bulsam, diye düşündü. Rob'un kesin şekilde haberi olmamalıydı. **Kimi bulacaktı? Yaptığı planların doğrudan doğruya olmasa da Rob'u ve çocukları kurtaracağına kim inanırdı? Kime güvenilebilirdi? Harris. Evet, yaşlı ve becerikli bir FBI ajanı olan Harris'e güvenilebilirdi. Üstelik içinde bulunduğu durumu da Harris'den başka hiç kimse anlayamazdı. Şimdi herhalde peşinden geliyordu. Onu görünce, planlarını anlatacaktı. Harris'in yanında olması Flix'i neşelendirdi.**

Adamı köşeye kıştırarak ve yakalanmasını sağlayacaktı.

Bu arada kendini adamın sevgi gösterilerinden koruyabilecek miydi? Bu olamazdı. Adamla buluşmaya gidiyordu işte. Yatmayı da göze almalıydı. Olga'yı kimin öldürdüğünü, Büyükbabasını kimin öldürmeye teşebbüs ettiğini anlamak için adamla yatmayı göze alacaktı.

Kendisini yem olarak kullanmak zorundaydı. Adam, yakışıklı, vahşi ve baştan çıkarıcıydı. **Gg**, Flix'i kötü, güzel görünüşlü ve kanun dışı yaşayan tehlikeli kişiler gibi heyecanlandırıyordu. Zor işlerin üstesinden gelen dürüst erkekler duygularına hakim, ciddi ve iyi aşık olamazlar. **Gg** ise duygularına hakim olamıyordu. Flix, ben öyle değilim ama. Kendimi frenleyebilirim diye düşündü.

Adama karşı duydukları kendisini korkutmuyor değildi. Fakat bir kere bu işe geri dönmek üzere girmişti. Adam, «Pencere camında MÖBLIERTE ZIMMER ZU VERMIETEN yazılı bir kâğıt var,» demişti.

İlerdeki eski apartmanı gördüğünde sanki Bayan Güneş Işığı arkasındaydı.

Olga, beni ve Gerhardt'ı tanıyordu diye düşündü. Rob'u da tanıyordu. Bayan Güneş Işığı bile bile kendini kurban etmişti. Şimdi Flix şerefine lekeleyecek bir şey yaparsa, onu sadece Olga anlayabilirdi. Başından geçenleri Rob'a anlatamazdı. Ne olursa olsun, adamın katil olup olmadığını ortaya çıkaracaktı.

Harris Flix'in eski apartmana doğru gitmesini sokağın karşı tarafında park ettiğini arabasının içinden izliyordu. Her zamanki gibi bugün de kadının peşinden ayrılmamıştı. Flix'i parkta, operada, alışverişte, Suzy adlı köpeğini gezdirirken, nehir kıyısında elinde oltası, boynunda fotoğraf makinası asılı olan adamla konuşurken, kestane rengi saçları güneş altında:

parlarken veya yağmur altında ıslanırken görmüştü. Patronunun karısının kısırak gibi ince ve uzun bacakları vardı.

Kesekâğıdından bir armut çıkarıp ısırdı. Meyvanın patronun karısı gibi tatlı olması gerektiği halde acı bir tadı vardı. Armudu çiğnerken kafası işliyordu. Kadın ne yapmak niyetindeydi acaba? Fakat nasıl olsa kendisine ihtiyaç duyduğu zaman yanında olacaktı. Patronuna bir şey söylemeyecekti.

Düşük göğüslü kapıcı kadının şişko köpeği siyah arabanın etrafında dolaşıyordu. Kadın ile köpek, dizleri arasında silahını dolduran adama şüpheyile bakıyorlardı.

Bodrumdan gelen köpek havlamalarını ve kapıcı kadının kendini uyarmak için bağırdığını kilitli kapısının ardında gg duymuyordu. Harris ise aşağıda bekliyordu.

Flix üç basamak aşağıya inip, ucuz parfüm ve içki koku, etrafa bir sürü spor âleti saçılmış bir odaya girdi. Kimse yoktu. İki kat çıkıp, kararlaştırdıkları gibi kapıyı vurdu.

«Willkommen, hoşgeldin. İçeri gel, lütfen.»

Adamın ne kadar uzun boylu olduğunu unutmuştu. Kendisini görünce gg'nin yüzü aydınlanıvermişti. Flix'i elinden tutup içeri çekti ve kürkünü aldı.

«Seni her görüşümde içim aydınlanıyor.» Flix etrafına baktı. Gg taze meyva, çiçek, konyak ve kek almış, bir tabağa da peynir koymuştu.

Kahve suyu kaynatmak için ispierto ocağını yakan gg: «Burası fakir odası ama fark etmez. Daha önce oturduğum apartmanda yangın çıktı. Orayı hatırlıyorsun, değil mi, Liebchen, sevgilim?»

«Evet, hatırlıyorum.»

«Sana yaptıklarımın dolayısı beni bağışladın mı? Benden nefret etmiyor musun?»

«Nefret etmek mi? Hayır.»

«İyi.» Flix'in omuzunu okşayarak ekledi. «Yakında Münih'e dönmek zorundayım.»

Flix'in gözleri adamın eşyalarına doğru kaydı. Derin sularda avlanmak için kullanılan, kilitli mahfazası içindeki olta, kısa dalga üzerinden yayınlanan polis haberlerini alan küçük transistörlü radyo. Kadının bakışlarını izleyen gg, az sonra radyoyu kapattı.

«Biraz müzik dinleyelim.»

«Hayır. Kapat radyoyu. Başım ağrıyor.»

Gg endişeyle Flix'in yanına geldi. Kadını neşeyle karşılamışsa da sinirlerinin gergin olduğu görülüyordu. Flix'in gözüne adamın ellerinin üstündeki sarı tüylerin arasındaki kırmızı çizikler çarptı.

Bardağından bir yudum aldı. Oda havasızdı. Kendisi gibi kadınların bir saatlik getirildiği bir odaydı işte. Bu amaçla kiralandığı için fiyatı da yüksekti herhalde. Ne olursa olsun, gülümsemeli, adama iyi davranmalıydı.

«Burada kalamazsın. Eğer paraya ihtiyacın varsa, yanımda bir miktar var. Lütfen kabul et.»

Flix'in elindeki paralara alaylı gözlerle bakan gg, kadının zenginliği ve gücü hakkında hiçbir fikri olmadığına emindi artık.

«Peki, sevgilim. Seni memnun edecekse, parayı alırım,» diyerek paraları cebine koydu.

«Fakat son görüşmemizde olanlar bir daha tekrar etmeyecek.»

«Ne demek istedin?»

«Yani boynuma ip geçirmeyeceksin bir daha.»

«Yumuşak görünüşünün altında güçlülük saklı. İşte seni bu

yüzden bu kadar seviyorum.» Kadına, büyükbabasının şatosunda yaşayan bir prenses muamelesi yapmak istiyordu.

Eğilip hafifçe öptü: «Ne kadar güzel olduğunun farkında mısın? **Ich lieb Dich am meisten.** Seni çok seviyorum.»

«Olga daha yeni öldüğü bir sırada sen nasıl böyle şeyler düşünebiliyorsun?»

Adam titremiştii. Alnında boncuk boncuk ter damlaları birikmişti bir anda.

«Ja. Gerçekten çok kötü. Onu uzun yıllardan beri tanırdım. Çok küçüktüm. Bir sürü derdim vardı. Annem... annemin aşkları. Olga... beni Olga anlardı.»

Flix; «Ben de anlıyorum,» diyerek adamın elini tuttu.

Flix adamın gerçekten üzüldüğüne inanmıyordu. Numa-ra yapıyordu.

«Ben seni teselli etmek için buraya geldim.»

«Beni teselli etmek mi? Ülkemde bir hikâye anlatılır. Karısının cenazesinden dönen yaşlı bir köylü hizmetçi kızı baştan çıkarır, sonra da üzüntümden ne yaptığımı bilmiyordum der. **Ja**, teselli işte budur benim için, sevgilim.» **Gg** sinirli bir şekilde gülmeye başladı. Flix de kendini zorlayarak gülümse-di.

«Ja. Üzülüyorum tabii. Fakat sen yanımda oldukça kendimi yalnız hissetmiyorum. **Liebchen**, korkuyorum. Kucakla beni.»

Flix bileklerini kurtarmak için çabaladı ve adamı iterek ayağa kalktı.

«Dadını kimin öldürdüğünü ortaya çıkartmayacak mısın?»

«Bu polisin işi.»

«O benim çocuklarıma da baktı. Ben katilin bulunmasını istiyorum. Ya sen?»

«Ben de çok şey istiyorum ama hepsi için zamanım yok.»

«Benim için var ama.»

«Buradan uzaklaşamamamın nedeni sensin zaten.» **Gg** de ayağa kalktı. «Olga'yla daha yakından meşgul olsaydım keşke. Dikkatsizliğin kurbanı oldu. Anlıyor musun beni? Onu her zaman gözümün önünde tutamazdım. Zavalılık, uyuyup kalmış. Suçun bir kısmı da benim.»

«Neden kendini suçlu hisediyorsun?»

«Beni mi? Ne için suçlu hissedecekmişim?»

«Ben de tam olarak bilmiyorum,» diyen Flix yatağa bir göz attı. Akşam karanlığında çarşaf lar gri bir renk almıştı. Derme çatma bir tuvalet masasının üzerine altın kapaklı kolonya şişeleri dizilmişti. Köşede duran çamurlu çizmelerden adamın gecenin geç saatlerine kadar dolaştığı anlaşılıyordu. Yumru haline getirilmiş kirli bir gömlek başka bir köşeye atılmıştı. Yarı vahşi olan böyle bir adam, Büyükbaba ile Olga gibi normal hayat sürmeye çalışan insanları ortadan kaldırabilirdi.

Gg kahve fincanlarının üzerine eğildiğinde, alnından başlayan ve saç diplerine kadar giden bir sıyrık iyice belli olmuştu. Makyajla sıyrığı örtmeye çalışmıştı.

«Kim tırmaladı seni?»

«Grimalkin. Kedim. Yangından ve dumandan korkup duvarlara saldırdı. Bu arada beni de tırmaladı.» **Yoksa Bayan Güneş Işığı mı tırmalamıştı?**

Gg gömleğinin önünü açarak: «Bak,» dedi. «En fazla buramı tırmaladı.» Göğsü tırmık içindeydi. **Bunları da mı Olga yapmıştı.** «Ben de onun pençelerini kestim.»

Adamın yüzü gerilmişti. Herr polis alıcı vericisini bozup saatini götürdükten ve döşeme tahtalarını alt üst ettikten sonra bütün hırsını o ihtiyar dişi kediden almıştı.

Flix'in gözlerine dokunarak: «Üzüntülüsün. Bir derdin var,» dedi.

Adamın sinirlerini iyice bozmanın zamanı gelmişti. Zorla ağlamaya çalışarak: «Büyükbabam için üzülüyorum,» diye hıçkırdı. «Serserinin birinin kurbanı oldu. Soyulduktan sonra dövülmüş ve ölü diye bırakılmış... Büyükbabamı çok sevdim.»

«**Liebchen**... Ben de üzuldüm şimdi.» Demek en sonunda ihtiyar domuz ölmüştü. **Ölmüştü.** Şimdi çok dikkatli olmalıydı. «Ne zaman? Nerede?»

«Olga'nın ölümünden bir gece sonra... Café Liechtenstein'da.»

«Ah, evet. Turist tuzağı bir yerdir. Yemekleri berbattır.»

«Orayı işleten kadın...»

Gg'nin sinirlerinin gerildiği görülüyordu.

«Orayı işleten kadını polis yakalamış.»

Radyosuna boş gözlerle bakarak: «Sorguya çekmişler mi? Haberlerde bir şey yoktu,» dedi.

«Hayır. Fakat hemen kocamı çağırdılar.»

Demek Liese'yi yakalamışlardı. Ya kadın bildiklerini söylerse? Bunu düşününce boş böğrüne yumruk yemiş gibi oldu.

«Zavallı ihtiyar adamcağız. Kim böyle bir şey yapabilir?» diyerek Flix'e baktı.

«Kim tarafından değil, neden öldürülmek istendiği önemli olan.»

«Parası için tabii. Başka ne olabilir?» Flix'in acılı halinden faydalanmak istiyordu. «Gel, sevgilim. Üzüntü bizi birbirimize yaklaştırdı. Şimdi birbirimizi teselli etmeliyiz.»

Flix'in önünde durup ellerini tuttu ve gözlerinin içine bakmaya başladı. Flix'in elleri adamın üzerinde gezindikçe teni

geriliyordu. **Flix de heyecanlanıyordu. Adamı istediği için kendine kızarak geri çekildi. Duygularını belli etmemeliydi. Gg onu kendine doğru hızla çekince adamın omuzlarına tırnaklarını batırdı. Bu kez kurtulmak için geri çekilen gg idi.**

«Bir kere daha tırmalanmaktan mı korkuyorsun?»

«Neden böyle konuşuyorsun?»

«Nerdeyse Olga'yı senin öldürdüğüne inanacağım.»

«Dadımı neden boğayım?»

«Boğmak mı? Boğularak öldürüldüğünü nerden biliyorsun?»

«Sen delisin,» diyen gg kötü bir hata yaptığını anladı.

«Polis kadının ölüm nedenini dumandan boğulma olarak açıkladı.»

«Ailemden biri durumunda olan kadını neden öldüreyim?»

«Çünkü Olga bana senin soysuz, kötü biri olduğunu söylemişti. Öyle bir ailenin senin gibi bir evladı için yeni bir cinayetin hiç önemi olmaz.»

«Sen kim oluyorsun da benimle böyle konuşabiliyorsun?»

«Anlat bana.»

Gg gömleğini yırtarak Flix'in ayakları dibine fırlattı. Köruk gibi inip kalkan çıplak göğsündeki dövmelemler Flix'in gözünün önündeydi.

«Demek öldürdüğünü kabul etmiyorsun?»

«Ja. Etmiyorum.» Fakat heyecanına engel olamıyordu. Kadının şüphelendiğini biliyor ve korkuyordu.

Flix'in ayakları dibine oturup başını elleri arasına aldı. Kadını elde etmeliydi.

«Başın dertte sanırım. Beni görmek istediğini duyunca hemen koşup geldim işte. Bana güvenebilirsiniz.»

«Güvenmek mi? Siz kadınlar hep aynısınız... yalan kutuları. Erkeği alt etmek istersiniz.»

Flix titreyerek bir sandalyeye çöktü. Adam da başını bacaklarına dayadı. Bir süre konuşmadan oturdular.

Ellerini **gg**'nin saçları arasında gezdiren Flix: «Beni affet. Seni üzmememiştin. Biraz olsun güven bana,» dedi.

Adamın çıplak sırtını dayadığı bacakları yanıyordu sanki. **Duyduğu günahkâr duygulara nasıl kayıtsız kalabilirdi? Fakat Olga onu anlayacak ve bağışlayacaktı.** Acaba ruhlar taraf tutar mıydı? Flix adama baktı. Saç ve sakalları traşı gerekiyordu. Boynu da yaramaz bir çocuğunki gibi kirliydi. Adam içini çekerek ıslak yanaklarını Flix'in bacaklarına dayadığında sessizce ağlıyordu. Ellerinin baldırlarından yukarı çıktığını hissedince Flix taş kesilmişti. Eller aradığını bulunca Flix, «Hayır,» diyerek ayağa kalktı. Adam da kalkmıştı. Şimdi her zamankinden daha uzun boylu ve iri yarı görünüyordu.

İri ellerini kadının saçları arasında gezdirerek öpmeye başladı.

«Beni arzuladığını sen de biliyorsun. Madem benimle sevişmeyecektin neden odama geldin?»

Kollarını adamın boynuna dolayarak gözlerinin içine bakan Flix: «Bana gerçeği anlat. Hepsini anlat, sevgilim. Bütün yaptıklarını. Bu fare deliğinde neden saklandığını. Güven bana... Sana yardımcı olmama izin ver,» diye karşılık verdi.

«Hayır. **Nein.** Yapamam. Yalnız seni sevdiğimi ve arzuladığımı biliyorum. Alevler nasıl Olga'yı yakmışsa, sen de beni yakıyorsun. Buraya neden geldiğini ben sana söyleyeyim.» **Gg** kadının boynunu, gözlerini öperken, vücudunu okşarken, elbisesinin düğmelerini açıp başını göğsüne gömerken hırslı hırslı Almanca bir şeyler söyleniyordu. «Gördün mü? Başından beri ikimizin de istediği buydu işte.»

Flix oyuna devam edecek ve adamı konuşturacaktı. Tek-

rar görüşmeleri için kandırarak, randevu yerini ve saatini kararlaştıracaktı.

«Bunu mu planlamıştın. Böyle köhne bir yerde beni baştan çıkarmayı mı?»

Ok yerini bulmuştu. Adam kendini toplamaya çalışarak geri çekildi. Flix şaşırarak, acaba iktidarsız mı, diye düşündü. Sadece öldürerek mi zevke erişiyordu?

«Bu yönünü Olga biliyordu. Şimdi ben buradayım, yatak da şurada ve sen geri çekiliyorsun. Kendinden güçlü olan kadından kaçıyorsun.»

«Başka ne yapabilirim? Benim için kocanı bırakacak mısın? Benimle uzaklara kaçacak mısın? Benimle Münih'te buluşur musun? Alplere gelir misin?»

«Evet, gelirim. Olabilir,» diyen Flix bir sigara yaktı. Fakat **gg** sigarayı kapmış, parmağını yanan ucuna bastırmış ve yanan yeri emerek zevklenmişti.

«Sana bir kamçı gerek. Prensiplerin beş para etmez. Benim birini öldürmem senin umurunda bile değil. İstedğin, birinin senin üzerinde üstünlük kurması. Sen bunu arıyorsun.»

«Öyleyse bitir şu pis işini.»

Gg içini çekerek yüzünü sıvazladı. «Benden şüphelendiğin için seni öldürmeliyim. Denedim ama yapamıyorum. Çünkü en çok seni seviyorum. **Ich lieb Dich am meisten.**» Flix'in yüzünü avuçları içine alarak devam etti. «Söylediklerime belki inanmıyorsun ama doğru söylüyorum. Zaten seni sevdiğim için buradan uzaklaşmadım. Fakat elçilikteki bir işimi bitirince, Münih'e dönmek zorundayım.»

«Ne zaman gidiyorsun?»

«Her şey hazır ama seni tekrar görmek istiyorum. Lütfen. Son bir kez.»

Flix'i kanapenin üstüne yatırıp üzerine eğildi. «Benden nefret etme, **Liebchen**. Kucakla beni. Bana karşı koyma. Sana ihtiyacım var. Olga da yok artık... Senden başka kimsem yok,» dedi.

«Elçilikte bir işten söz ettin. Ne işi bu?»

«Partim, yani Almanya'daki NDP için yapmam gereken şeyler. Biz çok iyi örgütlenmişizdir. Ben emirleri benden üst kademedede birinden alırım. Neyse, sen bunlardan anlamazsın. Münih'te Herr Direktor dediğimiz biri var. Nazi liderlerini hak-sız olarak savaş suçlusu olarak yargılayanların peşindedir ve partim bu nedenle etrafta korku yaratmıştır. Biz güçlüyüz. Her iki Almanya birleşince, ülkemin şerefi kurtulacaktır. Ben her şeyden önce bunu istiyorum. Beni de bu nedenle seçtiler. Arkadaşlarım... ama onların adını veremem. Örgütün bir başı vardır ve parayı oradan sağlarız. Bana para getirdiğini görünce neden güldüğümü şimdi anladın mı? Parti içinde yerim çok yüksektir.»

«Madem öyle, başın niye dertte peki?»

«Ben de bir yanlışlık yaptım. Kim yapmaz ki?»

«Ne gibi?» **Olga'yı öldürmek, Büyükbabayı yaralamak ve kendisiyle ilişki kurmakla mı yapmıştı hatayı?**

«Buradan bir an önce gitmem gerektiği halde geciktim.»

«Nereye gideceksin?»

«Sen bu işe burnunu sokma. Zaten başımda bir sürü dert var...»

«Ne gibi?»

«İnsanlara karşı duyduğum nefret... adlandıramayacağım şeyler. İşler kızışınca gelir bu odada kalırım.»

«İşler neden kızıyor?»

«Çünkü seni seviyor ve istiyorum. Benimle bir kez daha

buluşacak mısın? Planlarımda ufak bir değişiklik yapıp burada biraz daha oyalanabilmek için sana güvenebilir miyim?»

«Tabii. Benden emin olabilirsin. Seninle tekrar buluşacağım. Ama nerede ve ne zaman buluşacağımızı sen kararlaştır.»

Flix adam üzerinde istediği şekilde etkili oluyordu. Devam etmeliydi.

Gg de Flix'i kullanarak Herr Polisi haklamayı aklından geçiriyordu.

Fakat üstünlük hâlâ Flix'teydi. Adamın perdeli elini açarak parmaklarını Hapsburg armalı altın yüzüğünün üstünde gezdirirken, adamın ölüm fermanını imzalamış hissediyordu kendini. Adam duyguları yüzünden ölecekti.

Flix'in saçlarını ayırıp yüzüne süren **gg**, kendinden geçiyordu. **Ve Flix o günden sonra ne kadar fırçalarsa fırçalasın, saçlarını bir türlü temizleyemediğini hissedecekti.**

Adamı şimdi arzuluyordu işte... Şimdi... İçini çekerek yatağın üstüne uzandı.

Gg dirseğine dayanarak öne eğilmiş, polisin karısına bakıyordu. Polisin güzel karısına. Kadının başı kendi yastığının üstündeydi.

Flix gözlerini aralayarak: «Neden durdun? Beni istediğin sırada ne geldi aklına,» diye soğuk bir sesle sordu.

«Bacaklarının arasında kendi kendime ihanet edeceğim.»

«Aman ne güzel şaka bu,» diye Flix kahkahayla güldü.

Yüreğinin çarpıntısı yavaşlarken yatağın kenarında duruyor ve gururunun incinmesine dayanamıyordu. Kadının alayla gülmesine engel olmak için ağzına bir tokat indirdi.

Flix şaşırmış, yerinden kıpırdayamamıştı. Gerçekten duyduğu merakla adama baktı.

«Ben salağın biriyim. Bu kötü bir şaka,» diyerek kendini kadının üstüne atıp başını Flix'in karnına gömdü. Bu gece polis kocasıyla yatacak. Kocasını onu bıraktığı yerden alacak, diye düşünüyordu.

Az sonra kalkıp bardaklara konyak doldurdu.

Flix yatağın içinde, kollarını başının arkasında kavuşturmuş düşüncelere dalmıştı. Tavanda kocaman bir sinek vardı.

«Tavanda bir sinek var.»

«Küçük bir çocukken tatillerde gittiğimiz av köşkünde, duvarda bir sinek görsem, el çırpardım. Ve içeriye on tane uşak gelirdi.»

«Armut ağacındaki sülün gibi.»

«Anlıyamadım. Sülün mü? Ja. Çok kuş avlardık.»

«On tane uşak gelirdi...» **Çocukları da içinde bu sözler geçen bir şarkı söylerlerdi. Ne garip. Şimdi onlar o kadar uzakta kalmışlardı ki.** Flix yutkundu. Fakat üzerine almayı kararlaştırdığı görevi sona erdirmek için çocukları bir süre kendinden uzakta tutmaya mecburdu.

Yataktan kalkarak koltuğa oturdu ve adamın sert sigaralarından birini yaktı. Adamı öfkeliendiren şey, Flix'in çıplaklığına aldırış etmeden oturmasıydı. Robdöşambırını giymesini ve göğüslerinin altından kuşağı bağlamasını seyretti. Flix konyağını içtikten sonra odanın içinde dolaşmaya başladı. Az sonra sigarasını söndürdü.

«A: Olga'yı senin boğduğuna kanaat getirdim. B: Bana sahip olmak istedin çünkü kocamdan nefret ediyorsun. C: Normal bir erkek gibi bir kadına sahip olamıyorsun. Ancak işkence ederek, acı çektirerek tatmin oluyorsun.»

«O orospu çocuğu polis kocana neler anlattın?»

«Hiçbir şey.»

«Bana yalan söyleme.»

«Seni tanıdığımı bile bilmiyor. Nerden bilsin?»

«Ona hiçbir şey söylemeyeceksin. Yoksa seni öldürürüm.»

«Ona hiçbir şey anlatamayacağımı sen de biliyorsun.»

«Biz kendimizi aldatıyoruz,» diyen **gg** elbiselerini Flix'e doğru fırlattı. «Giyin artık. Seni incitmek istemiyorum. Beni buna zorlama.»

Pencereye giden **gg**, perdeyi açmasıyla geri çekilmesi bir oldu.

«Aşağıda, sokakta bir adam var. O herif polistir. Kocanın şoförlüğünü yapar. Topal olan.»

Flix'in yüreği ağzına geldi. Harris'i demek istiyordu.

«Neden seni gözetlesin? Korktuğun bir şey mi var? Eğer bir suçun yoksa...»

«Kapa çeneni. Ben düşünürken sesini çıkarma.»

«Ben ne yapacağım şimdi?»

«Dinle beni. Bir kat aşağı inip, tuvaletlerin önünden sağa dön. Kazan dairesinin önünden geçerek, arka kapıdan çık. Yandaki evin avlusuna girersin. Oradan da barın arka girişini kullan. Al ve Lottie'nin işlettiği Alpenstock Barıdır orası. Beni tanırlar. Telefonun yerini sorup konuşur gibi yap. Sonra da ayaküstü bir bira içmiş bir **Hausfrau** gibi ön kapıdan İkinci Caddeye çıkarsın.»

«Peki sen ne yapacaksın?»

«Damların üzerinden geçip dostlarımla bulunduğu yere gideceğim.»

«Bunu senin için yaparsam, Gerhardt...»

«Karşılığında ne istiyorsun?»

Flix kollarını adamın boynuna dolayarak: «Bana güvenmeni. Gelecek defa daha iyi olacak,» dedi.

Gg, kadını kullanmaya devam etmeliydi. «Peki, peki,» diyerek bir süre düşündü. «Seninle yarın mı, öbür gün mü veya bir hafta sonra mı buluşacağımı şimdiden söyleyemem. Güneş battıktan sonra balıkçılar rıhtımdaki iskelede toplanırlar. Orada buluşuruz. Zamanını ben sana daha sonra bildiririm. Oraya gelirken yanına bir de olta al. Balık tutar gibi yaparsın.»

«Söz mü?»

«Söz. Haydi şimdi acele et,» diye kadını uğurlayan **gg**: «Kimbilir, belki o gece büyük bir balık avlarım,» diye ekledi.

YIRMİSEKİZİNCİ BÖLÜM

FLIX EVE DOĞRU yürürken titriyordu. Kestirmeden gitmemiş, uzun yolu seçmişti. **Çocukların yemekleri verilmiş miydi acaba?** Rob evde olacağını söylemişti... Flix bir not bırakmamıştı. **Alpenstock Barına** arka kapıdan girmiş, telefonun yerini sormuş ve konuşur gibi yapmıştı. Şişman kadının bakışları üstünden ayrılmamıştı. **Eski tahta masaları, kirli tahta kaplı, ıslak yeri, içki içerek tartışan spor meraklılarını, arkasından çalınan ısıkları unutmak istiyordu.** Birasını içerken hep kendisine bakmışlar ve dışarı çıkınca da pahalı görünüşüne karşı duydukları nefreti belirtmek için yere tükürmüşlerdi.

Fakat bütün bunları haketmişti. Bir başka Flix'in yaşadığı güven dolu, temiz hayattan çıkıp pisliğin içine girmişti. Sokak lambasının altında durarak, dudaklarını boyarken pudriyer aynasında alev alev yanan iki gözün kendisine baktığını gördü. Bunlar kendi gözleriydi.

Harris kendi kendine, kadın ağlıyor diye söylendi. İlk önce o mobilyalı odaya, sonra da Al ve Lottie'nin pis barına girmişti. **Bayan Rob ne yapmak niyetindeydi.** Kadın kendine gelene kadar arabayı çok yavaş sürdü. **Çocuklarının karşısına çıkmadan kendini toplaması için kadına zaman tanımalıydı.** O odada patronun hanımı ne yapmışsa yapmış ve başını derde sokmuştu. **Belki de kendisini üzen bir pazarlık yapmak zorunda kalmıştı.**

Harris kestirmeden giderek Bayan Rob'un önüne geçmeyi ve apartmanın girişinde beklemeye karar verdi.

Az sonra apartmana giren Flix, adamı tanıyınca asansörden çıkıp yanına geldi.

«Harris.»

«Buyrun madam.»

«Burada konuşamayız.»

«Konuşamayız, efendim.»

«Kocam yukarda mı?»

«Evet.»

«Biliyor mu neden sen...»

«Hayır. Ben hiçbir şey söylemedim. Sadece raporumu verdim. Katırın nerde olduğunu bilmesi gerekli.»

«Katır mı?»

«Büronun arabası. Projektörleri, sis lambaları, tepesinde siren, kurşun geçmez ön camı ve iz bırakmayan lastikleri var ama çalıştırmak için gene de onu tekmelemem gerekiyor.»

«Katırın içinde konuşabilir miyiz? Yardımına ihtiyacım var.»

«Tabii, efendim. Buyrun.»

Sokağın alt tarafına doğru yürüyüp arabaya girdiler. Flix başını öne eğerek ağlamaya başladı.

«Ağlamayın, efendim. Her şey düzelecek. Göreceksiniz.»

«Her şey o kadar kötü ki.»

«Jack Webb'in dediği gibi sadece bana gerçekleri anlatın.»

«Anlatamam ama sana da ihtiyacım var. Kocamdan daha yetkili birine haber götürür müsün? Fakat bundan kocamın haberi olmayacak.»

«Beni dinleyin, Bayan Schuyler. Kocanız bürodaki en iyi ajandır. Ben ondan hiçbir şeyi gizliyemem.»

Flix arabadan inmeye hazırlanınca Harris onu durdurdu.

«Bekleyin biraz. Neler oluyor, söyleyin bana.» Zaten Harris de kadını gözlemekle görevli değil miydi?

«Harris, ben kocamı iyi tanırım. Bu öyle bir şey ki, öğrenirse kıyamet kopar. Bunu da göze alamam. Çocuklarımı düşünmek zorundayım. Babaları öğrenirse, çok kötü şeyler yapar...»

«Açıklayın biraz.»

«Çocuklarımın dadısını boğan adamla ilişki kurdum.»

Harris derin bir soluk aldı.

«Şimdi nerede o? O kiralık odalardan birinde mi?»

«Hayır. Damdan kaçtı.»

«Bir şeyler düşünüyoruz.»

«Kocam kiminle çalışıyor?»

«CIA'nın J-Bölümüyle.»

«Haberini onlara götürmeni istiyorum. İhbarı kimin yaptığı bilmediğini söylersin. Uydur bir şeyler. Fakat ne olursa olsun, Rob benim bu işe karıştığımı bilmemeli.»

«Bu işi nereye kadar götürmek kararındasınız?»

«Onu yakalattıracağım.»

«Bize mi yakalattıracaksınız? Nasıl?»

«Belirli bir gece benimle balıkçıların toplandığı iskelede buluşacak,» diyen Flix planını anlattı.

«Pekâlâ. J-Bölümüne bildiririm. Siz merak etmeyin. Ben hallederim. Şimdi evinize gidip çocuklarınıza sıcak bir çorba hazırlayın. Sinirlerinizi yatıştırmak için bir de duble viski için. Ha, Bayan Rob...»

«Evet, Harris.»

«Onu uyandırdığınızda çok nazik davranın. Çok kötü bir gün geçirdi.»

«Teşekkür ederim, Harris.» **Oysa kendisi de çok kötü bir gün geçirmişti.**

KOLUNDAKİ saatin zili çalmaya başlayınca Rob battanîyesini üstüne çekerek bir sigara yaktı. Ortalık sessizdi. Flix henüz eve dönmemişti. **Gene evde yoktu. Öğleden sonraları dışarı çıkar olmuştu. Not da bırakmamıştı. Nereye gitmiş olabilirdi? Kime? Şüphelerini yenmeye çalıştı. Aklındaki bir şey huzurunu kaçıyordu. Olga öldürülmesini beklerken neden örgü örüyordu? Neden kendini kurban etmişti? Flix'e çok yakınlık duymuştu. Flix hakkında kendisinin bilmediği bazı şeyleri Olga biliyor muydu?**

Koltuk altlarından, yüzünden terler akıyordu. Sonra da teri soğuyunca üşümeye başladı.

Bu yataktan Flix'i kendisi mi kaçırmıştı? Bir sigara daha yakarak karısını özledi. Ne pahasına olursa olsun, gerçekten yüzyüze gelmeyi sağlamalıydı. Saatin tıkırtılarıyla vakit geçiyordu. Kalkıp giyinmeli ve işe koyulmalıydı.

Fakat içindeki kıskançlığı yenemiyordu. Karısını özleyor-

du. Görevinin başına dönmesi de gerekliydi. Bu yatakta se-
vişmişler, karısının kokusu bu çarşaflara sinmişti. Şimdi onun
bir başka erkeği arzuladığını düşünmek işkenceden beterdi.

Rob aceleyle kalkıp, giyinmeye başladı.

İÇERİ giren Flix, doğru çocukların odasına gitti. Tabitha
ve Tessa kollarını iki yana açmışlar sırt üstü uyuyorlardı. Bi-
rinin elinde eski bir ayı, ötekinin de çiklet vardı. Çocuklarına
bakarken, gg'nin 'Armut ağacındaki sülün!...' 'On uşak koşa-
rak gelirdi,' 'Sülün mü? Ja. Çok kuş avlardık...' dediğini ha-
tırladı.

Rob'un gelip arkasında durduğunu hissetti. Uyuyan çocuk-
larını bir süre seyrettiler.

«İçki ister misin?»

«Hayır. Ama sana hazırlıyayım.»

Oturma odasına geçtiler. Flix hazırladığı içkiyi kocasına
verdi .

«Tekrar dışarı mı çıkacaksın, Rob?»

«Bir süre için. Beni bekleme.»

«Beklemem.»

«Flix, seninle çok daha güzel günler geçireceğiz.»

İki yabancı gibi karşılıklı otururken ikisi de tartışmaya
girmek istemiyordu. Kavganın sonunda barışıp sevişirlerdi.
Fakat aralarındaki derin sessizlik onları birbirinden iyice ayı-
rıyordu sanki.

Flix'in soğuk davranışlarına ve sessizliğine Rob dayana-
mıyordu. Kendisine, karısına ve çocuklarına acıyordu. Karı-

sıyla konuşmak, evde kalmak özlemiyle yanarak kapıda durdu.

«Olga nasıl öldürüldü, Rob? Saklama bunu benden artık.»

«Sana söylemiştim.»

«Hayır, söylemedin.»

«Neden bu konuyla bu kadar ilgileniyorsun?»

«Cinayete kurban gitti, değil mi?»

Rob en sonunda: «Evet,» diye karşılık verdi.

«Kim yaptı?»

«Bilmiyoruz. Profesyonel bir cani tarafından boğulmuş.»

«Bunu bekliyor muydu? Yaşamak için direndi mi?»

«Tırnaklarının altında adamın saç tellerini ve deri parçalarını bulduk.»

Flix uyuşturucu bir ilâç içmiş gibi ayakta sallanarak ağır ağır geri döndü. **'Grimalkin kedim,'** demişti.

«Bilmem gerekliydi.»

«Naylon bir ip kullanmış. Saniyede boğup öldürmüştü.»

«Ya yangın?»

«Yangını adam sonradan çıkarmış.»

«Emin misin?»

«Tamamen. Otopsi yaptık.»

Flix'in benzi kül gibi olmuştu. Koltuğun üzerindeki yastığa olanca gücüyle yumruk indirmesini kocası garip bakışlarla seyrediyordu.

«Olga'nın adı neye karışmışsa karışsın onun intikamının alınmasını istiyorum.»

«Biz de bunun için çalışıyoruz,» diyen Rob öpmek için eğilince karısının nefesinin konyak koktuğunu duydu. Saçına siyah tütün kokusu da sinmişti. Elbiselerinden, derisinden tarif edilmez bir cinsel koku yükseliyordu.

«Neredeydin?»

«Dışarı çıkmıştım.»

Flix kocasına yol vermek için geri çekilip yüzünü çevirdi.

YIRMİDOKUZUNCU BÖLÜM

RIHTİM YAKININDA KİRALADIĞI başka bir odadaydı. Harekete geçmesi için verilecek işaretleri ve Flix'le buluşacağı günü beklerken zamanını silahlarıyla geçiriyordu. Denemesi için yeni verilen bir silah çok hoşuna gitmişti. Görünümü basit bir el feneri şeklindeydi. Kolayca taşınabilirdi. Fenerin bir ucuna mini otomatik şarjörü geçirdikten sonra içine çelik iğneleri doldurdu. Fenerin düğmesine basınca bu iğneler çıpkın gibi ileri fırlıyacaktı. Kurbanın arkasına nişan alırsa iğneler ciğerlere kadar geçecek veya omur iliğe saplanacaktı. Feneri okşadı. Bir sürü oyuncakları olan şımarık bir çocuk gibiydi. Fakat oyuncaklarının arasında en beğendiği bu el feneri değildi.

Boyca küçük olan fakat büyük işler gören silahları severdi. Küçüklüğünden beri bütün oyuncaklarını bir kenara bırakıp duvardaki kocaman tüfeklerle oynamak isterdi.

Mahfazasının içindeki oltaya baktı. İşte en beğendiği buydu ve bunu Herr Polis için saklıyordu. Oltası yerde bir köpek balığının iskeleti gibi duruyordu. Çelik parçaları çıkararak yağladıktan sonra alev püskürtücünün içine kimyasal madde taşıyan parçayı geçirdi. Her parçayı ayar ederek alev makinasını hazırladı.

Bütün bunları yaparken kendi kendine eski bir Bavyera şarkısını mırıldanıyordu.

Bu silahtan beyni parçalayan kurşun çıkmazdı. Rudi'yi susturan bıçak gibi de değildir. Bununla polisi öldürecekti.

Alevler arkada ancak kül yığını bırakırdı. Kadınla buluşmasının sonunda Herr Polisle karşı karşıya gelecekse karşılama töreni için hazırды. «**Traumverloren, wach auf aus tiefem Schmerz.** - Rüya görmeyi bırak, derin acılardan uyan,» diye mırıldanmaya devam ediyordu. İşini bitirdiğinde yeniden doğmuş gibi olacaktı.

Alev makinasını harekete geçirecek kısmın çok hassas olan dişliye tam olarak oturup oturmadığını bir kez daha kontrol ettikten sonra, «Herr Polis, hayatını sona erdirecek silah bu işte,» diye söylendi. Silahı da okşayarak, «Sen büyük ve beceriklisin. Bana itaat edeceksin. Seni harekete geçirdiğimde öldüreceksin,» dedi.

Her şey hazırды. Herr Polisin işini bitireceğini kadın biliyordu. Uçu de patlama noktasına gittikçe yaklaşıyorlardı.

Çok yükseklerde birinden aksi bir emir almadıkça kendisini artık kimse durduramazdı. Bu işden yüzünün akıyla çıkmak zorundaydı. Olta biçimindeki alev makinası kendini başarıya götürecekti. Fakat aklına takılan bir düşünce içini sıkıyordu. Bardağına içki koyarak bir dikişte bitirdi. Vücuduna yayılan sıcaklıkla canlanıvermişti.

Oltasını havaya dikti. İçinde, iç namlusu ince ve uzun olan ve alevin düz bir hat üzerinde püskürtülmesini sağlayan otomatik bir parça vardı. Namlunun içine de tetik çekildiğinde kırılacak alev silindirin kapsülünü yerleştirmişti. Tetiği çekince oltanın ucundaki tahrik gücü 7-10 metre sonra en yüksek hızına erişecekti. Rıhtımda kendini kısıtırlarsa bu silahla çok daha iyi korunabilir, hedefe isabet sağlayabilirdi. Üstelik geri de tepmiyordu. Yakma süresi çok kısa olmasına rağmen kurbanı ölerken çok acı çekecekti.

Oltasını deri mahfazasına koyduktan sonra ziyafette giyeceklerini çıkardı. Kol düğmeleri, beyaz kravatı ve madalyaları da masanın üstüne dizdi. En büyük şeref nişanı olan 'Altın Post' u gururla ayırdı. Hırsız polisin büyükbabasının Demir Haç nişanını çaldığı aklına gelince deli oluyordu. Bir iki tane Liyakat Madalyası, Siegfried Yıldızı ve Von Gottfried Sülâlesinin renklerini taşıyan şerit. Fakat bu şerit kendini ele vereceğinden takamazdı.

Kadını hayâl kırıklığına uğratmayacaktı. Randevusuna gidecek, sonra da Washington'da verilecek ziyafette Nürenberg cellâdıyla buluşacaktı.

Fakat smokininin temizlenip ütülenmesi gerekiyordu. Yenisini almalıydı. O kadar parası da yoktu. Zürih'ten beklediği banka havalesi daha gelmemişti. Café de kapatılmış, Liese göz hapsine alınmıştı. Olga'da her zaman gg için para bulurdu. Elbiselerini de temizler, ütüler ve söküklerini dikerdi. Tam o sırada aklına güzel kadının getirdiği para geldi. Valizini karıştırarak gömleğinin cebindeki para tomarını çıkardı. Paralara kadının çantasının, eldivenlerinin ve teninin kokusu sinmişti. İşaretli olup olmadıklarını anlamak için büyüteç

altında inceledi. Hayır, işaretlenmemişlerdi. Kadın kendini ele verecek kadar akılsız değildi.

Artık silahları, smokini ve madalyaları hazırdu. Smokini-nin temizleme ücretini kadının parasıyla ödeyeceğini düşününce bir kahkaha attı. Kocasının kendisini durduramayacağı ziyafette giyeceği smokinin temizleme ücretini karısı ödüyordu. Herr Polis. Olga'nın yanında bulunmadığı gibi yargıcın da yanında bulunamayacaktı.

Münih'e gönderdiği mesajın karşılığını belki onuncu kez cebinden çıkarıp okudu.

**SEVGİLİ OĞLUM ÇOK ACELE ET STOP BEKLİYORUZ
STOP BABAN**

Bekliyoruz. Ne demekti bu? Şimdiye dek hiç böyle anlamı tam olarak belli olmayan bir mesaj alıyordu. Görevini bir an önce yerine getirmesini mi istiyorlardı? Yoksa geriye mi çağırıyorlardı? Sinirleri geriliyordu. Asıl görevine başlaması için banka havalesine, yeni bir pasaporta ve kredi mektuplarına ihtiyacı vardı. Yapılan planı bir kez daha aklından geçirdi. Zamanı telgrafla bildirilecek bir tarihte, güneş battıktan sonra balıkçı iskelesinden kendini bir sürat motoru alacaktı.

Yoksa tehlike içinde bulunduğu, ölmeden önce Olga tarafından Münih'e bildirilmiş miydi? Münih Örgütü'nün tehlikeden haberi olduğu ortadaydı. Tabii, kendini korumak için çalışacaklardı. Washington'a gitmeden anavatana mı götüreceklerdi? Niyetleri kendini motordan gemiye almak ve geriye döndürmek miydi? Yoksa Washington'dan uçakla Münih'e mi dönecekti? Her neyse, Herr Direktör bütün ayrıntıları göz önüne alarak, bir şeyler hazırlardı.

Ötekilerin arasından bu görevi yerine getirmek için kendisini seçmemişler miydi? Partideki kendinden daha yüksek

mevkilerde olanlar bile bu şerefe erişememişlerdi işte. Madalyalarına baktı. Kendini uzun süre eğitmelerinin nedeni bu nişanlardı. Eğitim sırasındaki halini düşündü. Sıkı bir disiplin altında yaşamıştı. Alınan emirler hemen yerine getirilir, kesin itaat gösterilirdi. Emredilen zamanda uyur, kalkar, atış talimi yapar, buz gibi suya dalar, kum torbasını yumruklardı. Sürekli olarak ulu ve güçlü olduğu telkin edilmiş, zor durumlarda ortadan nasıl kaybolacağı öğretilmişti. Sonra da eskiden Avrupa sirklerinde çalışmış hokkabazlar tutulmuş, onlardan el çabukluğunu öğrenmişti. 'Şu ipi kaybet- böyle, böyle. İlmek yap, geçir, çek, bir adım gerile, ipi avucunun içine al, bir sigara yak, topuklarının üstünde dön, ortadan kaybol. Evet, güzel. Hayır, olmadı. Baştan başla.' Sırayla, teker teker bütün safhaları tekrar ettirmişlerdi. 'Adam burada. Yürüyor, konuşuyor, gülüyor, içkisini içiyor. Kalabalıkta sen onun arkasında duracaksın. Yıldırım hızıyla harekete geçersin. Adam oracıkta yere serilir. Geri çekil. Çabuk gerile. Tamam. Şimdi ortadan kaybol.'

Ve işte böyle hazırlanmıştı. Çoğu kez yorgunluktan baygınlık geçirmişti. Sonra da otelin mutfağının planını çizmişlerdi. Avrupa'nın en lüks otelleriyle aynı özellikleri taşıyan büyük bir Amerikan oteli. Büyük mutfakları, uçsuz bucaksız ziyafet ve kabul salonları, dinlenme salonları, birbirleriyle keşişen sayısız koridorlar. Giriş ve çıkışları ezberlemiş, izleyeceği yol gösterilmişti. Güvenlik memurlarına vereceği parolayı da biliyordu. 'Saybrook,' diyecekti. Bu o domuz yargıcın doğduğu kasabanın adıydı. İlk kez duyduğunda Connecticut eyaletinin küçük bir köyünün adını telâffuz etmekte güçlük çekmişti gg.

Şimdilik her şey yolunda görünüyordu. Münih'tekiler acaba

Rudi'nin başına gelenleri biliyorlar mıydı? Rudi gibi birinin ölümünü önemserler miydi? Olga'nın öldüğünü nasıl öğrenmişlerdi? 'Annene iyi bak,' diye mesajı onlar göndermemişler miydi? Birini bıçaklamış, öbürünü de boğmuştu. Bu iki cınayeti kendisinin işlediğini tahmin edebilirler miydi? Parti, Olga gibi paralı muhbirleri sık sık tutardı. Acaba Olga gg'nin bir kadın yüzünden geciktiğini Münih'e bildirmiş miydi? Eğitimi sona erdikten sonra sıkı bir pazarlığa girişmişti. Büyükbabasının intikamını almak şartıyla yargıcı ortadan kaldırmayı kabul etmişti.

Eğitim süresi boyunca ücret yerine ne isteyeceğini saklamıştı. Pazarlığa oturduklarında da, «Birkaç hafta zaman verin bana. Sadece birkaç hafta,» diye ısrar etmişti. İsteğinin kabul edilmemesi, sürenin darlığı yüzünden imkânsızdı. Yeni birisini eğitmek çok zaman alacaktı.

'BEKLİYORUZ,' diyorlardı. Geciktiğinden dolayı cezalandırmak için mi bekliyorlardı. Fakat kadını tekrar görecektik ve onunla beraber olacaktı. Münih nasıl olsa çok uzaklardaydı.

Parmakları ölüm saçan ellerine baktı. Bu eller Herr Polisin de sonunu getirecekti. Kadını görmek için sabırsızlanıyordu. Onun için kendini tehlikeye atmayı bile göze alıyordu, ama şimdiye dek işler kontrolundan dışarı çıkmamıştı. Rıhtımdaki iskeleden motora bindiği gece ihtiyacı olan yeni bir pasaport, para ve gerekli kağıtlar eline geçecekti.

Neşesi yerine gelmişti. Üstüne bir kazak geçirip ceketini de giyerek zemin katlarından dolaşarak Al ve Lottie'nin barına gitti. Kapının üstünde Alp dağlarında yetişen kurutulmuş çiçeklerden bir demet asılıydı. Altında da, BURADAN GEÇENLERİN ŞANSI YAVER GİDER yazıyordu. Alpleri özlemişti.

Al kendisini görüp, kapıya gelmişti. «Herr Baron...»

Gg adamın daha fazla konuşmasına engel olmak için elini tutup parmaklarını kırarcasına sıktıktan sonra bara gidip bir bira istedi. Lottie'nin boncuk gibi gözleri üzerinde dolaşıyordu. Barın arkasındaki aynada yüzünün kızarmış olduğunu ve terden sarı saçlarının yapıştığını gördü.

Hava kararmıştı. Beklemek çok zordu. Ne olduğunu anlayamadığı bir şey olmuştu. Olga'nın taraf değiştirmesiyle ortalık karışmış mıydı?

Çevresine bakındı. Sporseverler neredeydi? Barın yarısı bomboştu.

Yüzündeki teri kurulayarak düşünmeye başladı. Kadına çok ihtiyacı vardı. Onu dayanılmaz bir şekilde arzuluyordu. Ona eski Avrupa şehirlerini dolaştırmak, Ren kıyısındaki şatoları, baronluğunu, ıhlamur ağaçlarını, ormanları göstermek istiyordu. Çocukken avlandığı yerlerde birlikte dolaşmak kimbilir ne güzel olurdu. Çok küçükken bile boyundan büyük tüfekleri taşır ve attığını vururdu.

Kadını son bir kez daha görmek, onun yanında olmak için sabırsızlanıyordu.

Lottie'nin küçük köpeği kasanın yanında oturuyordu. Lottie köpeğini okşayarak, «Bu gece güzel bir kız ister misiniz? Bir bakire...» diye sordu.

«Anası kızını kaç a sattı sana?»

Lottie'nin dilinin altında bir şeyler vardı.

«Siz kızları satın almazsınız. Oğlanlardan da hoşlanmıyorsunuz, değil mi?»

Gözüne karşılıklı dururken aralarında Rudi'nin varlığını ikisi de duyuyordu.

«Pis ibnelerden hoşlanmam.»

«Daha zarif bir tipi mi tercih edersiniz?»

«Hoşlandığım tipi bilirsin?»

«Nasıl bileyim?»

«Bu kadar yeter mi?»

Lottie paraları cebine indirdi.

«Sizin o hanım buraya geldi.»

«Ne zaman?»

«Sık sık.»

«Nein.»

«Ja.»

«Ne yapıyordu?»

«Bekliyordu.»

«Nein. Ne yaptı burada?»

«Makyajını tazeledi. Tuvalette.»

«Nein. O böyle bir şey yapmaz. Yalan söylüyorsun. Doğru konuş.»

«Telefon etti.»

Gg karşılık vermeden kadını süzdü.

«Benim Al de boşandı ondan.»

«Herifin o kadından uzak durmasını sağla.»

«Yirmi yıldır uğraşıyorum ama Al fırsatını bulunca kalçaya veya göğüslere bir iki çimdik atmadan edemiyor.»

Gg'nin dizleri üstündeki elleri geriliyordu. Kendine hakim olmalıydı. Şimdi başını derde sokmanın sırası değildi. Fakat gözlerinde parlayan ışıltıyı gören Lottie korkuyla geri çekilmişti.

«Durun bir dakika, efendim. Kendinize hakim olun, yoksa...»

Gg pençelerini kadının bileklerine geçirerek: «Söyle şimdi bana,» diye hırsla fısıldadı.

«Hanım dün gece gelip buraya geldiğinizde hemen ken-

disini her zaman aradığınız numaradan aramanızı söyledi. Bana para da verdi.»

Lottie bileklerini kurtarmıştı. Al şişman ellerini önlüğüne kurularak: «Ne oldu, bebek?» diye sordu.

«Bir şey yok, canım. Orospu çocuğu güle güle çıkıp gitti işte.»

GG dar bir geçitten, arka bahçeye geçip bodruma indi ve kalorifer dairesinin önünden koşarak merdivenleri çıktı ve çatıya geldi. Yandaki binanın damına atlayıp dört kat inerek so-kağa çıktı. Bir marangoz dükkânının önüne gelince maymuncuklu kapıyı açtı ve iz bırakmamaya çalışarak üst kata çıktı. Kahvesini ve konyağını içtikten sonra sosis ve peynirle karnını doyurdu.

Oniki blok aşağıda, penceresinde Kiralık Mobilyalı Odalar yazan apartmanın girişinde biri zayıf öteki kırmızı yüzlü koyu renk elbise giymiş iki adam bekliyordu. Bir süre avlarının kaçtığını anlayamadılar. Harris'den binayla ilgili bilgiyi almışlardı. Yorulmadan uzun süre beklemeyi iyi biliyorlardı ama işte onlar da Harris gibi adamın izini kaybettiklerini bir süre sonra anladılar.

SABAHLEYİN, yabancı br bankanın deniz aşırı şubesi açılır açılmaz, **gg** havalesini ve 'BABADAN SEVGİLİ OĞULA' yazılan son telgrafı aldı. Yetmiş iki saat sonra harekât başlayacaktı. Balıkçı iskelesinde, güneş battıktan sonra.

Köşedeki bir telefon kulübesinden kadını aradı.

Kadın: «Emin misin?» diye sordu.

«Tabii, **Liebchen**. Söz verdin sen...»

«Yetmiş iki saat sonra mı?»

«Aramızda kararlaştırmamış mıydık? Bilmem önemli.»

«...uzaklara gideceğin için mi?»

«Hayır. **Nein**. Yoksa fikrini mi değiştirdin?»

«Seni ne kadar görmek istediğimi biliyorsun herhalde.»

«**Ja**. Biliyorum.»

«Güneş battıktan sonra mı?»

Gg kulübenin içinde terlemeye başlamıştı. Konuşmanın kesilmemesi için cebinde bozukluk ararken: «Evet. Söyledim ya,» diye karşılık verdi.

Fakat santral araya girmiş, konuşmayı keseceğini söylüyordu. **Gg**, almanca bir küfür savurdu. «Anladın mı? İyi anladın mı?»

«Sevgilim, bu kadar sabırsız olma. Tabii anladım... Fakat ona bir şeyler uydurmak zorundayım.»

Gg telefonu kapattı.

OTUZUNCU BÖLÜM

WASHINGTON'DA BİR OTEL dairesinde yargıç ziyafette yapacağı konuşmayı yüksek sesle okuyordu. Mesleğinde uzun yıllar geçirdikten sonra emekliye ayrılması şerefine verilen ziyafete yetmişiki saat kalmıştı. Kol düğmeleri, beyaz papyonu ve asabî hazımsızlık gibi küçük şeylerin üzerinde duruyordu. Papyonu boynuna geçirirken iri elleri heyecandan titriyordu. J-Bölümünden telefon etmişlerdi. Her neyse, şimdi papyonunu düzgün bir şekilde bağlamalıydı.

Üç yüz mil kadar ötede, bir başka odada, bir başkası aynanın önünde prova yapıyordu. Avucunda naylon bir ip saklıydı.

ROB, Jason ile iskelenin üzerinde durmuş, gözlerini kirli suya dikmişti. Katil yetmişiki saat sonra harekete geçmek. zorundaydı. Kimliğini saklayan muhbirin söylediğine göre buradan kaçacaktı.

Bu bilgi hiç beklenmedik bir şekilde gelmişti. Muhbir kimdi?

İskele üzerindeki içlerinde projektörler saklı iki babayı kontrol etti. Biri Deniz İstasyonunun iskelesinin üstünde, öteki de deniz itfaiye gemisinin güvertesindeydi. Adamların itfaiye gemisini temizlemeleri için emir vermişti.

«Nehir yoluyla kaçacağından nasıl böyle emin olabilirsin?»

Jason: «Bütün yollarını kestik. Bütün transit çıkışlarını. Yabancı bankaları, kiralık odaları, hava alanlarını, Alpens-tock barını, Al ve Lottie'yi, futbol delilerini, yaşlıları, Olga'nın komşularını göz altında bulunduruyoruz. Kendini emniyet-te hissedeceği bütün yerler kontrolümüz altında,» dedi.

«...ve şu kimliği belirsiz muhbir?»

«Düşman edindiği için gg'ye şükran borçluyuz, Bay Schuyler.»

Jason sigarasını nehire fırlattı. Washington'dan dönüşünde Kennedy Havaalanında kendisini Harris karşılamış ve Bayan Schuyler'in mesajını iletmışti. Gg'nin Bayan Schuyler ile yaptığı telefon konuşmasını da dinlemişlerdi.

Bayan Schuyler, «Evet. Kendimi tehlikeye attığımı biliyorum. Fakat bunu göze almak istiyorum. Rob'un hiçbir şeyden haberi olmamalı,» demişti.

Yürekli kadını doğrusu. Rıhtımda buluşacakları zaman Von Gottfried ortaya çıkana dek kendini göstermemesi için Jason kadını uyarmışti. Gg gözükünce ona koşacak ve kollarına atılacaktı. Sonra da yıldırım hızıyla daha önce gösteri-

len yere koşacaktı. «Evet, nehir kıyısındaki parkı iyi bilirim,» demişti.

Kadının sığınacağı yer beton bir sütunun arkasıydı. Yanında Harris olacak, iki adamı da yakınlarda bulunacaktı. Kadın: «Onları nasıl tanıyacağım?» diye sormuştu.

«Biri şişman ve kırmızı yüzlüdür. Öteki de zayıf ve esmer. Sizin için önemli olan, onların sizi tanımlarıdır, Bayan Schuyler. Sizin güvenliğinizle onlar meşgul olacaklar.» Fakat Jason gene de kadın için endişeleniyordu.

Rıhtımdaki iskele boyunca, sakalları uzamış, sırtlarında soluk ceketler olan yaşlı balıkçılar sıralanmıştı. İçlerinden ikisi Rob tarafından görevlendirilmişti.

Rob konuşmaya başladı: «Aldığınız ihbar doğru çıkar, adamı kısıtırsak, ben nehrin üstünde olacağım. Böylece onu almak için gelecek olan sürat motorunun önünü keserim.»

Jason olur anlamına başını salladı. «Liman Polisine ve Sahil Muhafazaya ait birkaç devriye motorunu da görevlendirdim. Belki faydaları olur diye.»

Bu haber Rob'ın hoşuna gitmemişti. «Başkalarının bu işe karışmasını istemezdim.»

«Bütün yük senin üstünde, Schuyler. Fakat unutma ki ben onu canlı olarak ele geçirmek istiyorum.»

«Hemen teslim olacağını mı sanıyorsun? Yoksa boğazına kadar lağım suyuna gömülüp saklanacağını mı?»

«Ne yapacağını bilemem, Schuyler. Biz bir manyağın peşindeyiz.»

«Pekâlâ. Herifin bir motorla kaçacağı ihbarını almışsın. Fakat Von Gottfried bizim hazırlıklı olduğumuzdan emin değil. Bu nedenle herif ortaya çıkınca, içinde bulunacağım motoru herifin üstüne sürüp, yakalamak istiyorum.»

«Ya el bombası atarsa?» Jason kadının telefonda: «Ben tek başıma yapmak istiyorum. Rob'a söylemeyin,» dediğini hatırladı.

«Herhangi bir şey atma fırsatı vermeyeceğim ona.»

Elbette vermeyeceksin, diye düşündü Jason. Başından beri böyle olacağını, adamın karısına ve çocuklarına ne kadar düşkün olduğunu bildikleri için FBI'dan bir süre için alındığını düşündü. Adam üstelik çok iyi silah kullanıyor ve Yorkville bölgesini avucunun içi gibi biliyordu. Karısından başka her şeyinden yararlanmayı planlamışlardı.

Jason şimdi çok müşkül durumda kalmıştı. Rob'un karısının ısrarları karşısında hiç istemediği halde kadından faydalanacaktı.

Böyle tehlikeli bir riski göze almakla kendine ait bazı gerçekleri de öğrenmiş oluyordu.

WELFARE Adası'nın kuzey ucuna doğru bir burun uzanır. Bu burnun arkasında da Triborough Köprüsü yer alır.

Denizcilerin haritalarında Mill Kayası yosunlu, eski bir iskele olarak gösterilir. Kırmızı ve beyaz renkte iki dubayla işaretlenmiştir. İskelenin karşısında, bir zamanlar Deniz Mühendisliği binası olarak kullanılan eski, bomboş bir yapı vardır. Bu bina şu sıralarda yıkılmaktadır.

İskelenin tahtaları yerinde duruyorsa da, oraya hiçbir tekne yanaşmaz. Fakat belediye, bahçesindeki otları biçer ve etraftaki ağaçları budamaya devam ederdi. Böyle olduğu halde burası çok تنها ıssız bir yerdi.

Kiraladıkları küçük bir uçakla bu binanın üstünden uçan iki adam aşağıları gözlüyorlardı.

Çok hızlı, gri renkli küçük bir motor karanlık bastıktan sonra bu iskeleye iki kez yanaşmayı denemişti. Egzosuna susturucu takıldığından gürültü çıkarmıyordu. Denemelerini yaptıktan sonra da karşı kıyıdaki iskelelerin arasına dalarak gözden kaybolmuştu.

Mill Kayası, iskelenin karşısındaki bir dubadaki ışık ve burnun ucundaki fenerle belirtiliyordu. Oradan itfaiye iskelesi gözükmezdi. Nehrin aşağı tarafına sıyrılan bir motor, kimse haberi olmadan kıyıdaki müşterisini alırdı. Rob cebinden renkli bir kalem çıkararak, motorun yanaşacağı yer olarak terkedilmiş iskele olarak işaretlendi. Bu noktaya doğru gelen ışıkları sönmük herhangi bir motorun önünü kesmesi için bir polis motorunu görevlendirdi.

Akşam karanlığı çökerken devriye gemisindekilerle son bir görüşme yaptı.

«Astoria kıyısının açıklarında bekleyin.»

Mill Kayasının ışıklı dubalarını kontrol etti. Biri iki saniyede bir yeşil, öteki de kırmızı yanıyordu. Ne taraftan ateş edilerek dubaların ışıkları söndürebilirdi acaba? Hell Gate sancak, Rhinelander Reef de iskele tarafındaydı. Dubaların ışıklarını ne yapıp yapmalı söndürmeliydi. Dümencinin yanına giderek: «Şunların üstüne doğru gidelim,» dedi.

«Peki, efendim.»

Hell Gate önüne geldiklerinde Heel Tap Kayasının işaretini gördü. Rikers Adası ile Negro Point yakınındaydılar. Bulunduğu yerden kıyıya bakarak nereden ateş edilebileceğini kestirdi.

HAREKÂTTAN bir gece önce Jason, Manhattan Deniz Devriyesi Müdürü ve Rob bütün gece açık olan bir barın arka odasında oturmuş görüşüyorlardı.

Deniz Devriye Müdürü iri yarı, yanakları ve dudakları soğuktan çatlamış gibi kırmızı, görevine bağlı, üzerine aldığıının üstesinden gelen bir adamdı.

Piposunun ucuyla dişlerine vurarak: «Demek her şey hazır,» dedi. «Şu peşinde olduğunuz lahanacı, yabancı uyruklu mu?»

Jason evet anlamına başını salladı. «Buralarda bir yerden kıyıya çıkmış.»

«Yarın gece nehir üzerindeki görevliler için çok fazla mesai ücreti ödenecek.»

«Biz bu işi hallederiz.»

«Başka bir şeyin de halledilmesini istiyorum,» diyen Rob'a her ikisi de baktı.

«Nehrin ortasındaki dubaların yerlerinin değiştirilmesini istiyorum.»

«Ne dediniz?»

«Nehrin üzerinde bir sürü ışık var. Bindiğim motorun üstüne vuran ışıklar yüzünden sürat motorunu kaçırabiliriz. Yerlerini değiştirmezsek, düşmana da istemeyerek yardım etmiş oluruz.»

Müdür tabağından bir parça pastırma alıp ağzına attıktan sonra: «Hey Tanrım. Başka neler istiyorsunuz?» dedi.

«Bir saat için Oueensborough Köprüsü, Little Hell Gate, Bronx ile Rikers Adası arasındaki ışıklı dubaların yerlerinin değiştirilmesini.»

Müdür kakhaha atarak: «Ben daha ölmek istemiyorum.

Bunun için öncelik alamam. Deli bir lahanacıyı ele geçirmek için yapamam bunu. Siz delirdiniz mi?»

«İstedğin her şeyi pekâlâ yaparsın. Bunu da yapacaksın,» diyen Rob Jason'a döndü. «Dediğim gibi olacak.»

«Nehir üzerindeki her gemiyi tehlikeye atmış olacağız ama.»

«Gece vakti, bir saat içinde nehir üzerinde ne kadar trafik olur sanki.»

«Nasıl yapacağız, peki?»

«Akıntı ve yön işaretlerini renkli ve beyaz ışıkların yerlerini değiştirerek.» Sonra da Müdüre dönen Rob: «Yapabilirsin, değil mi?» diye sordu.

«Bayım, siz ne istediğinizin farkında mısınız?»

Jason saatine baktı. Savunma İstihbarat Şefini yatağından kaldırmak zorundaydı. Rob'a: «Nasıl değişiklik yapılmasını istiyorsun?» diye sordu.

«Fenerlerin, duba ve işaretlerin anlamlarını şöyle değiştirerek. D. «Yeniden konulacağı için kaldırıldı.» TRB. «Geçici olarak kırmızı duba konmuştur.» TFRB. «Geçici olarak sürekli kırmızı yanan dubayla değiştirilmiştir.» TFLB. «Geçici olarak çakan kırmızı ışıklı dubayla değiştirilmiştir.» TFLRBW. «Geçici olarak kırmızı ve beyaz çakan dubayla değiştirilmiştir.»

Jason Müdüre dönerek: «Dubaların değiştirilmesini siz sağlayacaksınız,» dedi.

«Ben mi? Bütün nehrin üstünü ben mi allak bullak edeceğim?»

«Evet, siz, Müdür Bey,» diyen Jason yerinden kalktı.

Güneş batmadan bir saat önceydi. Gg, balıkçı iskelesin-

deki randevusuna gitmek için hazırlanıyordu. Kimbilir, belki bu gece büyük bir balık avlardı.

Ağır Luger'i göğsündeki kayışa taktı. Ziyafette giyeceği eşyaları bir uçak torbasının içindeydi. Elbisesinin astarının içinde de naylon ip vardı. Dürbününü, kaşmir kazağını, su geçirmez ceketini, kasketini, sigara tabakasını, altın çakmağını, zümrüt kol düğmelerini, Zürih'ten gelen 800 dolarlık banknotları, kolonya şişesini, traş takımını ve tabanı kalın ayakkabılarını da bir başka çantaya doldurdu. Ayakkabılarının kalın tabanı içine toplu iğne inceliğinde kapsüllü fitiller ve uzayabilen törpüler yerleştirilmişti.

Kilitli olmayan mahfazasının içinde daha da ağırlaşan ol-tasını alıp dama çıktı. Gökteki parlak yıldızları hafif bir sis tabakası örtüyordu.

Kadın buluşma yerine gitmek için acele ediyor olmalıydı. Onunla bu kez sevişecekti. Bu kez onu hayâl kırıklığına uğratmayacağına kendi kendine söz verdi. Rıhtım taşlarının altında mı, yoksa ağaçların dibinde mi sevişeceklerdi? Bir yer bulurlardı herhalde. Kadını yavaş yavaş yaprakların, kuru dalların üstüne yatıracaktı. Sevişmek için bir saat zaman ayırmıştı.

Kadının yumuşak sesini duyacak, dudaklarını öpecekti. Tenine dokunacağını düşününce avuçları yanmaya başladı.

Kadını altında, içinde, yanında hissedecekti. Onun gibisiyle ilk defa yatacaktı. Şimdiye dek hep orospularla sevişmişti...

«DIŞARI çıkmak zorunda mısın, anne?»

«Evet.»

«Babamla mı buluşacaksın?»

«Ben... Babanın arkadaşlarından birinin verdiği partiye gidiyoruz. Bizi beklemiyorlar. Süpriz yapacağız. Sonra da eve döneceğim.»

«Babam da seninle beraber dönecek mi?»

«Tabii. Şimdi siz uslu uslu oturun ve Jill'i üzmeyin.»

Jill, çocuklara bakan kızdı. Doktorasına çalışan akıllı biriydi. Çocukları yürüyüslere götürüyor, yemek pişiriyordu. Çocukları ne zaman azarlayıp ne zaman seveceğini biliyordu. Flix kızı çok tutuyordu.

«Dün gece Jill bize kastanyet çalıp şarkı söyledi. Tessa da dans etti ve Tanrıya bale ayakkabılarıyla ne kadar güzel dans ettiğini gösterdi.»

«Büyükbabam için bir dans gösterisi hazırlıyoruz,» diye Tessa da söze karıştı.

«Şimdi iyi çocuklar olduğunuzu Tanrıya göstermek için hemen yatağa gidin bakalım.»

«Peki, anne.»

«Bayan Güneş Işığı'nın dönmesini o kadar istiyorum ki.»

«Yavrularım, Bayan Güneş Işığı ülkesine dönmek için uzun bir yola çıktı.»

«Bize kartpostal gönderecek mi?»

«Hayır, Tabby.»

Anneleri öyle bir hayır demişti ki, ikisi de sustular. Beyaz spor paltosunun düğmelerini iliklemesini, eşarbını bağlamasını seyrettiler.

«İyi geceler, güzellerim. Sonra görüşürüz.»

Tessa hıçkırık tutmuş gibi: «İyi geceler, anne,» dedi. Fakat çocuklar ortada bir şeyler döndüğünü hissetmiş, korkuya kapılmışlardı. Flix de bunun farkındaydı.

OTUZBİRİNCİ BÖLÜM

İSKELEYE GELDİĞİNDE kadın ortalıkta yoktu. Elindeki-
leri yere koyan gg beklemeye başladı. Suyla arasında iki
metre vardı. Oltasını çıkarıp karanlık nehirin üzerinde gözü-
nü gezdirerek, motorun sesini duymaya çalıştı.

Sisin dağılmakta olduğunu görünce endişesi arttı.

Nehir kıyısındaki yolun üstündeki çalıların arkasında Har-
ris alçak beton bir duvarın kenarında oturuyordu. Bayan Rob
geç kalmıştı. Üşüyordu. Smith Wesson'unu çıkarıp emniyetini
açtı.

Sağ tarafında, aşağıda kırmızı yüzlü bir adam bankın üs-
tünde oturuyordu. Harris karanlıkta parlayan sigarasına dal-
dı. Paten kayan bir çocuk geçti önünden. «Park kapalı. Haydi
dışarıya,» diye bağırان koyu renk elbiseli, esmer bir genç
adam çocuğu kovaladı. Sonra da kırmızı yüzlü adamın önün-
de durup kibritini istedi.

Onların aşağısında, iskelede bekleyen gg saatine baktı. Çalışların arasında öten bir gece kuşunun sesi duyuldu. Harris kulak kesilmiş etrafı dinliyordu. **Gece kuşları karanlıkta sevişirler miydi? Sabahları nereye saklanırlardı? Kara yumurtalar mı yumurtlarılardı? Güneş altında uçarken gözleri kör mü olurdu? Bülbülün sesi neden bu kadar güzeldi?** Harris kucağındaki tabancasını okşarken, onun yerinde köpeğinin bulunmasını istedi.

Kırmızı yüzlü adam telsizini çıkarıp nehirdeki Sahil Muhafaza botuyla kısa dalga üzerinden konuşmaya başladı.

«Burada bir şey yok. Tekrar ediyorum. Kadın henüz ortada yok. Tekrar ediyorum. Kadın henüz ortada yok. Tamam.»

Üçüncü cikleti ağzına atan Harris, nehir üzerinde garip bir şeyler olduğunu gördü. Orta kısımdaki bütün ışıklı dubalar sanki delirmişlerdi. Yeşil yerinde kırmızı, kırmızının yerinde de beyaz ışıklı dubalar vardı. İki saniyede bir çakanlar devamlı yanıyor, devamlı yanması gerekenler de çakıyordu. Denizcilik Müdürlüğünde biri olmayacak bir hata yapmıştı demek.

Fakat Harris işin aslını anlamakta gecikmedi. Nehir üzerindeki ışıkları dev bir el yeniden düzenlemişti.

Sular çekilmişti. Kara parçasından gelen sis nehrin üzerini kaplıyordu.

Banklarda oturan adamlar bekliyorlardı. Ay, sisin altında kayboluyor, rüzgâr esmiyordu. Kuyruklarını bacaklarının arasına sıkıştırmış köpekler amaçsız ortalıkta dolaşıyorlardı. Ortalık derin bir sessizliğe büründüğünden en ufak bir çıtırtı bile büyük gürültü çıkarıyordu.

Nehrin ortasından ışıklarla kıyıyı tarayan bir devriye motoru geçiyordu. Motor az sonra makinalarını susturdu. Rob ile Jason motorun önünde yanyana duruyorlardı.

Kıyıda tek bir ışık yoktu. Babaların içinde gizli olan projektörler sıralarını bekliyorlardı.

Rob dümenciye: «Makinaları durdur ve kıyıya doğru yaklaş,» diye seslendikten sonra içeri geçip silah dolabından kendi verdiği özelliklere göre yapılmış güçlü, otomatik Remington'unu çıkardı. Bu, geceleri de hedefi görmesini sağlayan bir dürbünü olan bir tüfektir.

Jason: «Karanlıkta su üstündeyken hedefi bulmak biraz zordur,» diye uyardı.

«Elimden geleni yapacağım. Merak etme.»

SANİYELER ağır ağır geçiyordu. **Gg** saatine baktı. Kadın nerdeyse gelirdi. İtfaiye iskelesinde hiçbir hareket yoktu. Birkaç itfaiyeci içerde bezik oynuyorlardı.

Münih'in kendisini almaya gönderdiği motor nehrin yukarısından gelecekti. Küçük ve çok hızlı olduğundan rıhtıma kolaylıkla ve görülmeden yanaşabilirdi.

Ayağına bir şey takıldı. Eğilip baktı. Bu bir kedi yavrusuydu. **Gg** hayvana bir tekme atarak uzaklaştırdıysa da kedicik az sonra tekrar yanına gelip bacaklarına sürünmeye başladı. Tekrar tekmeledi. Kedi az sonra gene yanındaydı.

«Ne istiyorsun, **meine Katze**. Büyük balığın kokusunu sen de mi aldın?»

Kedi yavrusu elini yalamaya başladı. **Verdammt Katze**, kahrolası kedi! Ölümün kokusunu, tuzlu terin tadını almıştı sanki. Bu kötüye işaretti. Eski bir Alman atasözü, '**Bütün kediler balığı severse de pençelerini ıslatmaktan korkarlar,**' der-

di. Parmaklarıyla kedinin boğazını sıkmaya başladığı anda kadını gördü.

İskelenin üzerindeki topuk sesleri duyuluyordu. Beyaz pal-tosuna bürünmüş, gülümseyerek yanına geliyordu. Dudakları-na pırıltılı bir ruj sürmüştü. Ay ışığı gibi parlıyor, ortalığı ay-dınlatıyordu.

Gg onu karşılamak için koştu.

«Geç kaldım...»

«**Ja**. Ben de merak etmeye başlamıştım.»

«Dışarı çıkabilmem biraz zor oldu da.»

«Şimdi buradasın ya... Ne kadar güzelsin...»

Tam o sırada miyavlayan kediye **gg** tekrar tekmeledi.

«Nedir o?»

«Hiçbir şey değil, **Liebchen**.» Eşarbin altından ellerini so-kup boynunu tuttu. Flix adamın parmaklarını boğazında his-settiğinde geri çekilmeye çalıştı.

«Nen var?»

«Korkuyorum.»

«Korkma. Nereye gidersek gidelim, benim yanımdayken emniyettesin.»

«Bizden şüpheleniyor. Kocama sinemaya gideceğimi söy-ledim...»

«Söz veriyorum, yakında seni yanıma aldıracağım.»

Flix dört bir tarafına bakındıktan sonra: «Seninle gelme-mi istiyor musun?» diye sordu.

«Ben işi hallederim. Her şeyi yaparım. Her şeyi. Güven bana.» Flix'in boynunu saran eller buz gibiydi. **Gg**, kadını do-ya doya öptü.

«Ne istiyorsun, Gerhard? İkimiz için ne gibi planların var? Düşünemiyorum ki...»

«Zürih'e uçarsın. Orada dostlarım vardır,» diyerek Flix'i ağaçların arasındaki gölgeliklere doğru sürükledi. «Dinle beni. Sana hepsini anlatacağım.»

Yolun karşısında, bir ağacın altında duran Harris silahını eline aldı.

«Hareket edeceğin tarihi bildirir, uçak biletini ve adresleri gönderirim. Para da havale ederim adına.»

«Ben kiminle temasa geçeceğim?»

«Söz veriyorum, **Liebchen**, ben her şeyi hazırlayacağım. Benden haber alacaksın. Şimdi beni dinle, sevgilim. Ülkemde çok param var ve yüksek mevki sahibiyim. Sana vatanımı, Ren kıyısındaki şatoları göstereceğim. Çok güzel bir hayatımız olacak. Çok mutlu olacağız... Hiçbir zaman pişman olmayacağını biliyorum. Şimdi güven bana.»

Flix kollarını adamın boynuna sıkı sıkı dolarken, Harris onları izliyordu. Adamın öne doğru eğildiğini ve dudaklarının birleştiğini gördü. Bayan Rob adamı tamamen kendi kontrolü altında tutuyordu.

Az sonra Flix, **gg**'yi gölgelikten çıkarıp, açıklığa getirmeyi başarmıştı. Rıhtımın kenarına sürüklediği adama civelere yapıyor, baştan çıkarmaya uğraşıyordu.

Bu karanlıkta bile beyaz eşarp ile beyaz paltoyu gözden kaçırmak imkânsızdı. Harris silahını adama doğrultmuş olarak arkalarından gitti. Kırmızı yüzlü adam da oturduğu banktan kalkmıştı. Koyu renk elbiseli olanı nehir kıyısındaki yoldan yukarı doğru yürüyordu. Bir noktada Harris'le karşılaşacaklardı.

Gg, Flix'in ellerini göğsüne koydu.

Flix dört bir yanda kurulan tuzağı biliyordu.

Kadının iyi niyetinden emin olan ve sevgi dolu gözlerle ona bakan Gg ise hiçbir şeyin farkında değildi.

«YORKVILLE-5. Duyuyor musunuz? Yorkville-5. Gemiden kıyıya sesleniyoruz.»

«Bizi duyuyor musunuz?»

«Evet. Motor gözüktü mü?»

«Rapor edilecek bir şey yok...»

Jason: «Araya girmeyin. Tekrar edin, tekrar edin,» diye payladı.

Rob mikrofonu yakaladı: «Yerinizi bildirin. Motor göründü mü? Yerinizi bildirin.»

Radyo yayım Kulesi araya girdi. «Yorkville beş, bizi duyuyor musun? Bizi duyuyor musun?»

«Mill Kayası açıklarında küçük bir motor göründü mü?»

«OD... OD... Şüpheli bir cisim.»

Rob: «Oralarda olmalı,» diye dayatıyordu.

Araya giren bir ses: «Liman ışıkları karmakarışık. Motoru görmemizi nasıl beklersiniz bizden?» dedi.

«ED... ED... Varlığından şüpheleniyoruz.»

Radyo Yayım Kulesi araya girdi. «Yorkville için düzeltme. LYC-5, bizi duyuyor musun? J-Bölümü, bizi duyuyor musun?»

Rob'ın tepesi atmıştı. «Beni dinleyin. Işıklarını söndürerek seyreden küçük bir motor buralarda olmalı. Rapor verin. Rapor verin. Mill Kayası açıklarında motor göründü mü?»

«ED... ED... varlığından şüpheleniyoruz.»
 «Oralarda olmalı. Bir daha bakın. Tamam.»
 «Bakacağız. Tamam.»

İSKELENİN üst tarafında, bir ağacın arkasında saklanmakta olan Harris'in gözleri önündeki hedefteydi. Kadının beyaz paltosunu, beyaz eşarbını ve kül gibi olmuş yüzünü görebiliyordu. Kadın adama bir kalkan vazifesi gördüğü sürece, hiçbirinin eli tetiğe gidemezdi. Kırmızı yüzlü adam, Harris ile koyu renk elbiselinin yerlerini kontrol etti.

Çalılığın altında gece kuşu hâlâ ötüyor, sevgilisini çağırıyordu. Çok yakınında sevişen bir çiftten haberi yoktu.

Böyle bir kadın tarafından sevilmenin nasıl olduğunu Harris şimdi gözleriyle görüyordu işte.

Gg onu yere doğru çekerken, kadın bütün gücüyle adamı iterek hayalarına tekme attı. Adam iki büklüm olup, acıyla kıvrılırken koşarak kaçtı. Adam acıyla: «Dur, dur,» diye haykırıyordu. Çılgına dönmüştü.

Harris kendini toplayarak, öne doğru koşup, kadını kucaklayarak beton duvarın altına çekti. «Oldu. Her şey bitti,» diye teselli etmeye çalışırken, kadının ağladığını gördü. «Harris... Harris... Oh, Tanrıya şükür. O kadar korkmuştum ki...»

«Dur... Dur orospu...» Adam rıhtım boyunca koşup kadını arıyordu. «**Du Hure!**... Seni orospu. **Du Verdamme Sau.** Seni kahrolası karı!»

Harris: «Yere yatın,» diyerek kendini kadının üstüne attı. Tam o sırada nehirdeki motorun ışığı ve iskele babaları içindeki gizli projektörler yandı.

Gg koşuyordu. Projektörler onu bulmuş, tavşan kovalar gibi izliyorlardı.

«BÜTÜN motorlar dağılsın. Açılın, açılın.» Rob dümenciye rotayı değiştirmesini söyledi. Devriye motoru kıyıya yaklaşıyordu. Rob, gg'yi almaya gelen motorun diğer motorları görüp açık denize çıkacağından korkuyordu.

Bu arada radyodan: «Motor görüldü. Nehrin aşağısına gidiyor. Sten toplarını hazırlıyor,» diye bir mesaj geldi.

«Yaklaşın ona.»

«Ateş edebilir miyiz?»

Jason'ın durakladığını gören Rob mikrofonu kaptı. «Üstüne gidin.»

«Olur.»

«Tekrar ediyorum. Üstüne gidip ateş edin. Kıyıya ateş etmesine engel olun.»

«Tamam, yaparız.»

Patlayan silahlara, Mill Kayası yakınlarından karşılık verildiği duyuldu.

GG, el ve ayaklarının üstünde çakıl taşları arasında sürünüyordu. Kadın neredeydi? Onu bir bulup, parmaklarını boynuna geçirse. Üzerine gelen ışıkla kendini bir çalının altına attı. Işık üzerinden geçmişti. Ayağa kalktı. Bu kez motorun projektörüne yakalanınca çamurun içine yuvarlandı. Gözü saatine ilişti. Zaman hızla akıp gidiyordu. İçinden bir ses dur-

masını söylüyordu. Bir türlü karar veremiyordu. Şimdi kaçmalıydı. Henüz zaman varken kaçmalıydı. Otların arasında sürünürken motorla temasa geçmeye karar verdi. Kaçacaktı fakat ayağa kalkmamalıydı. İtfaiye iskelesi ışık içindeydi. Yere iyice yapışarak iskelenin altına geçebilirdi. Oysa kadını öldürmek gerekti. Hain orospuya gününü göstermeliydi.

Oltasını... alev makinası oltasını bir yerde bırakmıştı. Taş bir duvarın dibine sığınarak oltasını nasıl alacağını düşündü.

Kırmızı yüzlü adamı duvarın üstünde elinde silahıyla bekliyordu. Duvarın arkasında da Flix ve Harris iki büklüm olmuş, bekliyorlardı.

İskeledeki projektörlerden biri yolu tarayarak uzaklaştı. Gg yerde sürünerek rıhtıma doğru ilerlerken Luger'ini eline aldı. Rıhtım taşları üzerine yapışmış olarak yatarken projektörün ışığı birkaç santim üstünden geçti. Arka taraftan, yolu kapatmak için gelen bir polis arabasının canavar düdüğü duyuldu. Rıhtımın üstü projektörlerle taranıyordu. Nehir üstünden de ışıklar geliyordu.

Şimdi suya atlamalı ve motora yüzmeliydi. Fakat yerinden bir türlü kıpırdayamıyordu. Donup kalmıştı sanki. Nehir üstündeki sayılamayacak kadar çok motordan ateş ediliyordu. «Pekâlâ, Herr Polis. Gel bakalım. Seni bekliyorum,» diye söylendi.

Motor ne taraftaydı acaba? İskele tahtaları üstüne serildiğinde silah seslerine karışan, hoparlörle verilen emirleri duydu. Dört bir yandan ateş ediliyordu.

Kıyıdan biraz ilerde iki küçük motor vardı. İki projektör ışığı tekrar üstünden geçti. Arkasından üç adam ve korkmuş bir kadın, bir polis arabası vardı ama gg'ye sanki bütün rıhtım ayağa kalkmış gibi geliyordu.

Sisin içinden kendisine doğru gelen küçük motoru gördü. Güvertesindeki silahlar ateş kusuyordu. Yarı doğrularak bir iki adım atmıştı ki nehir üzerinden gelen iki projektör ışığına yakalandı. Motor zik zaklar çizerek, kendine doğru geliyordu.

Bir anlık karanlıktan yararlanan **gg**, rıhtımda bıraktığı oltasına doğru koşup eline aldı. Alev mekanizmasını açıp, bekledi.

Oltasını taşıyan bir balıkçı gibi doğruldu. Parmağını birazcık bastırınca alevler püskürecekti. Hedefi Herr Polisti. Adamı acı çektirerek öldürecekti.

Herifi bulup kül yığınının çevirmeliydi.

Bu heriflerle pazarlığa girişmemeli, yerde sürünmemeliydi. Kendinden aşağı heriflere muhatap olmamalıydı. Onlar aptaldı. Projektörlerden kaçmamalı, bir erkek gibi dik durmalıydı. Hokkabaz heriflerin yaklaşmasını bekleyecekti. **«Deutschland, Deutschland...»**

Gg parmakları birbirine yapışık elini kaldırarak: «Bana bakın, bana bakın,» diye haykırdı. «Siz kendinizi ne sanıyorsunuz? Dünya yüzündeki pis yaratıklar. Benim soyum çok eskidir. Sizin soyunuz ortada yokken, benimki yaşıyordu. Gel bakalım, Herr Polis. Seni bekliyorum.»

Dudaklarının kenarından salyalar akarken projektörler altındaki yüzü bembeyazdı.

ROB: «Ateş kes!» diye emir verdi.

Flix: «Harris, ne yapıyor orada o?» diye fısıldadı.

«Tam olarak bilmiyorum, Bayan Rob. Umudunuzu kesmeyin, eteklerinizi örtün ve çenenizi de kapatın.» Flix adamın

bu sözlerine güldü. Az sonra tekrar ağlamaya başlayınca Harris onu yere yatırmak zorunda kaldı. Harris her gün gömlek değiştiren bir adam gibi tertemiz kokuyordu. Gömleği Flix'in göz yaşlarıyla ıslandı. Kırmızı suratlı adam, elini havaya kaldırarak susmalarını işaret etti.

Rob dümenin başına koşup motoru kıyıya yaklaştırmaya başladı. Az sonra sahildeki taşları seçebiliyordu. Dümeni aniden döndürdüğünde Jason dengesini kaybedip kolu üstüne düştü.

«Ne yapıyorsun Allah aşkına?»

«Onu duydun, değil mi? Şimdi sesini kes ve yere yat.» Motorun gittiği yön değişmiş, hızı artmıştı. Dümeni otomatik pilota bağlayan Rob koşarak Remington'unu almaya giderken dümenciye: «Dümene geç,» diye bağırdı.

«Yavaşla... Yavaşla... Motoru durdur. Yavaş... Ağır ol...»

Hoparlörü eline alarak: «Von Gottfried... teslim ol. Teslim ol...» diye bağırdı.

Öfkeli ses: «Korkuyor musun, Herr Polis? Ben seni bekliyorum,» diye karşılık verdi.

«Teslim ol. Silahını suya at. Ellerini kaldırıp, bize doğru ilerle...»

Uzaktan gelen yankılar az önce Rob'un söylediklerini tekrarlıyordu.

Rob hoparlörü bırakıp silahıyla dümenciye işaret etti. Motor harekete geçmişti. O kadar hızlı gidiyorlardı ki, arka üstü düşmemek için kendini zor tuttu.

Kıyıya iyice yaklaştıklarında, tüfeğini kaldırıp düşmanın başına nişan aldı.

O sırada alev makinası olta da havaya kalkmıştı.

Motor iskeleye yanaştığında üstüne püskürtülen alevlerle

karşılaştı. Tornistan ederken, Rob gg'nin yüzüne nişan aldı ve üstüne alevler kusan canavarı ağzından vurdu. Hedefe devamlı kurşun sıkıyordu. Alev sönmüştü ama Rob ateşi kesmiyordu. Düşmanının vücudunu kurşunla doldurmalı, yanak kemiklerini parçalamalı, alnında sayısız delikler açmalıydı. Eğer karısının elleri bu herife değmişse... Dudaklarını öpmüşse... **Şimdi kurşunun tadına bak bakalım. Flix'in fısıldadığı kulaklarına al bakalım. Parmaklarının arasındaki deriyi ben ayırayım da gör. Kalbini parçaladım. Karım vücudunun üstüne kapanmışsa, işte o vücudu ben ortadan kaldırıyorum.**

Devriye motorunun içinde biri onu zorla yere yatırdı. Dumanı tüten silahını da elinden aldı. Sisli bir gecede, kaçan bir hedefe nasıl da ateş etmişti?

Motorun içinde yerde yatarken başının etrafı boş kovanlarla doluydu. Eli acıyordu. **Şu kahrolası, orospu çocuğu elimi yakmış diye düşündü.**

GG yüzünü iskelenin sert tabanına sürerken boğazında da kan birikmişti. Gözlerinden yaşlar süzülüyor, göğsünden hıçkırıklar yükseliyordu. Küçük bir çocuk gibi hıçkırarak ağlıyordu.

Yakasından aşağı sıcak kan damlaları süzülüyordu. Çevresinde bir sürü bacak dolaşıyordu... yeşil yapraklı ağaçlar... kışın kar altında kalan çam ağaçları, buz gibi soğuk dağ suları... Grunewald...

Temiz gömleğine sakar bir garson şarap dökmüş gibi yapış yapış olan ellerini üstünde gezdirmeye çalıştı.

Kulağının dibinde incecik bir ses duydu. Kedi yavrusu yüzünü yalıyordu.

«Meine Katze,» diyerek uyuşan elleriyle gömleğinin önünü açtı.

Kedi yavrusu öldürücü yarasını kapatmak ister gibi gelip göğsünün üstüne yattı.

OTUZİKİNCİ BÖLÜM

HARRİS, FLİX'İ PARKTAN çıkarırken, arkalarındaki iskele üstünde adamlar telâşlı telâşlı gidip geliyorlardı. Bir flaş patladı. Parmaklıklar boyunca ilerleyerek siyah arabanın park edildiği yere geldiler.

«Binin arabaya, Bayan Rob. Ben ve bizim katır sizi beyden önce eve götürürüz.»

«Rob beni iskelenin üstünde görmedi, değil mi?»

«Hayır, Madam.»

Flix ürpererek paltosunun yakasını kaldırdı. Başını önüne eğmiş, ellerini kavuşturmuş, oturuyordu. Harris'in okşadığı eller buz gibiydi. Sis lambalarını açıp gaza bastı.

Rob yanık elini polis doktoruna uzattı. Dudakları titriyor, konuşamıyordu.

Biri parmaklarının arasına yanan bir sigara koydu. Jason cesedin etrafındaki kalabalıktan sıyrılıp yanına geldi.

«Bay Schuyler, artık o yaşamıyor. Nefes almıyor. Bir dakika daha yaşasaydı, seni kül yığınının çevirirdi. Alev makinasının sadece bir elini yakması çok büyük şans doğrusu.»

«Gözlerimi bana bırakmıştı. Şimdi söyle bakalım. Kimdi bu muhbir?»

Jason omuzlarını silkerek soruyu geçiştirdi.

«Onu öldürmek değil, sinirini bozmak istemiştin.»

«Oh, evet. Tabii, Schuyler. Başından beri onu öldürmeye karar vermiştin.»

Rob arkasını dönerek, rıhtıma doğru ilerledi. Atlı Devriyelerden bir polis atını rıhtıma doğru sürüyordu. Polis: «Tamam, Big John. Ağır ol,» diyerek atını sakinleştirmeye çalışıyordu.

Rob cesedin bulunduğu yere doğru gitti. Yağmur yağmaya başlamıştı. Üzerine bir battaniye örtmelerini işaret etti.

Bir polis not defterini çıkarmış: «Ölürken neler söyledi? Lahanacı diliyle neler dedi?» diye soruyordu.

Rob yerde yatan cesede baktı. Hapsburg burnu, uzun bacakları, geniş omuzları, burunları sivri ayakkabıları vardı.

«Ich hatte ein schönes Vaterland... Es war ein Traum.»

Polis not almak için bekliyordu. «Ölürken neler söylediğini yazmak zorundayım. Almanca bir şeyler söyledi.»

‘Benim güzel bir vatanım vardı. Bir rüyaydı bu.»

YAĞMUR hızlanmıştı. Motoru çalışan ekip arabası, Rob’u eve götürmek üzere bekliyordu. Rıhtım ışıkları altında nehir sularının akışını bir süre seyretti. Bir yerde sular küçük bir girdap meydana getirmişti. Girdaba kapılan iki saman parçası birleşecek veya ayrılacaklar mıydı?

Flix kimin için üzülüyordu? Söyleyemediği için pişman olduğu şeyler var mıydı? Kimi istiyor, kime ihtiyaç duyuyordu? Bu soruların cevabını almak için karısını zorlamak Tabitha ve Tessa'nın dünyasını yıkmak olurdu. Bu tehlikeyi göze alamazdı. Boğazı yanarken, az sonra çocukların odasının kapısını açıp onları görebileceğini hatırladı.

İÇERSİ sıcak kahve, karanfil, menekşe kokuyor, şöminede odunlar çıtırdayarak yanıyordu.

«Babam geldi! Babam geldi!»

Çocuklar ve Flix'in saçları uçuşarak Rob'a doğru koştular. Sıcak yemek, sevdiği içkiler, çocukları... Pembe pijamaları içinde boynuna atılan kızların gösterdiği sevgi gözlerini yaşarttı. Çocuklardan kurtulunca yağmurluğunu çıkarmadan ve elindeki acıyı duymadan koltuğun üstüne çöktü. Yorgunluk kemiklerine işlemişti. Fakat görevi de sona ermişti. Flix eline ne olduğunu neden sormamıştı acaba?

Tessa: «Parti nasıldı?» diye sordu.

«Ne partisi?»

«Senin ve annemin...»

«Şimdi geldiğin parti, babacığım.»

«Neden söz ediyorsun, Tessa?»

İkisi birden: «Ama annem dedi ki,» diye söze başladılar.

Rob, Flix'e bakarak: «Evet? Ne söyledi anneniz?» diye sordu.

Büyüklerin numara yapma oyununa başladıklarını sanan küçükler, oyuna devam etmeye karar verdiler.

Tessa: «Annem seninle buluşup, bir partiye gideceğinizi söylemişti,» dedi.

«Sizi beklemiyorlarmış ama onlara sürpriz yapacaktıydınız.»

«Öyle mi? Sonra ne olacakmış?»

«Bilmem. Annem bize veda edip gitti. Beyaz paltosu, beyaz eşarbi ile çok şıktı doğrusu.»

«...siz yokken Jill bizimle oturdu.»

«Sonra da annem senden az önce eve geldi. Değil mi, anne?»

«Anneniz ne dedi?»

«Bizim sağsalım olup olmadığınızı görmek için koşarak geldiğini.»

Tessa ayaklarının ucunda yükselerek, yüzü bembeyaz kesilen babasına baktı. «Ama babacığım, birlikte gittiğiniz partide elini nasıl oldu da yaraladın?»

Rob, gözleri hâlâ Flix'in üzerinde olarak çocuklara: «Partide oyuncak tüfeği olan çılgın bir adam vardı. Oyuncak tüfeğin ne yaptığını biliyor musunuz?» dedi.

«Hayır, bilmiyoruz! Anlat, hadi. Anlat.»

«Bana doğru çevirdi. Ucundan alevler çıkıyordu. Elimi böyle yaktım işte.»

«Ona ne yaptın, baba?»

«Bang, bang. Onu vurup öldürdüm.»

«Aferin sana, baba! Aferin,» diye bağırان çocuklar babalarının etrafında zıp zıp zıplıyorlardı.

Rob yerinden kalkarken: «Evet. Aferin bana,» diye mırıldandı.

Şimdi hepsi susmuşlardı. Şöminedeki kütüklerin çıtırtısı

duyuluyordu. Rob çocukların meraklı bakışları altında Flix'i süzerken bu işe onun karıştığını anlamıştı.

«Ama annem sana aferin demedi.»

«Neden demedi, baba?»

«Çünkü oyuncak tüfekli adam onun arkadaşıydı.»

«Rob, lütfen. Yapma. Onlar henüz çok küçük.»

Flix'in gözleri yalvarır gibi bakıyordu. Rıhtımdaki ceset gibi... O da mezarda yatan bir kadın gibiydi. İki yanından sarkan uzun kolları mermer gibi bembeyazdı.

«Siz çocuklar yatın artık. Annenizle benim konuşacaklarımız var.»

Rob kollarını çocuklarının omuzuna dolamış dururlarken, Flix, onlardan uzak kalmış, karşı kıyıda kocasına ve çocuklarına bakar gibi tek başına duruyordu.

Çocuklar anne ve babaları arasındaki sesizlikten ürkerek odalarına doğru koştular.

Rob çocukları, karısı ve kendisi için hiçbir şey hissedemiyordu. Dünyası başına yıkılmıştı sanki.

Masanın üzerine cebindekileri boşalttı. Silahı, kimlik kartları, defter, mermiler, anahtarlar. Yağmurluğunu sandalyenin üstüne koyarak kravatını çözdü ve sarıh elinin parmakları arasına bir sigara koydu.

Flix kibriti çakarak: «Ben yakayım,» diye yaklaştı.

«Hayır. Olduğun yerde dur.»

«Ne dediğinin farkında mısın?»

«Sana soracağım bazı sorular var.»

«Ya cevap vermezsem?»

«Hakkında sen karar ver, o zaman. Benim umurumda bile değil.»

«Rıhtımda ne işin vardı?»

«Yürüyüşe çıkmıştım. Sonra da canavar düdükleri ötmeye, projektörler etrafı taramaya başladı. Silah sesleri duyunca...»

«Bana yalan söylemeyi bırak. Adamı tuzığa düşürmek için mi ordaydın?»

«Evet.»

«Seni yem gibi kullandılar demek.»

«Ben istedim.»

«Bunu kim onayladı? Jason mu?»

«Evet. Rob... artık birbirimizi kırmayı bırakalım. Bildiklerimiz bizi yıkar.»

«Zaten yıkıldık.»

Rob masaya bir yumruk indirmişti. «Korku... İhanet... Korku dolu iki masum yavru... anneleri ile babaları mahkemede delil olarak kullanılamayacak uygarlığın kirene bulaşmış ve ömürleri boyunca bir yatakta yatmaya mecbur olan iki kişi.»

«Rob, tekrar eskisi gibi olamaz mıyız? İkimizin de fedakârlık etmesi gerek.»

«Adamlarımın da haberi var mıydı? Harris'in, nehirdeki polislerin? Jason'un ekibinin? Senin orada olduğunu biliyorlar mıydı?»

«Evet.»

«Ne sebeple orada bulunduğunu da mı?»

«Evet.»

«Bu işin içine boğazına kadar o herifle birlikte gömüldüğünü de mi?»

«Gerhardt'la mı? Sanırım biliyorlardı.»

«Onu adıyla mı çağırırdın?»

«Bazen.»

«İstediği zamanlar mı?»

«Evet. İsteddiği zamanlar.»

«Sen onun isteklerini yerine getirir miydin?»

«Rob, lütfen.»

«Başka neler istemişti?»

Flix başını salladı.

«Bana cevap ver.»

«Neden?»

«Seninle yattı mı?»

«Çalıştı.»

Rob yerinden kalkarak karısının yanına gitti. Limon sarısı sabahlığın önünü parçaladı bir harekette. Flix'in göğüsleri meydana çıkmıştı. «Seni böyle gördü mü?»

«Evet. Beni çıplak olarak gördü. Onun yatağına uzanmıştım. Başka bir zamanda da gördü.»

«Ne zaman?»

«Odasına gitmiştim. Bayan Güneş Işığı -Olga- biliyordu.»

«Sana elini sürdü mü?»

«Rob şunu aklından sakın çıkarma. Bana yaptıklarının cezasını ona bu gece ben ödettim.»

«Bunu biliyorum. Soruma karşılık ver.»

«Ne oluyoruz. Beni sorguya mı çekiyorsun?»

«Polise cevap ver.»

«Pekâlâ,» diyen Flix örtünmeye kalkışmıyordu. Rob karısının göğüslerine, vücuduna Von Gottfried'in baktığı gibi bakıyordu. Gergin karnı, uzun bacakları. «Evet, dokundu bana. Her tarafımı gördü.»

«Sen benim karımsın. Neler söylediğinin farkında mısın?»

«Bunu sen istedin. Onu sen öldürdün. Ben de ölmesini istiyordum. Bu kadarı yeterli değil mi? Tanrı aşkına, daha işini bitirmedin mi?»

«Sen bir polisle evlendin. Seni nasıl bir hayatın beklediğini biliyordun. Cevap ver bana.»

Elini kaldırıp karısının suratına bir tokat indirdi. «Onu arzuladın mı? Cevap ver.»

Flix kızaran yanağını tutarak: «Evet,» dedi.

«Çalıştı ama sana sahip olamadı. Öyle mi?»

«Olamadı.»

«Yapabilseydi, onunla yatar mıydın?»

«Herhalde. Öyle bir anda yazı tura atacak hal kimde var?»

«Fakat seni tatmin edemedi, değil mi?»

«Hayır. Seninle aramızda olduğu gibi olmadı.»

«Flix, bu işe neden karıştın?»

«Bilmiyorum.»

«Beni arzulayacak mısın? Onu benim öldürdüğümü bile bile beni isteyecek misin?»

«Onu neden öldürdün?»

«Onu deli gibi kıskanıyordum.»

«O da seni kıskanıyordu.»

Rob, Von Gottfried'i şimdi bir katil olarak değil de kendisini bekleyen, arzuladığı kadına sahip olamayan bir erkek olarak gördü. İşkence eder, can yakardı ama Flix onu kabul ederdi. İşte burada Von Gottfried'e yenilmişti.

Flix yırtılan sabahlığını çıkarıp koltuğun üstüne attı. Sakin bir şekilde Rob'ın yanına gidip gömleğinin düğmelerini çözerek ellerini içeri soktu. Solukları hızlanmış, kasları gevşemişti. Rob gözlerini kapamış dururken, karısının dudaklarını kendi dudaklarının üstünde hissetti.

Sargılı eliyle soyunmak hiç de kolay olmadı. Acı çekiyordu. Flix yaralı elini tutarak: «Bunu çocuklarım için yaptığımı sanmıştım. Olga'nın intikamını da alacaktım. Olga'yı öldürdüğü

için onu tuzağa düşürttüm. Fakat başka bir neden daha var. Sen beni kirli polis işlerinden her zaman uzak tuttun. Ama ben de bir işte görev aldım. Şimdi seni daha iyi anlıyor, ekmek parayı kazanmak için nelere katlandığını biliyorum. Çünkü ben de senin yaptığını yaptım.»

Kırmızı bir savaş alanı gibi Buhara halısının üzerine uzanan Flix kocasını kendine doğru çekti. Okşayarak: «Nen var, sevgilim?» diye sordu.

Flix'in yüzündeki her ifadeyi anladığını sanırdı. Yüzünün her kasılışını, neler duyduğunu bilirdi. Evlendikleri gece, zor geçen doğum sırasında, hergünkü hayatında, kendine ait yerlerini okşadığında yüzünün taşıdığı değişik ifadeleri görmüştü. Oysa şimdi karısının yüzünde hiç tanımadığı bir anlam okunuyordu.

Şimdi gördüğü anlam, daha önce sevişirken karısının yüzünde belirenden çok farklıydı. Hatlar keskinleşmiş, saçları terden ıslanmıştı.

Güzel gözleri iyice kısılmıştı. Göğüsleri dolmuş, göğüs uçları kabarmıştı. Kalçalarını ritmik bir şekilde oynatırken, karın kasları gerilmişti. Kocasını içine almak için sabırsızlanması, ağzını gererek beklemesi... Rob dirsekleri üzerine dayanmış, şimdiye dek karısının yüzünde görmediği ifadeyi seyreliyordu.

Onu bu hale Von Gottfried getirmişti.

Flix dişlerini sıkarak: «Fakat adam öldü, Rob. Adam öldü,» diye söylendi.

«Gerçekten öldü mü, Flix?»

«Ne dedin sevgilim?»

«Aramızdaki varlığı gerçekten öldü mü?»

YAYINLARI • KOZA YAYINLARI

evlilerinin hayatlarını sürebilmeleri... Ancak katil ortaya çıkana kadar evlilikleri ve Felicia'nın sadakatı ciddi bir sınamadan geçmemiş.

Rob'a önemli bir görev veriliyor: Yeni Nazi hareketinin başlarından olan Baron von Gottfried'i Amerikalı hedeflerini öldürmeden ele geçirmek. Bu hedefler Nürenberg Savaş Suçları mahkemesinin ünlü bir yargıcı ve aynı zamanda sabık bir elçi olan Felicia'nın büyük-babası... Felicia bu durumda kendisini Rob'un dünyasına sokacak fırsatı buluyor. Ancak Von Gottfried'in korkunç ve tehlikeli hayvansal cazibesi için hiç de hazırlıklı değil. Bir anlık bir tereddüt kesin bir ölüm demek....

CELLÂT

Noel Pierce

roman

«Bugüne kadar böylesine gerilimi güçlü bir roman okumamışsınızdır.»

Time

«Sürükleyici, çarpıcı ve heyecan dozu son derece yüksek bir roman...»

N. Y. Herald Tribune

«Noel Pierce 'CELLÂT' romanı ile uzun yıllar hafızalardan silinmeyecek bir eser yaratmış...»

Books And Bookmen

«'CELLÂT' yalnız kahramanlarını değil, okuyanlarını da her an tetikte tutuyor!»

Chicago Sun